

ናትናኤል ድንገት እንደ ጥያቄ ተደነቀረበት። 'አብርሃም ብቻ አልነበረም የላይቤርያውን አታሺ አድራሻ ያነፈነ። እንዳውም በተቃራኒው ነገር ቀበጃቸው እርሱ ራሱ ነበር። ታዲያ ለምን አብርሃምን ገደሉት... አሉንስ ለምን ተውት?'

ፖሊሶች አብርሃምን ከምሽቱ ሁለት ሰዓት ተኩል ቆለሉ አገኙት። እሱ ጋ ስልክ የተደወለሰት ወዲያውኑ ነው... በዚያ ሌሊት በስልክ የጠራው አብርሃም አልነበረም። አብርሃምን የገደለ ጎርናና ድምፅ ነበር እሱንም የጠራው። አብርሃምን ከገደሉ በኋላ እሱን በስልክ ጠርተውታል። ታዲያ እንዴት ላይገድሉት ቀሩ? ጠርተውት አልቀረም ሄዷል። በተባለው ቦታ መኪናውን አቁሞ እነስተኛ መብራቱን እንዳበራ ጠብቋቸዋል። ታዲያ እንዴት...?

"ትራፊክ ፖሊሱ!" አለ ናትናኤል ሙሆ። መልሱ ድንገት ብልጭ አለለት። 'ትራፊክ ፖሊሱ አደናቀቀው?' እንዳቀዱት ሳይገድሉት በፊት የትራፊክ ፖሊሱ ደርሶ አጨናገፋቸው? ትራፊክ ፖሊሱ ባይዘውስ ኖሮ... ትራፊክ ፖሊሱ ባይደርስ ኖሮ... ናትናኤል ዘንነው። ለአንድ አፍታ በሃኪም ቤቱ የብረት አልጋ ላይ ተጓጉሎ ያየው የአብርሃም ፊት እፊቱ ላይ ድቅን አለበት። ይሄኔ እሱም ሞቶ ነበር ማለት ነው? ግን ለምን? ያማ ግልጽ ነው። ከአብርሃም ጋር የተገናኘውን ጉዳይ ተረድተውታል ማለት ነው። ግን እንዴት? አብርሃምን በስልክ አነጋግታል። ስልክ ጥሩምሳ ነው... ሁሉም ይሰማዋል። በአንድ ምሽት ሁለቱም ሊገድሏቸው ነበር ማለት ነው። በአጋጣሚ ነው ያመለካቸው? እና አሁን? ምንድነው የሚጠብቀው? ምንድነው ዕድሉ? ናትናኤል እያንዳንዱ ነገር እየተገለጠለት ሲመጣ ስጋቱ ጥፍር አውጥቶ ይሟጥጠው ይመር።

የላይቤርያውን አታሺ አድራሻ እንደማንፈን፣ ሲያውቁ ሊገድሉኝ በስልክ ጠሩኝ። ናትናኤል ከወረቀቱ ላይ ቀና አለ። 'አዎ ቀዳሳው ያለው እዚህ ነው። አንድ ድክመት አላቸው። እንቅልፍ የነሳቸውና የሚያቁን ጠንጣቸው ቀበል አለ። አብርሃም እንዳለው ሰውየው በገዛ ፈቃዱ ተሸሽጓል። በእጃቸው ያልገዛላቸው ቁልፍ እርሱ ነው። ይዘውት ቢሆን ኖሮ ገደለው ወይም ሰውረውት ይረጋጉ ነበር። ነገር ግን ሊያገኙት አልቻሉም - የላይቤርያውን አታሺ፣ ቁልፉን። ይህ ማለት ደግሞ እነርሱ ሳያገኙት በፊት የላይቤርያውን አታሺ እጁ ያገባ ወገን ጉዳን ያፍረጠጠዋል። ምሥጢሩን ያዘረበርበዋል ማለት ነው። ያ ነው ቁልፉ? አብርሃም በመጨረሻ 'ካልቨርትን አግኝ' ያለው ለዚህ ነው! ፖሊስ ጋ መሄድ የለበትም። ቁልፉ ያለው እዚያ አይደለም። ቁልፉን የላይቤርያውን አታሺ ብቻውን ማግኘት አለበት። ግን እንዴት? አብርሃም ስለ ላይቤርያው አታሺ የነገረውን ለማስታወስ ሞክረ።

መረጃ...የውስኪ ጠርመሮ...ሾፊር...በላ መጠጥ ቤት... የአሥራኤል ፓስፖርት የያዘች ሴት... ሞሳድ... ሌም.አይ.ስድስት... ካዛንቺስ... ወዳጁ

ቤት... የሴት ልብስ ለብሶ... ተሰወረ... ከአብርሃም የሰማው ሁሉ በትዕቢት ትዝ አለው።

ናትናኤል አይኖቹን ጨፍኖ አለበት። 'የላይቤርያው አታሺ በማንም እጅ ውስጥ አይደለም ማለት ነው። ከአገሩ መንግሥት መሸሸጉ ግዴታ ስለሆነበት እዚህ አዲስ አበባ ውስጥ ተሸሽጎ ተቀምጧል። እንዲያ ባይሆን በዲፕሎማቲክ መብቱ መጠቀም ይችላል ነበር። እንግዲያው ሲያገለግላቸው የቆዩት የእንግሊዝ ወይንም የአሥራኤል ስላላ ድርጅቶች ለምን በሽፋን አላወጡትም? ምናልባት ከነርሱም ጋር ያልተጣጣሙበት ነጥብ ይኖራል። ስለዚህ ከነሱም መሰውሩ አስፈላጊ ሆነ። እንግዲህ ግልፅ ፍለጋ እንዳይደረግበት የሚከላከልለት ማነው? የአገሩ መንግሥት? ሊሆን አይችልም። የኢትዮጵያ መንግሥት? ይህም አይሆንም። የእንግሊዝና የአሥራኤል ተጽዕኖ? አይመስልም። እንግዲያው ማን?

ማንም ሆነ ማን ይህ ወገን የላይቤርያው አታሺ ይዞት የተሸሸገውን ጉድ ደብዛ ለማጥፋት ሲል ነፍስ ከማጥፋትና ከፍተኛ ባለሥልጣናትን ከማስፈራራት የማይመለስ ነው! ብዙ አይኖች ይኖሩታል! ብዙ ጆሮዎች ይኖሩታል! ረጅም እጅ አለው! ጥፍሮቹ ሹል ናቸው! ጥርሶቹ ስል ናቸው! አስቀደሚ አውሬ...

ናትናኤል የጨፈናቸውን አይኖቹን ገልጦ ባደው አየር ላይ አፈጠጠ። 'እንዴት አድርጎ ነው ከዚህ አውሬ መሸሸግ የሚችለው? አውሬው እንዴ ሊበላው ሞክሯል። ድጋሚ ሊሞክርም ይችላል። የመጀመሪያውን በአጋጣሚ አምልጧል። ሁለተኛውን እንዴት ማምለጥ ይችላል? አውሬው ሁሉን ያያል! ሁሉን ይለማል! ግን ደግሞ የላይቤርያውን አታሺ ከጥርሱ ሊያገባው አልቻለም። ለምን? የላይቤርያው አታሺ ስለተሰወረ። ደጋግሞ አለበት።

'እንገዳው እሱም እንደላይቤርያው አታሺ ድንገት መሰወር ነዋ በጠራራ ፀሐይ ተገኖ መጥፋት። ያ ነው መድሃኒቱ። አለበለዚያ... የአብርሃም ፊት መጣበት። ዘንነው።

የውጭ ስልክ ሙሽ። አነሳው።
"ሃሉ..."
"ሃሉ - ናቲ?"
"ሃይ ርብቃ" ናትናኤል ፊቱ ላይ የወረዘውን ቀዝቃዛ ላብ በመጻፋት አበስ አደረገው።
"እንዴት ነህ? ደህና ነህ?"
"በጣም..."
"ከሥራ እንደወጣህ መጥተህ ውሰደኝ። እንተጋ ነው የማድረው።"

“ጥሩ” አለ ብርጋዶር ደነራሉ ለበርካታ ደቂቃዎች ሲከራከሩ ከቆዩ በኋላ ለማርቆስ እንድ ዕድል ለመስጠት ወስኖ። “ሁለት ቀን እስጥሃለሁ። በዚህ ጊዜ ውስጥ የሰውየውን ንፁህነት ማረጋገጥ የምትችል ከሆነ...” የጀመረውን ዓረፍት ነገር ላይጨርስ አቋረጠ።

“እመነኝ። ናትናኤል ምንም አያውቅም። እያንዳንዱን እንቅስቃሴውን በወኪሉ እየተከታተልኩት ነው። ከአብርሃም ሊያገኝ ይችላል ብለን ስለፈራነው መረጃም በዝርዝር አጣራለሁ። ከዛሬ ማታ አያልፍም።” አለ ማርቆስ። ለጊዜውም ቢሆን በናትናኤል ላይ የተላለፈውን የሞት ውሳኔ ለማዘግየት በመቻሉ እየተደሰተ።

“የአብርሃም ቤተሰቦች ጉዳይስ?”

“አዎ” አለ ማርቆስ ፈጠን ብሎ “እንዳልኩህ ወደ ፖሊስ ሂደው አብርሃም የሞተው ከናትናኤል ጋር እንደወጣ መሆኑንና ናትናኤልንም ስለሚጠረጥሩ ተይዞ እንዲመረመርላቸው ፖሊስን እየገፋፋ ነው። ቢሆንም አብርሃምን የገደለችው ሴት ለመሆኗ ምሥክሮች አዘጋጅተን ፖሊሶችን በፈለገነው መስመር እየመራናቸው ነው።”

“ጥሩ ። ግን አሁንም በቀጥታም ሆነ በተዘዋዋሪ በሚቀጥሉት ሁለት ቀናት አንድ ውሳኔ ላይ እስከምንደርስ ድረስ ናትናኤል በምሥክርነትም ሆነ በሌላ መልኩ ከጠበቀች ወይም ከፖሊስ ከማንኛውም ወገን ጋር ግንኙነት አድርጎ ስለ አብርሃም የሚያውቀውን መናገር የለበትም። ያንን መጠበቅ ያንተ ሃላፊነት ነው።” አለ አለቅየው አመልካች ጣቱን በማርቆስ ላይ ቀስሮ።

“ሁሉን ለእኔ ተወው። እያንዳንዱን ነገር ጨርሼ ጠረጴዛህ ላይ ታገኘሃለህ። ከዚህ ወዲያ ቀንም ሌሊትም አይኔን ከእርሱ አልነቅልም” አለ ማርቆስ።

“መልካም ዕድል።”

ማርቆስ ከአለቃው ቢሮ ወጥቶ ፒተርን አስከትሎ ወደ እራሱ ቢሮ ገባና በሩን ዘጋ።

“ቁጭ በል ፒተር” አለ ቀልጠፍ ብሎ ወንበሩ ላይ እየተቀመጠ።

“ተግባባን?” አለ ዝርዝር ትዕዛዝ ለፒተር ካዥንደንደለት በኋላ “አሁኑኑ ከክትትል ክፍል አንድ ሰው ይዘህ ሂድ። ለአንዲት ደቂቃ እንኳን

ከአይንህ እንዲርቅ እንዳትፈቅድለት።” እያንዳንዱን ነጥብ ዘርዘሮ ካስተላለፈ በኋላ ከቱን ከወንበሩ ላይ አነሳና ፒተርን ትቶ እየተቻከለ ወደ በሩ አመራ። “ዝርዝር ሪፖርቱን ማታ እዚያ እፈልገዋለሁ።” አለ አመልካች ጣቱን በገዛ የቢሮ ጠረጴዛው ላይ ቀስሮ።

መኪናው ውስጥ ገብቶ ከገቢው ወጣ። ወደ ወኪሉ ቢሮ ሲሄድ በእርካታ መንፈስ ነበር። መጥፋት የሌለበት የአንድ ሰው ነፈስ እንዳዳነ ተሰማው። መኪናውን ከወኪሉ መሥሪያ ቤት አጥር ውጪ አቁሞ በአግሩ ወደ ውስጥ ገባ። ወደ ዋናው ህንፃ በሚያስገባው በር አልፎ በስተቀኝ ያለውን የህዝብ ስልክ አነሳና ወደ ቢሮዋ ደወሰ።

“ሃሎ” አለው የሴት ድምፅ።

“ከአከራ ነበር።” አለ ማርቆስ በተለመደው የመክፈቻ ምልክት።

“አውሮፕላኑ በስንት ሰዓት ይገባል?” አለ ያው የሴት ድምፅ መልሶ።

“አሁን” አለ ማርቆስ ወዲያውኑ ወደ መገናኛው ቦታ እንድትሄድ ምልክት እየሰጣት።

ቀልጠፍ ብሎ ስልኩን ዘጋና ወደ መገናኛው ቦታ ተጣደፈ። በአንድ መተላለፊያ ፊት ለፊት ወደተሰሩት የሴቶችና የወንዶች የመታጠቢያ ቤቶች በሚያስገባው በር ገባና በስተገራ ከተደረደሩት የመታጠቢያ ሳህኖች ወደ አንዱ አምርቶ ሲገባውን ከፍቶ እጆቹን ይታጠብ ጀመር።

በጠባቢ መተላለፊያ የነበረ አንድ ሌላ ሰው እንደወጣ ማርቆስ ቀልጠፍ ብሎ መደዳ ከተደረደሩት የሴት መጻዳጃ ክፍሎች የአንዱን በር ከፍቶ ገባና በሩን ከውስጥ ቀረቀረው። ጆሮውን አቅንቶ መጠባበቅ ያዘ።

በስተቀኙ ያለው የመጻዳጃ ክፍል በር ሲከፈትና ከውስጥ ሊቀረቀር ተሰማው።

‘ቃ - ቃቃ - ቃ - ቃቃ -’ ሁለቱን የመጻዳጃ ክፍሎች የሚለየውን ስሰ የእንጨት ግድግዳ በሰንተሚ እያንቁቁች እንዲቀጥል ምልክት ሰጠው።

“ቆንጆዎቹ” አለ አፋን ዘወትር ወደሚጠቀሙበት ቀዳጃ አስጠግቶ።

“ቀጥል” አለው የሴት ድምፅ።

“ቢሮው ገብቷል?” አላት።

“አዎ” አለው ያው የሴት ድምጽ

“ትላንት አልገባም ብለሽኝ ነበር።”

“ዛሬ ገብቷል።”

“እስካሁን ከአብርሃም ጋር ስላደረገው ግንኙነት ያገኘሰው አለ?”

“ምንም ላንኝ አልቻልኩም። ላነጋግረው ሞክራ ነበር... ግን...”

“ግን ምን?”

“ሊያነጋግረኝ ፈቃደኛ አይመስልም።”

“ጥሩ... በተቻለሽ ከአብርሃም ምን እንዳገኘ ለማግኘት ሞክረ።”

“እሺ እሞክራለሁ።”

“ሁለተኛ” አለ ማርቆስ ጠበቅ አድርጎ «ከአሁን በኋላ በየሳምንቱ የምታቀርቢውን ሪፖርት በቀን በቀን አፈልጋለሁ።

“እሺ።”

«ጨርሻለሁ።» አለ ማርቆስ።

ከጎሱ ያለው ክፍል ተከፍቶ ሲዘጋ ተሰማው። ለጥቂት ደቂቃዎች ባለበት ቆየና አካባቢው ጭር ማለቱን በበሩ ቀዳዳ ካረጋገጠ በኋላ ቀልጠፍ ብሎ በሩን ከፍቶ ወጣ።

-12-

የቀኑ የሥራ ሰዓት አስኪገባደድ አልጠበቀም። ከአሁን ወዲያ እንደሌሎች በሰዓት አይመራም። ተባራሪ ነው - ድኩሳ! ታዳኝ ነው ድግራ። መሮጥ... መሸሽ መሸሽ... መብረር መብረር።

ለምሳሌ ከቢሮው አልወጣም። አዛው ቢሮው ውስጥ ቁጭ እንዳለ ማድረግ ያለበትን አንድ በአንድ! ደቂቃ በደቂቃ አሰላለፈው መልሶ መላልሶ አብላላው! እኸው። 'አ! አ! መፍራት የለም!' ጊዜ የለውም ለመፍራት... መቁረጥ አለበት... ግን ደግሞ መሮጥ መሸሽ... መሸሽ-ክሱክ የላይቢሮውን አታሼ ማግኘት ቁልፉን...

“የት ጠፋሽ? ብፈልግሽ የለሽም” አለ ፀሐፊውን የቢሮውን በር ዘግቶ እየወጣ።

“ወደ መታጠቢያ ቤት ሄጄ ነው።” አለች ፀሐፊው ቀና ሳትል።

“ሰው ከፈለገኝ አሁን ወጣ አለ በይ። እመለሳለሁ! መዝገብ ቤት ነኝ።” አላት ከቢሮው ወጥቶ ቢሮዋን በረጃጅም አርምጃዎች እየተሻገረ። ሳምራዊት ከጀርባ ትክ ብላ ተመለከተችው።

“በስልክ የሚፈልገህ ሰው አለ። አሁን ደውለው ላንኛህ ስል ስልክ ተቋረጠብኝ። መልሰው ይደውሉ ይሆናል።” አለች ሳምራዊት እጇን በስልክ እጆቿ ላይ እንደጫነች።

“ማንኛ አለ?”

“እ...ይ. ዝም ብለው 'አሰ ወይ' አሉኝና አዎ ማን ልበል' ስል ስልክ ተቋረጠ።

“ምህረተአብ ይሆናል።” አለ ናትናኤል ሰዓቱን እየተመለከተ።

ምህረተአብ በሰሜን አፍሪካ ክፍል ውስጥ የሚሰራ የሥራ ባልደረባው ነው።

«አይ የውጭ ስልክ ነውክ! ደግሞ የምህረተአብን ድምዕ አውቀዋለሁ። ይሄ በጣም ጎርናና ነው።»

በጣም ጎርናና!... ጎርናና ድምዕ!... አውሬው!... አዳኝ!

ለምን ደወለ? ምን ሊለው ደወለ? መኖሩን ለማረጋገጥ! አዎ መኖሩን አረጋገጠ። ስልክ ተቋረጠ። አ! አ! ስልክን ዘጋው - አውሬው። ናትናኤል ሌሊት ከአንቀልፋ ባንኛ ተነስቶ ራሱን በጨለማ ክፍል ውስጥ እንዳገኘ ህፃን ዙሪያው አስፈሪ ሆነበት። ወደ እሱም እየመጡ ነው!

“ከአንድ ሰዓት በኋላ ደውል በይው - መልሶ ከደወለ።”

“ትመለሳለህ አይደል... የት መሄድህ ነው?” አለች ፀሐፊው ድንገት ብድግ ብላ። «አንድ የማነጋገርህ ነገር ነበር። ማንም ቢሆን ከሥራ በኋላ ትመለሳለህ?»

“እንዴ አዎ -አዎ መዝገብ ቤት ነኝክ።” ፊጠን ብሎ ከቢሮዋ ወጣ። በተመላለፈው መሀል ቆም ብሎ አሰበ። እየተከታተለት ነው! ምራቁ አልም አለ። ወደ መዝገብ ቤት ለመሄድ ሃሳብ አልነበረውም! አልሄደም። አለቅጥ መደናገጡ እራሱን አሰላጩው። ‘መጠንቀቅ ብቻ’ ነው ያለበት። መጠንቀቅ!

ሳይጣደፍ ረጋ ባለ ሁኔታ በፎቁ የጓሮ በር ወጣ። ተርታውን ተደርድረው የቆሙ መኪናዎች ተመለከቱ። ቀኝ ሲል ፀሐፊው በመስኮት ቁልቁል ስትመለከተው አየ። ፈገግ አለና እጇን አወዛወዘላት። እንዳያት ስታውቅ መጋረጃውን ለትቃ ወደኋላ ተመለሰች።

“ጋሼ ዋለልኝ እንደምን ዋለ።” ወደ መሥሪያ ቤቱ ነፃር ሾፈር አመራ።

“እንደምን ዋለክልኝ ጌታይ!” ሥራ ፈትተው ከተቀመጡበት እነስተኛ የጭነት መኪና ውስጥ ወጥተው ሠላምታ ሰጡት - ጋሼ ዋለልኝ።

“ሁኑ - ሁኑ። ደህና ዋሉ?” አላቸው ተጠግቶ የዘረጉትን እጃቸውን እየጨበጣቸው።

“ደህና - ደህና የኒ ልጅ።” አሉ ጋሼ ዋለልኝ ያወለቁትን የጨርቅ ቀብ መልሰው ሽቦት የሸፈነው ጭንቅላታቸው ላይ ጣል እየደረጉ።

“እባክት እዚህ ኤይድ ባንክ ደረሰ ብለን እንምጣ። ለሥራ ነው።” አላቸው ዘና ብለው።

“እኔ ስምራት ሳይፈቅድማ...” የተለመደውን ንትርክ ጀመሩ።
“ነግራዋለሁ - ነግራዋለሁ። ሥራ ስለያዘ ነው አንጅ እሱም አብሮኝ ሂያጅ ነበር። ያሬድ አይደል... ነግራዋለሁ።”

“ግን አደራ...” አሉ ጋሼ ዋለልኝ እያወላወሉ።
“ስነግሮት! ይልቅ ቶሎ ደርሰን እንመለሰ። እዚህ ነውኩ።” አዋክባቸው።

“ከነገርከውማ ምን ገደኝ! ቢሆንም አደራ። ጭንቅቱ ነው እኔን የሰለቸኝ።” እያገረመረመ ወደ መኪናቸው ገቡ።

ናትናኤል ፈጠን ብሎ ሽራ ከለበሰችው አነስተኛ የጭነት መኪና ጀርባ ዞረና ሽራውን ገልጦ አድርጎ ከአቃ መጫኛው ላይ ዘሎ ወጣ። ሽራውን አስተካክሎ ዘጋው። ወንበሩ ላይ ፎቀት አለና ከጀርባቸው ያለውን መስኮት አንገረዋቸው።

“እንሂድ ጋሽ ዋለልኝ።”

“ከዚያ ከኋላ ምን ትሰራለህ እዚህ ቦታ እያለ?” አሉ ጋሽ ዋለልኝ ከጎናቸው ከጋቢናው ያለውን ወንበር በእጃቸው ቸብ አድርገው! እንገታቸውን ጠምዝዘው እየተመለከቱት።

“ይሂዱ - ይሂዱ። ይዘን የምንመጣው ዕቃ ስላለ ነው። እሱን ለመደገፍ በኋላም ቢሆን እዚሁ መምጣቴ አይቀርም ብዬ ነው።” አላቸው ድምፁን ለማርገብ እየሞከሩ።

“እንዳልክ!” ጋሽ ዋለልኝ ምን ቸገረኝ ለማለት እንደፈለጉ ዓይነት ትከሻቸውን ነቅነት እደረጉና የመኪናቸውን ሞተር እስነስተው ከፊት ለፊታቸው የተገተረውን ፎቅ በስተገራ ዞረው ወደ ግቢው በር አመሩ።

ከጭነቷ መኪና ጀርባ የተሸፈነውን ሽራ ገልጦ አድርጎ በቀጭኑ ተመለከተ። ብርማ ቀለም ያላት 131 ፊያት መኪናው ከህንፃው ፊት ከተደረደሩት የሥራተኞች መኪናዎች መሀል ቆማለች። ተሰናበታት።

“ኤይድ ባንክ ነው ያልከኝ?” ጋሽ ዋለልኝ መኸው ጠየቀት።
“አዎ - አዎ።” አለ ናትናኤል ሽራውን በቀጭኑ ከፊት አድርጎ እንደያዘ ፊቱን ወደ ጋሽ ዋለልኝ መልሰ አድርጎ። ወዲያው ዞር በቀጭኑ ከፍቶ በየዘው ሽራ አሸልኮ ከጀርባ ያለውን ሁሉ ያጠና ጀመር።

“የመረጄው መሥሪያ ቤት አባል ከሆንኩ ጀምሮ የምኔደበትን ብቻ ሳይሆን የመጣሁበትንም መንገድ ማየት ተምረክለሁ...” ትዝ አለው አብርሃም ያለው።

ከኋላ የተከተለው መኪና የለም። እሱ የተሳፈረበት የጭነት መኪና ከመሥሪያ ቤቱ ግቢ ስትወጣ አንድ ቀይ ፎርድ መኪና ወደ ግቢ ገባች። ዙሪያውን ተመለከተ። ወዲያ ማዶ ሁለት ሰዎች የሰልክ እንጨት ተደግፈው ያወራሉ፤ ሁለት ሴቶች ቁልቁሉን ይወርዳሉ፤ አንድ ሱተሪ ሽጭ ችላ ብለውት ዳጉትን የሚወጡትን አዛውንት እየወተወተ ከጎን ከጎናቸው ይርጣል፤ ወዲያ ማዶ መናፈሻው ውስጥ አንድ ነጭ ሲትርይን ቆማለች...

ናትናኤል ሽራውን በቀጭኑ ከፍቶ እንደያዘ ትንፋሹን በረጅሙ ሰቀቀው። የታላ አውሬው? አውሬው የለም? ሁሉም ነው? ዋናው ነገር ከመሥሪያ ቤቱ መውጣቱን አውሬው እያውቀው። አልተከተለውም። ናትናኤል በአሸናፊነት ስሜት ፈገግ አለ፤ እይኖቹን ግን ከመኪናው ጀርባ ካለው መንገድ ላይ አልነቀለም።

ጋሽ ዋለልኝ ወደግራ ታጥፈው ወደ እርሻና እንዳስትሪ ልማት ባንክ አመሩ። መኪናዋ ከባንኩ በር ፊት ለፊት እንደቆመች ናትናኤል ሽራውን ገልጦ ዱብ አለ።

“መጣሁ እዚሁ ይጠብቁኝ።” አላቸው ወደ ጋሽ ዋለልኝ ራመድ ብለው።
ጭንቅላታቸውን ነቀነቁ ሽማግሌው - “እሺ” ለማለት።

ናትናኤል በባንኩ የፊተኛ በር ገባ ብሎ ደቂቃም ሳያጠፋ ወዲያው ወደ ውጭ ከሚወጡ የባንኩ ደንበኞች ጋር ተደባልቆ ከባንኩ ወጣ። ከጠባቢ መንገድ አልፎ ከዋናው መንገድ ገቢ። ጋሽ ዋለልኝ ወደ ባንኩ ሲገባ አይተውት ይሆናል። ሲወጣ ግን እንዳላጤነት እርግጠኛ ነበር። በተቀመጡበት መኪና ውስጥ እንዳሉ ፍዝዝ ብለዋል ሽማግሌው።

“ታክሲ! ካህንቺስ።”

የታክሲውን በር ከፍቶ ገቢ። ካህንቺስ ከመድረሱ በፊት ሂሳቡን ከፍሎ ከታክሲው ወረደ። ወደ አንድ ኪዳክስ ጠጋ ብሎ “ባክህ ባርኔጣ

አለ?" ብሎ ለጣፋ ባርኔጣ ገዝቶ ቋንቋላቱ ላይ ደፋት። መንገዱን ተሻግሮ ከነዛንቺስ የሚመጣ ታክሲ አስቁሞ 'መርካቶ' ብሎ ተሳፈረ።

በመጣበት መንገድ ሲመለስ ባንኩ ጋ ሲደርስ ጋሽ ዋለልኝን በአይነቱ ፈለጋቸው። እዚያው መኪናቸው ውስጥ ተቀምጦው ከፊት ለፊታቸው ባለው አየር ላይ አፍጥጦው አገኛቸው። አለፋቸው። የተሳፈረበት ታክሲ ከላይኛው ቤተመንግሥት ወደ አስጢፋኖስ ቤተክርስቲያን የሚያመራውን አውራ ጎዳና አቋርጦ ወደ ፍልውሃ አቅጣጫ ሲያመራ ለአንድ አፍታ በስተቀኙ የሚገኘውን የመሥሪያ ቤቱን ዳጃፍ እስከ ግንባሩ ከደፋው ባርኔጣው ስር በሚንከባለሉ አይኖቹ አሰሰው። እዚያና እዚያ ጥቂት ሰዎች ይታያሉ። ከመሥሪያ ቤቱ ግቢ አንድ ጥቁር መርሰዲስ መኪና ወጣ። መናፈሻው ውስጥ የቀመችው ነጭ ሲትሮይን አሁንም እዛው ነች። አለፈ።

ኢትዮጵያ ሆቴል ጋ ከመድረሱ በፊት 'መርካቶ' ብሎ የተሳፈረበትን ታክሲ አስቁሞ ወረደ።

"የፖስታ ከረጢት አለህ? አንድ ሰጠኝ።" መንገድ ዳር ተቀምጦ ከረሜላና ማስቲካ ከሚሸጥ ልጅ ላይ የፖስታ ከረጢት ገዛና የዋናው ፖስታ ቤትን የታችኛ በር ደረጃዎች በሩጫ ወጣቸው። በአዳራሹ ውስጥ ከረጃጅሞቹ መስኮቶች ጥግ ከተደረደሩት የመገፈያ ጠረጴዛዎች ወደ አንደኛው ሄዶ ከደረሰ ኪሱ ውስጥ ወረቀትና እስከራሽቶ አውጥቶ መገፈያ ያዘ

ርብቃ ብዙ ማለት አረልግ ነበር።
ግን ጊዜ የለኝም። ርብቃ እቤት
ሄደሽ የመሃከለኛውን ቁምሳጥን
ስትከፍቼ ስምንት መቶ ብር የያዘ
ነኪ የፖስታ ከረጢት ታገኛለሽ።
ከራስኔ ደግሞ ሄዶ ሰላሳ ብር
ታገኛለሽ። ያገኘሁን ይዘሽ ዛሬ
ማታ በአንድ ሰዓት አምባሳደር
ትያትር ፎቅ በግራ በኩል ግቢ።
ልክ ሁለት ሰዓት ሲሆን ተነስተሽ
ወደ መሀዳጃው ከፍል ግቢ። እዚያ
ታገኛለሽ።

ያንቺው ናትናኤል
አንባባሽ ስትጨርሽ ይሄን ወረቀት አቃጥይው አደራ!

ወረቀቱን አጣጥፎ የፖስታ ከረጢት ውስጥ ክክተተው በኋላ የአፓርትመንቱን በርና የመኝታ ቤቱን ቁም ሳጥን ቆልፍ አብር በፖስታ ከረጢቱ ውስጥ ጨመራቸውና ወደ ፖስታ ሳጥኑ አመራ። የፖስታ

ሳጥኑን ከፍቶ በቀኙ የያዘውን ከረጢት ከውስጥ ከትቶ መዝገያውን መለስ አድርጎ ተወው።

የፖስታ ቤቱን ለፊ አዳራሽ ተሻግሮ በተርታ ከተደረደሩት ቢጫ የሕዝብ ስልኮች መሃል አንዱን አንስቶ መደወል ያዘ።

"ሃሎ... ምህረት ነሽ? እንደምንድነሽ? አወቅሽኝ? ናትናኤል ነኝ..."

"ሃይ ናትናኤል! እንደምንድነህ?"

"አለን... አለን ደህና ነሽ?"

"ደህና እንዴት አስታወስክኝ ባክህ..."

ምህረት የርብቃ የመሥሪያ ቤት ቋጃ ነች። ቀደም ብሎ ሁለቱም አንድ ቢሮ ውስጥ ይሰሩ ስለነበር ርብቃን ፈልጎ ሲደውል አልፎ አልፎ ምህረት ስልኩን ስለምታነሳ አዘውትረው በስልክ ተገናኝተዋል። በአካልም ሁለት ሶስቱ ተያይተዋል።

"ምህረት እባክሽ ርብቃን ፈልጌአት ነበር። ላስቸግርሽ ትጠራልኝ?"

"እዚህክ አይደለችም። ቆይ ስልኩን ላዘርልህ ወደ እሷ ሲሮ። አትዝጋው።" አለች ምህረት ተሳታፊ የደወለ መስፈርት።

"ቆይ! ቆይ!" አለ ናትናኤል ፈጠን ብሎ። "ተይው! ስልኩን አታዘራው። አንቺ ጋ ብትጠራልኝ እሷ ነው።"

ምህረት ግራ ገባት። እሷ ቢሮ ደውሎ ከሌላ ቢሮ ሰው ጥራልኝ ማለት ምን ማለት ነው? ለምን ቀጥታ ርብቃን አልደወለም? አይ ወንድ! የሰበቡ ብዛት! እሷ ድርድሩ ጠርጥራለች እንደፈለጋት፤ ወየው! ግን ርብቃ ምን ትላታለች ብታወጣውን?

"እሽ መጣሁ ጠርቻት።" አለችው ሳቋን አፍኖ፤ እስከራሽቶዋን ጠረጴዛ ላይ ጣል አድርጋ ከተቀመጠችበት ወንበር ላይ እየተነሳች።

ናትናኤል የስልኩን እጅታ ጆሮ ግንዱ ላይ እንደለጠፈ ዞር ዞር ብሎ አካባቢውን ፈተሽ። በርካታ ሰዎች በአዳራሹ ውስጥ ይተላለፋሉ። ናትናኤል እያንዳንዱን ተሳሳፊ በጥንቃቄ ለማጥናት ሞክረች፤ በሩቁ ጥግ ያዘ የሚመለከተው! የሚከታተለው ሰው ፈለገ። ቢሆንም በእሱ ላይ የተለየ አትኩሮት ያለው ሰው ሊያገኝ አልቻለም። ድንገት አንድ ረዘም ደልደል ያለ ሰው መጥቶ ከጎኑ ያለውን የሕዝብ ስልክ አነሳ። ናትናኤል አይኖቹን የጎድን ሰውየው ላይ ተከላቸው። ሰውየው ቡኒ ኮትና ሱሪ ለብሶ በነጭ ሽማቢት ላይ ጠቆር ያለ ክራባት አስራል። ሰውየው ስልክ መደወል ጀመረ።

“ሃሎ”

“ሃሎ... ርብቃ?” አፋን በመዳፋ ሸፍኖ መናገር ጀመረ።

“ንኝ። ናቲ ነህ?”

“አዎ ርብቃ ስሜኝ ስሜኝ...” ልታደርጠው ስትል ተሸቀዳዊ።

“ርብቃ በጥንቃቄ ስሜኝ...”

“አየሰማሁህ ነውከ! ደህና ነህ ግን?” አለች ማስጠንቀቂያው ሲበዛባት ስጋት ገብቷት።

“ደህና ነኝ ርብቃ... ትንሽ ችግር ስለገጠመኝ ነው የደወልኩልሽ ርብቃ። አሁን ላገኝሽ አልችልም። የፖስታ ሳጥን ቁጥራን ታውቁለሽ? ተይ! ተይ! አትናገረው።” አለ ርብቃ ቁጥሩን መጥራት ስትጀምር ተሸቀዳዊ። “ታውቁለሽ አይደል? ጥሩ... ርብቃ የምልሽን ብቻ አድርጌ። ጥድቁ አትጠይቁኝ። ገባሽ አዎ። የፖስታ ሳጥኔ ውስጥ መልዕክት ትቼልሻለሁ። አሁን ሄደሽ ወረቀቱን አውጥተሽ አንብቢው። ወረቀቱ ላይ የተጻፈውን አድርጌ። ገባሽ?”

“ቁልፉክ አንተጋ ነው።”

“ሳጥኔን አልቀለፍኩትም። መዝጊያውን መለስ አድርጌ ነው የተውኩት። ወረቀቱን ከነቡባሽ በኋላ እዛው በከብሪት አቃጥይው በፍጹም ይዘሽው አትሂድ። አደራ!”

“ምንድነው ነገሩ?” አለች ድብብቆሽ የተንዛዛባት ርብቃ።

“የምልሽን ብቻ አድርጌ፤ ጥያቄ አትጠይቁኝ! ገባሽ?”

“ገባኝ - ገባኝ።”

ናትናኤል ስልኩን ዘግቶ ወደ አዳራሹ መውጫ አመራ። የፖስታ ቤቱን ደረጃዎች በፍጥነት አየተራመደ ወረደ። ራሱን መቀየር ይኖርበታል። ለዚያ ደግሞ ገንዘብ የስፈልገዋል። በኪሶ የያዘው ገንዘብ ደግሞ በቂ አይሆንም። የገንዘብ ቦርሳውን አውጥቶ በሁለት አውራ ጣቶቹ በርግዶ ተመለከተው። ሶስት የአስር፤ ሁለት የአምስት፤ ሶስት የአንድ ብር ፍቶች - አርባ ሶስት ብር።

ባንክ ያለውን ማውጣት ቢቻል ጥሩ ነበር። ግን ከአሁን ወዲያ ወደዚያ መሄድ አደገኛ ነው። ርብቃ በምታመጣለትና ከቤት ባስቀመጠው ስምንት መቶ ብር ሁሉንም ማቻቻል ይኖርበታል።

መንገድ ላይ አንድ ጥቁር የቦሐይ መነጽር ገዝቶ ሰካ። ብዙም ሳይሄድ ወደ አንድ የልብስ ስቅ ገባና የአንገት ልብስ ጠየቀ።

ባለሱዳ ሁለት አማራጭ እምጥታ ፊቱ ዘረጋችለት።

“ሰንት ሰንት ናቸው?”

“ይህኛው አሰራ ስድስት ይሄኛው አሰራ ሁለት።” በያዘችው አስከሬኝቱ እየጠቀመች።

ገራጫ መልክ ያለውን የአሰራ ሁለት ብሩን የአንገት ልብስ ገዝቶ አንገቱ ላይ ጠምጥሞት ወጣ። ገንዘብ መቆጠብ ይኖርበታል። ሰዓቱን ተመለከተ። ለአሥራ አንድ ሰዓት አስር ጉዳይ። ከርብቃ ጋር የያዘው ቀጠሮ እስኪደርስ ከሁለት ሰዓት በላይ አለው። ማደሪያውን ማዘጋጀት አለበት - በጊዜ። ግን የት ነው መልህቱን መጣል ያለበት? ባህር ውስጥ። አዲስ አበባ ውስጥ ባህር የለም?... አል! አል! - መርካቶ።

መርካቶ ባህር ነው። መርካቶ ገብቶ ባህር እንደገባች ትንሽ አላ መሰወር አያስችገርም። ከከፍተኛ ለውጥ በስተቀር መሳሪያ ሲደርስ ከታክሲው ወርዶ በአግሩ ከዋናው መንገድ ተገንጥሎ ወደ ሠረር በሚያስገባ ጠባብ መንገድ ገባ። እዚህ አካባቢ ትናንሽ ምግብ ቤቶች፤ ሆቴሎችና መጠጥ ቤቶች እንዳሉ ያስታውሳል። በአካባቢው ችምችም ብለው የተደረደሩትን ቤቶች ነጣጥሎ መመልከቱ ያስቸግራል። እዚህም ቤት እዚያም ቤት... እዚህም በር እዚያም በር... እዚህም መስኮት እዚያም መስኮት... እዚህም ሴት እዚያም ሴት። አሰለፈች ምግብ ቤት... ጥሩ ምግብ ይገኛል... ‘በርሃኔ ግርሰሪ’... አበበች ሆቴል... ዘው ብሎ ገባና ጥጊ ካለ ወንበር ላይ ተቀመጠ።

ቤቷ ትንሽ ነች፤ ከፍሏ ጨለማ። አይኖቹ ላይ የሰከውን የዐሃይ መነሰር አውልቆ ኪሱ ከተተው። አይኖቹ ተሰበቀሰ የከፍሏን ጨለማ ሲላመዱት ዙሪያውን ይቃኝ ጀመር።

ከወዲያ ጥግ ከበሩ ትይዩ የመጠጥ ጠርመሶች የተደረደሩበት መደርደሪያ ግድግዳውን ታክኮ ቆሟል። ከጣሪያው ለደርስ ትንሽ የቀረው ባልኮኒ ስር በተደረደሩት ጥቂት ረጃጃም ወንበሮች ላይ የሆኑ ጎረሞላ ደንበኞች ተፈናጠው ቢራ ይጠጣሉ። በጠባቢ ክፍል ውስጥ ትንንሾቹን ጠረጴዳዎች እየከበቡ በተከለከሉት ወንበሮች ላይ በርካታ ጠጪዎች ምርጫቸውን እየተጎነጩ ያወካሉ። ናትናኤልን ነገራ ያለው አልነበረም። መርካቶ ባህር ነው...

የሆቴሉ ባለቤት ከባልኮኒው ጀርባ በረጅም ወንበር ላይ ፊጥ ብለው ውር ውር የሚሉትን አሻሻሎቻቸውን ይታዘባሉ።

“ምን ልታዘዝ!” አላችው ከፊት ለፊቱ ያለውን የሲጋራ መተርክሻ አንስታ ጠረጴዛውን ወልወል ካደረገች በኋላ መተርክሻውን ከቦታው እየመለሰች። ገንበስ ስትል ትላልት ጠቶቿ ከሰፊው የቀማሏ አንገትዬ ይደርሱና እኔ ልቅደም፤ እኔ ልቅደም ትንትንቅ ይይዛሉ።

“ሻይ” አላት ቀና ብሎ አይቷት መልሶ እያቀረቀረ።

“ትኩስ ነገር የለም።” በበፋ ውጭ ውጭውን እያየች።

“እሺ ለሰላሳ።” አላት ቀና ብሎ አይታት። አለቅጥ የወረደው የተሟላ አንገትዬ ቅድ ኮረብታ ጡቶቿን ለአገሩ ያስገባኛል።

“ለሰላሳም የለም።” አለች በረድሙ ተገናኛለች። “አልኩል ነው ያለው - ቢራ።” እራቁት ጡቶቿ ላይ ግራ እጇን ጣል አደረገችው።

“አልጋ አለ?”

“ምንድን?” አለች ግራ እጇን ከጡቶቿ ሳታነሳ ቅንድቦቿን አጠጋግታ ኮስተር ለማለት እየምከረች። ለአንድ አፍታ ሳት ያፈናት መሰለች።

“አልጋ” መልሶ ጠየቃት።

“ይልቅ ምን ልታዘዝ” አገገቷን እስክስ፤ ዳሌዋን ነትነት አድርጋ።

“አልጋ አስ ወይ ነውክ ያልኩሽ።”

“አዎ አለ። አሁን ምን ልታዘዝ?” አለች ጡቶቿ ላይ ጭናው በነበረው እጇ እፏን ሽፍና እፋራምነቷን ለማሳየት እየጣረች።

ረከስ ያለውን መምረጥ አለበት። ገንዘብ መቆጠብ አለበት።

“እሺ ቢራ እምጭልኝ... እና አልጋም ያገርልኝ።” የአስር ብር ኖት አውጥቶ ሰጣት።

“አሥራ ስምንት ነው የሚመጣው።” አለች የአስር ብር ኖቱን እንደያዘች ካለችበት ሳትነቃነቅ።

“አልጋው?” አለ ደንግጦ።

“አልጋው ሶስት እኔ አስራ አምስት። ባንድነት አስራ ስምንት አንመጣም?” አለች እየተሸከረመመች።

“አልጋ ብቻነውክ ያኾልኝ ያልኩሽ።”

“ባይ አልጋ?” ኮስተር ብላ ቁልቁል ተመለከተችው... ፊቷ ላይ የነበረው ፈገግታ ሁሉ አልም ብሎ።

“አዎ። እና ቢራውን እምጪልኝ። ሳንቺም ተጋብኸ...” በተቻለው መጠን በዙሪያው ካሉ ሰዎች ጋር መሸረክ እንዳለበት ተሰማው። ከአሁኑ ማስከፋትና ማስከረፍ ከጀመረ ድምሩ ጥሩ አይመጣም። “የማታውን ደግሞ እያየን እያየን።” አላት ፈገግ ብሎ።

ከንፈሯን ላስ አይኖቿን እርግብግብ አድርጋለት አስር ብሩን ይዛ ሄደች።

ለዓቱን ተመለከተ። ለአስራ ሁለት ሄያ ጉዳይ። በቂ ጊዜ አለው። ከሆቱል በአስራ ሁለት ክፍብ/ ቢወጣ ከአንድ ሰዓት በፊት አምባሳደር ትያትር ይደርሳል - ርብቃ።

“ይኸው።” አለችው ለረድም ጊዜ እንደሚተዋወቁ ሁሉ ፊቷን በፈገግታ አስወብ። ያዘዘውንና የጋበዛትን ሁለት የቢራ ጠርመሶች ከነብርጭቆቻቸው ጠረጴዛው ላይ ካስተመጠች በኋላ አራት ብር መልስ አቀብላው ወንበር ስባ ከፊት ለፊቱ ተቀመጠች።

ቀና ብሎ አያት። ፈገግ አለችለት - የጎድን አይታው። ቢራ ስለጋበዛት ብቻ መጥታ አጠገቡ መቀመጫን ሲረዳ የማላት ጠፋው። ብቻውን መሆን ነበር የፈለገው - ብቻውን ሆኖ ማሰብ። ምን ሰበብ ለጥቶ ሊያስነሳት እንደሚችል ሲያስብ ዘዴው ጠፋው።

“ማነው ስምሽ።” ደላጅል የሆነ መሰለው በገዛ ጥያቄው።

“ዘውዲቱ።” አለችው የታች ከንፈራቿን ምጥጥ አድርጋ መልሳ ፈገግ እያለችለት።

“ተጫወቼ።”

“እሺ።” አለች ከፊት ለፊቷ የተቀመጠውን የቢራ ጠርመሶ አንስታ በአንድ ትንፋሽ ግማሽ እያደረሰችው።

ናትናኤል ድጋሚ ተጫወች ላለማለት ወሰነ።

“ባዛ እንዴ?” ጭንቅላቷን ጋደል አድርጋ ተሸከረመመችለት።

“ምን?”

“ሂሳብ።”

“የምን ሂሳብ?”

“አሥራ አምስቱ ነዋ!”

“አ - ይ” የሚመልስላት ሲማታበት አፍጥጦ ተመለከታት።

“ከፈለግህ እቤት እንሂድና የአልጋ አትከፍልም። እራትም ችግር የለም፤ አሥራ ሁለት ብር።” አለች ለአንድ አፍታ የቤቱን ባለቤት ገልመጥ ብላ ተመለከታት።

“የት ቤት ነው የምንሄደው?”

“እኔ።”

“እዚህ አይደለም እንዴ የምትሰራው?”

“እዚህ እሸጠለሁ። ግን የራሴ ቤትም አለኝ።”

“የት ነው ቤትሽ?”

“ቅርብ ነው።” አለች ጭንቅላቷን እሷ ብቻ ወደምታውቀው ወደቤቷ አቅጣጫ መታ አድርጋ።

“እስቲ ለማንኛውም ማታ እንጋገርበታለን።”

ከፊቷ የተቀመጠውን የቢራ ጠርመሮ አንስታ ሸክሙን ገላገለችው።

“ለራሴሽ አንድ ጨምራ። ማታ አንገናኛለን።” አላት ሶስት ብር ሳጥቷት ከተቀመጠበት እየተነሳ።

ከመውጣቱ በፊት ሮጥ ብላ መጥታ ሳንቲም መልሶች በረጋችሉት።

“ያሻገው።”

“ትመለሳለህ?” ለዛ ባለው ድምፅ።

“አንዴ አዎ። አልጋ ይገዢ!”

“ልጠብቃለሁ?”

“እ...” አለ ‘አዎም’ ‘አይም’ ሳይል በደፈናው።

ውጪውን ከጠበቀው በላይ ጨልሞ እገኘው። ሰዓቱ ገና አስራ ሁለት ሰዓት ከአስር ቢሆንም ምድር ላይ እንደ አካንባሎ የተደፋው የሐምሌ ደመና ዙሪያውን እኩል ለሊት ሊያስመስለው ከጆሎታል። በሁለት ታክሲ አቆራርጦ አምባላደር ትያትር ሲደርስ ለአንድ ሰዓት ሃያ ጉዳይ ሊል ትንሽ ነበር የተረው።

ወደ ትያትር ቤቱ ደጃፍ አልተጠጋም። ራቅ ብሎ ታክሲ ከማጠብቁ ሰዎች መሃል ተደባልቆ አከባቢውን በጥንቃቄ ይቃኝ ደመር።

ባዙም ሳይቆይ አይነት አንድ ከዚህ በፊት የየውና የማያውቀው ነገር ላይ አረፈ- ነጭ ሲትሮይን። ጭንቅላቱ በፍጥነት ወደጊሳ ማጠገንን ደመረ። ይህችን ሲትሮይን ከዚህ በፊት አይታታል። አዎ። ዛሬ ከመሥሪያ ቤቱ ተደብቆ ሲወጣ መናፈሻ ውስጥ ነበረች። ድንገት ሌላ ትዝታ ብልጭ አለለት። ‘ዛኒም ቤት-አብርሃም! ከሃኪም ቤቱ ሲወጣ ያዘረው ጊዜ የተደገፋት መኪና ነጭ ሲትሮይን። አፋ ደረቀበት። የተረሳው የተዘነጋው ሁሉ አንድ በአንድ እየተሰበሰበ ቦታ ቦታውን ያዘ፤ መልክ መልኩን ጨበጠ።

ሲትሮይኗ ጥግ ይዛ ቆመች። ከፊት በተሳፋሪ በኩል ያለው በር ተከፍቶ አንድ ሰው ወረደ። ረጅም ነው። ከርዝማኔው የተነሳ ይመስላል ከትከሻው ጎበጥ ያለ ነው። ሰውየው ቀልጠፍ ባሉ እርምጃዎች ወደ ትያትር ቤቱ ደጃፍ አመራና ከደረጃዎቹ ስር እንደደረሰ ድንገት ቆም ብሎ ከሰው ለመከለል ለመደበኛ እንደረለገ ሁሉ ፊቱን ወደ ባቡር መንገዱ መለሰ። ጥቁር ነው። ቁመቱ ብቻ ሳይሆን ትከሻውም አገር ነው። ከደረበው ጥቁር ግራጫ የዝናብ ካፖርት ስር ጠቆር ያለ ሰማያዊ ሙሉ ልብሰ ልብሰ ጥቁር ቀጭን ክራባት አሰራለ።

ናትናኤል አይኖቹን በሰውየው ዙሪያ አንከባለላቸው። ... ርብቃ!

ከትኬት መቀረጫው መስኮት ፊት ከቆመው ወጣት ጀርባ ርብቃ ቆማለች። ናትናኤል ያያት ከጀርባዋ ቢሆንም እሷ መሆኗን ለመለየት አልተቸገረም። ከፊቷ የቆመው ወጣት ትኬት አስቆርጦ ወደ ውስጥ ሲገባ

ርብቃ በቦታው ተተካች። በርሳዋን ከፍታ ገንዘብ ካወጣች በኋላ ጎንበስ ብላ በመስተዋት ጀርባ ለተቀመጠችው ትኬት ቆራጭ አቀበለችት።

ናትናኤል ለአፍታ ፊቱን ወደ ነጫ ሲትሮይን መለሰ። ራቅ ብላ በቲያትር ቤቱ ደጃፍ በግማሽ ክብ ትርፅ ከተደረደሩት መኪናዎች በስተግራ ጥግ ቦታ ይዛለች።

ከመሪው ጊላ የተቀመጠው ሰው የአረብ ገጽታ ያለው ነው። ጊዜው ቢመሽም ሰውየው አትሞጽያዊ አለመሆኑን ለመረዳት አልተቸገረም። ናትናኤል ፊቱን ወደ ትኬት መቀረጫው ሳጥን መለሰ። ርብቃ ትኬቱን ተቀብላ ወደ ውስጥ ስትገባ ለአንድ አፍታ ጀርባዋን ተመለከተ። ወዲያው ፊቱን ወደ መንገዱ መልሶ ቆሞ የነበረው ረጅም ሰው ቀልጠፍ ብሎ ወደ ትኬት መቀረጫው መስኮት ቀርቦ ገንዘብ ሊያወጣ እጁን ደረት ኪሱ ውስጥ ከተተ።

ናትናኤል ምን ማድረግ እንዳለበት ግራ ገባው። ‘ሰውየው ርብቃን እየተከታተለ ነው። ምናልባት ከእሱ ጋር ቀጠሮ እንደያዘች ደርሰውበታል። ግን እንዴት? ያነጋገራት በቢሮዋ ስልክ አልነበረም። የመሥሪያ ቤቷን ስልኮች በሙሉ ጠልፈዋል ለማለት ደግሞ... ታዲያ እንዴት?’

ለደቂቃዎች በቆመበት ሲያሰላስል ቀየ። ሰውየው ገንዘብ አውጥቶ በክባ ቀዳዳ ውስጥ ለትኬት ቆራጫ ሲያቀብላት በምትኩ ትኬቱን አስያዘችው። ‘ሰውየው ሊገባ ነው! ርብቃን ተከትሎ መግባቱ ነው!’

ናትናኤል በደመናኗ መንገዱን ተሻግሮ ወደ ትያትር ቤቱ ሮጠ። የአንገት ልብሱን ከፍ አድርጎ አፋን ጭምር ሸፍኖ ወደ ትያትር ቤቱ ደረጃዎች እየቀረበ መጣ። ረጅሙ ሰው ትኬቱን ለበረኛው አሳይቶ ወደ ውስጥ ዘለቀ። ናትናኤል ቀልጠፍ ብሎ ወደ ትኬት መቀረጫው መስኮት ተጠግቶ የአስር ብር ኖት አወጣና ከውስጥ ለተቀመጠችው ትኬት ቆራጭ አቀበለች።

ትኬት ቆራጫ ብሩን ተቀብላው የመስተዋት ሳጥኗን ከውጭ በኩል ተደግፎ ከቆመ የትያትር ቤቱ በረኛ ጋር ቀልድ ትመላለስ ደመር። ረጋ ባለ ሁኔታ አስር ብሩን ከታ አንድ ብጫ ትኬት ቆረጠችና ለናትናኤል አቀበለችው። ከዚያ በኋላ ከማያቃልዳት የሥራ ባልደረባዋ ጋር አንድ ሁለት እየተመላለሰች መልሱን ትቆጠር ደመር።

ናትናኤል አይኖቹን ወደ ውስጥ ልኮ ተመለከተ። ረጅሙ ሰው በስተግራ ታጥፎ ወደ ፎቅ ወደሚወስዱት ደረጃዎች ሲያመራ ተመለከተው። ሊያመልጠው ነው! ቀድሞት በጨለማው አዳራሽ ውስጥ ቦታ ከያዘ ሊከታተለው እንደማይችል ሲገነዘብ ናትናኤል ሥጋት ወረረው።

“የኔ እመቤት ቶሎ በይልኝ።” አላት ትኬት ቆራጫን።

ቀና ብላ ገረመችው። የቆጠረችውን እንዳንድ ብርች የጣቷን ጫፍ ላስ አድርጋ ድጋሚ ትቆጥራቸው ጀመር። ሰውየው ወደፎቅ የሚያመሩትን ደረጃዎች መውጣት ጀመረ። ናትናኤል ዞር ብሎ ትኬት ቆራጫን ተመሳክታት። ብሩን ትቶ ሊሄድ አሰበ። አ! አ! የሰዎችን አይን መሳብ የለበትም።

“እባክሽ...” አለ እጆቹን ወደፊት ዘርግቶ።

“ምን አስቸኮለህ? ፊልሙክ አልተጀመረም።” አለችው እየተቆ ናጠረች ትኬት ቆራጫ። መልሱን አቀበለችው።

ናትናኤል ፊልሙን ብሎ ትኬቱን አሳይቶ ረጅሙን ሰው ከጀርባው ተከትሎ ወደ ቲያትር ቤቱ ገባ። ከፊት ለፊቱ ደረጃዎቹን የሚወጣው ረጅም ሰው መጋረጃውን ገልጣ የገባችውን ርብቃን እየተከተለ ሁለት ሁለቱን ደረጃ እያለፈ ከቆየ መጋረጃ ደረሰ። ተከተለው።

ሰውየው መጋረጃውን ገልጦ አንደገባ ናትናኤል ገዜ ላይፈጅ ወደ አዳራሽ ዘው አለ።

ለአይን በሚይዘው ደብዛ ብርሃን የተጥለቀለቀው አዳራሽ ጢት ብሎ ባይሞላም ፊልሙን ለመመልከት የገባው ሰው ጥቂት አልነበረም። ፊልሙ ገና አልተጀመረም። በመሃሪያ ብቻ የተቀነባበረው ለስላሳ መብቃ በለዋሳስ ሽው እያለ ይነፍሳል።

ረጅሙ ሰው ርብቃ የተቀመጠችበትን ቦታ እንዴ ብቻ ገልመጥ ብሎ ከተመለከተ በኋላ ቀጥታ ወደፊት መራመድ ሲጀመር ናትናኤል ወደቀኝ አጥፍ ብሎ ወደ መፀዳጃ ቤት በሚያመሩት ደረጃዎች ወደላይ ወጣ። ርብቃ የት እንደተቀመጠች ቢመለከትም አይታው እንዳትመጣ ስለሰጋ ፊቱን አቀርቶ የእንገት ልብሱን ከፍ አድርጎ ተጀቡኖ ወደፊት ቀጠለ። ወደ መጽዳጃ ቤቱ ከሚያስገባው በር አጠገብ ካለ ወንበር ሲደርስ ወንበሩን መለሰና ተቀመጠ። ከተቀመጠበት ቦታ ሆኖ የርብቃን እንቅስቃሴ መከታተል እንደሚችል ካረጋገጠ በኋላ በእንገቱ ዙሪያ የጠመጠመውን ጨርቅ ወደ አፍንጫው ከፍ አደረገና ከተቀመጠበት ወንበር ላይ ሸርተት ብሎ ጉልበቶቹን ከፊቱ ካለው ወንበር ላይ አስደግፎ ተከለለ።

ወዲያው ከፊት ለፊት ካለ ወንበር ላይ የሰደገፋቸውን ጉልበቶቹን እሳቆ በአዳራሽ ቁልቁል ተመለከተ። ረጅሙ ሰው በተደረደሩት ወንበሮች መሃል ለመሃል በሚያልፈው ጠባብ መተላለፊያ በስተገራ ርብቃ ከተቀመጠችበት ወንበር ሁለት ረድፍ ፈንጠር ብሎ ከጀርባዋ ተቀምጧል።

ናትናኤል ጉልበቶቹን ወደ ገራ ዞር አድርጎ እንደገና ተመለከተ። ርብቃ ጀርባዋን ለጥታው ከፊት ለፊት ካለው ነጭ አቡጃዲ ላይ አፍንጫለች። ሰዓቱን ተመለከተ - ለአንድ እምስት ጉዳይ።

ላይታወቀው ጣቶቹን አፋ ውስጥ በተራ እየከተተ ጥፍሮቹን በጥርሱ ይመገርልባቸው ጀመር። የአብርሃም ድምፅ አቃጨለበት።

“... እንደ እሳት አራት... አላስፈራራህም! የሚያስፈራራህ ራስህ ፈቅደህ የገባህበት ዓለም...” ይላል ድምፁ።

“አይፈራም! ትንሽም አይፈራም!”

ድንገት የአዳራሹ መብራት በግ - አልም - በግ አልም አለ። ማስጠንቀቂያ። ፕሮግራሙ ሲጀመር ጥቂት ደቂቃዎች ቀሩ። ናትናኤል ሰዓቱን ተመለከተ - አንድ ሰዓት ከሁለት ደቂቃ። የአንደኛውን እጁን ጥፍር ጨርሶ ወደ ሌላው ተጋባ።

“አይፈራም! በፍጹም!”

ድንገት በአዳራሹ ውስጥ የነበረው ደብዛ ብርሃን ውድም አለና ከፊት ለፊት ያለው አቡጃዲ በሰማያዊና በቀይ ብርሃን ተጥለቀለቀ።

... 4...3...2...1...0... መብረት... ሰማያን እየበዳደሰ! እየሰነጣጠቀ እምሽክሽክ አደረገው። ከአድማስ እድማስ የሚጠራው የሚያስገመገመው ነገድጓድ አዳራሹን አንቀጠቀጠው።

ናትናኤል ፊቱን መልሶ ተመለከተ። በሩት በጨለማው ውስጥ ይታዩታል። የሁለቱም ቅርጽ ቁልጭ ብሎ ይታያል። በጨለማው ውስጥ ደቅቆና ጠቆር ብሎ። አፋ ውስጥ ያለውን ጥፍር ተፋና ሰዓቱን ወደ አይኑ አስጠግቶ ተመለከተ - አንድ ከአምስት።

ሃምሳ እምስት ደቂቃዎች መጠበቅ ይኖርበታል። ልክ በሁለት ሰዓት ላይ ነው ወደ መጽዳጃው ክፍል ግቢ ያላት። ግን ደግሞ አውሬው ተከትሏት ሊገባ ይችላል።

አጥፍቷል! ግን እንዴት ይጠርጥር? አሳንም እንደሚከታተሏት በምን ይወቅ? በፊት እንዳቀደው ቀደም ብሎ ወደ መጽዳጃው ቤት ገብቶ ቢጠብቃትስ? አህ! አውሬው ተከትሏት ቢመጣስ? በመጣስ ምን ሊያደርገው ይችላል? መቼም ተከሶ ሊገድለው አይደላም። የተከሰ ድምፅ እንዳይሰማበት ይፈራል። ግን ባይገድለውም ጭራውን እንዲይዙ ፈቀደላቸው ማለት ነው። መሆን የለበትም! በጭራሽ መታየት የለበትም።

ምንም ፍንጭ ሊሰጣቸው አይገባም። ታዲያ እንዴት አድርጎ ነው ርብቃን ሊያገኛችና ገንዘቡን ሊቀበላት የሚችለው?

በቀርበት ይሻላል። ትቶ ቢወጣ ይሻላል። ከዛብ? ከሱ ባለቸው ሰላሳ ብር እስከ መቼ ተሰውሮ ሊቆይ? የግድ ርብቃ የያዘቸውን ገንዘብ እጁ ማስገባት አለበት። እሷም መሰናበት አለበት። መቼም ሁሉን ዘርዘሮ ሊነግራት ባይችልም ጫፋን ሊያስይዛት ይገባል። ከመሬት ተነስቶ ብን ብሎ አይጠፋ! ግን ምንድነው የሚለት? «አየቃዝህ ነው» ብትለውስ?

ሰዓቱን ተመለከተ። አንድ ከሃያ አምስት። ሰላሳ አምስት ደቂቃዎች ቀሩት...

ድንገት በቲያትር ቤቱ አዳራሽ ውስጥ ተኩስ አስተጋባ። ደገመ። የሴት ጨካኝት - አራታ። ደገመ። ሌላ ጥይት አፋጩ። የሥቃይ ድምጽ ጣር። ናትናኤል አይኖቹን አፈጠጠ። ከፊት ለፊቱ ከተቀመጠችበት ወንበር ላይ በደም የተበከለ ጭንቅላቷን በሁለት እጆቿ ግጥም እድርጋ ይዛ ወደፊት ስትንከባለል ስትደፋ ተመለከታት። ቀሎ ብሎ አይኖቹን በአዳራሹ ከምት ታየው የፊልም ተዋናይ ላይ እንሳና ዞር ብሎ በጨለማው ውስጥ ጠቆር ብሎ የሚታየውን የርብቃን ማድራት ተመለከተ። ተዝናንታ ተቀምጣ ፊልሙን ትመለከታለች።

ሳይታወቀው ሆዱ ተላወሰበት። ምን ማድረግ ነው? ለምን በዚህ ነገር ውስጥ ርብቃን አታታት? እነዚህ ነፍሳ ገዳዮችኮ እሱን ሲያጡ ወደ እርሷ ሊዞሩ ይችላሉ። አጥፍቷል። አደገኛ ስህተት ነው የፈጸመው። እሱ ወደ የገባበት ዓለም ነው። እሷ በምን ዕዳዋ?

የዛሬን ብቻ! ከዛ በኋላ አጠገቧም አይደርስ። እሷ የምታውቀው ነገር እንደሌለ ሊረዱ ይገባል። ለአንድ አፍታ የእሱ ርብቃም እንደ አብርሃም በጀርባዋ ተንጋላ አይኖቹ ፈጠው ሞትን ሲጠባበቁ ታዩት። ሰውነቱን ነክረው። ሁለተኛ አጠገቧ አይደርስም!

ሰዓቱን ተመለከተ። ለሁለት አስር ጉዳይ። አስር ደቂቃ።

ጣቶቹ ላይ ጥፍር ፈለገ፤ አጣ። የከንፈሩን ጫፍ ይቀነጣጥብ ጀመር። ከአሥር ደቂቃዎች በኋላ ርብቃ በጸፈለት መሀረት ተነስታ ወደ መጻዳጃ ቤት ትገባለች። ያን ጊዜ ምን ማድረግ አለበት? ተከትሏት መግባት? ሰውየው ተከትሏት ቢመጣስ? ባለበት ተቀምጦ መቆየት? ሳያገኛትና ሳያነጋግራት ገንዘቡን ሳይቀበላት መሄድ? የገዛ ልቡ ደረቁን ሲደልቀው ፍርሃት እንደ ውርጭ ሲያገጠረጥረው አራሱን ታዘበ። ምንድን ነበር ያለው አብርሃምን? «አልተዋቸውም እኔንም እስኪገድለኝ አልተዋቸውም» ታዲያ አሁን ፍርሃትን ምን አመጣው? አፍ መድረቅንና እጅ ማላብን ምን አመጣው? ናትናኤል አራሱን ጠላው! ተዐየፈው።

ድንገት በጨለማው አዳራሽ ውስጥ እንቅስቃሴ ታየው። ዞር ብሎ አይኖቹን በሰፊው ከፍቶ በጨለማው ውስጥ አፈጠጠ። ርብቃ! ከተቀመጠችበት ተነስታ ከጀርባ የተቀመጠውን ተመልካች እንዳትከልል ገንበስ ብላ ወደጎን እየተራመደች ወደ መተላለፊያው ወጣች። ናትናኤል ሰዓቱን ተመለከተ - ሁለት። ዞር ብሎ ከጀርባዋ የተቀመጠውን ሰው ተመለከተው። ሰውየው ከቦታው አልተንቀሳቀሰም። ርብቃ ወደ መተላለፊያው ደረሰችና ወደ መጻዳጃ ቤት የሚወስዱት ደረጃዎች በጨለማው ውስጥ እንዳያደናቅፏት በቀኝ እጇ ግድግዳውን እየዳበሰች ደረጃውን መውጣት ጀመረች።

መጻዳጃው ቤት በር አጠገብ ካለ ወንበር ላይ እንደተቀመጠ ናትናኤል እየቀረበችው ስትመጣ በጭለማው ውስጥ ተመለከታት። ዞር ብሎ በሰውየው አቅጣጫ ተመለከተ። ከቦታው አልተነቃነቀም። ርብቃ ደረጃዎቹን ጨርሳ በስተግራው ያለውን የመፀዳጃ ቤቱን መዝጊያ ከፍታ ስትገባ ከውስጥ ከመጻዳጃ ቤቱ የወጣው ነጭ የፍሎረሰንት ብርሃን ለአንድ አፍታ ቁልቁል በአዳራሹ ውልብ አለ።

አፍጥጦ እየውጠው ፊቱን ወደ ጌላ ጠምዝዞ በአይነ ይከታተላታል። የመፀዳጃው ቤት መዝጊያ ተመልሶ ሲዘጋ አስፈሪ ፊቱን የአዳራሹ ድቅድቅ ጨለማ ዋጠው።

ናትናኤል ሳይታወቀው አፍጥ የያዘውን ትንፋሽን ለቀቀው። አሁን ተነስቶ መግባት አለበት። አለበለዚያ ርብቃ ግራ ትጋባለች። ሲቀርባት! ስታጣው እንደ አብርሃም አደጋ ደርሶበታል ብላ ልትሰጋ ትችላለች። ወደ ውስጥ ሲገባ አውሬው ተከትሎት ቢመጣስ? ለምን ከበሩ ጌላ ጠብቆ ማድራቱን ብሎ ከመሬት አይጠቀልለውም? ቤጢ ጨበጠ ናትናኤል። ሲመታው ባይወድቅለትስ? ማድራቱን ሲለው ተንገዳግዶ ቢቆምስ? ፊቱን መልሶ በያፈጥሰ? ሽጉጡን ላጥ አድርጎ እነጣጥሮ ጭንቅላቱን በፈረከሰውስ? ናትናኤል የጨበጠውን ቤጢ ለቅቆ በተቀመጠበት ወንበር ላይ ተመቻች።

ሰዓቱን ተመለከተ። ሁለት ከአምስት። የት ጠፋች? እየጠበቀችው መሆን አለበት። ርብቃ እንዴት አድርጌ ልምጣ? ተንሳ ሰውየው! አውሬው ተንሳ! ጎንበስ ብሎ ወደ ጎን እየተንፋቀቀ ወደ መተላለፊያው ወጣና ወደ መጻዳጃው ቤት የሚያመሩትን ደረጃዎች አንድ በአንድ በዋንቃቁ እየቆጠረ ተጠጋ።

የት ነው የሚሄደው? ርብቃ ውስጥ ገብታ መዘግየቷ ጥርጣሬ ውስጥ ከቶት መሆን አለበት ተከትሏት ሊገባ የጠሰነው።

ሰውየው ደረጃዎቹን እየወጣ እየቀረበ ሲመጣ ያ ግዙፍ አካሉ በጨለማው ውስጥ እየረዘመና እየተመዘዘ ሲመጣ ናትናኤል የእንገት ልብሱን እስከ አፍንጫው ድረስ ከፍ አድርጎ ይዞ ሰውነቱን በተቻለው አላንሶ ወንበሩ ላይ ተሸማቆ ተቀመጠ።

ሰውየው የመሀዳሻ ቤቱን በር ወደ ውስጥ ገፍቶ ሲገባ ነጩ ብርሃን ድጋሚ በአዳራሹ ውልብ አለና መልሶ ድርግም አለ። ብዙም ሳይዘገይ በድ ድጋሚ ተከፈተ። ናትናኤል በቀስታ ፊቱን ወደ ገራ መለስ አድርጎ የነድን ቁልቁል ተመለከተ። ከመሀዳሻው ክፍል የወጣው ሰው በሩን ዘግቶ ወደፊት ተራመደ። “ጫማውን! ጫማውን!” በደረጃዎቹ ጥግ በበሩት ትናንሽ መንገድ ማሳያ ቀያይ መብራቶች ተመለከተ... እግር... ጫማ... የሴት ጫማ... ርብቃ!... ‘አሁን!’

“ርብቃ!” አንሸነሸክ ናትናኤል። ፈጠን ብሎ ወደገራ አዘምሞ ቀኝ ክንዲን ጨመደደና ወደራሱ ጎተታት። “እኔ ነኝ ርብቃ” አለ ደግሞ በሽክ ሸክታ። “ናትናኤል ነኝ” ክንዲን እንደያዘ በእግሮቹ ላይ አሻግሮ በስተቀኙ አስቀመጣት። እንደ እቃ ተጎተተችለት። ወዲያው ነፍሷን ስታውቅ በጨለ ማው ውስጥ አፈጠጠችበት።

“ምንድነው ነገሩ? ምን ሆነህል?”
“ሽ - ሽ! ዝም በይ።”

በስተገራው ያለው በር ተከፈተ። ለአንድ አፍታ ነጩ ብርሃን በአዳራሹ ቁልቁል ተወራጩና መልሶ እልም አለ። ዙሪያው ጨለማ ለበሰ። ከመሀዳሻ ቤት የወጣው ሰው ሁለት እርምጃዎች ወደፊት እንደተራመደ ድንገት ቆም አለ። ለአፍታ የተደነጋገረው መሰለ።

ሰውየው ርብቃን በቦታዋ ሲያጣት እንደተደናገጠ ናትናኤል ተረዳ። ወዲያው ሰውየው ፈጠን ብሎ ደረጃዎቹን ወርዶ ቀዩን መጋረጃ ገልጦ ከአዳራሹ ወጣ።

“ምንድነው ነገሩ ናትናኤል?” ትከሻውን ጨምድዳ ጠየቀችው።
“ቀስ ብለሽ ተናገሪ!” ገራ እጇን በሁለት መዳፎቹ መሃል ከቶ አሻሸው። “አመጣሽልኝ ያልኩሽን ገንዘብ?”
“አዎ... ግን ምንድነው የሆነክው?”
“ርብቃ ነገሩን ከመነሻው ላስረዳሽ አልችልም። ጊዜውም የለኝ። ደግሞ ነገሩን ማወቅሽም ጥቅም የለውም! ጉዳት እንድ።”
“ለምንድነው የምትደብቀኝ ናትና...”
“ቆይ - ቆይ” አቋረጣት ክንዲን ያዝ አድርጎ። «እነግርሻለሁኩ።

ባጭሩ እነግርሻለሁ። ርብቃ በአዲስ አበባ ውስጥ በሚገኙ ኤምባሲዎች የሚሰሩ ሁለት የውጭ ዜጎች ባለፈው ሳምንት ተገደለው ተገኙ! እንዲ ደግሞ ተሰወረ። አብርሃምጋ የሄድኩት ስለዚህ ጉዳይ የሚያውቀው ነገር እንዳለ እንዲነግረኝ ነበር። ብቻ ምን ልበልሽ... ባጭሩ የተሰወረውን ሰው አድራሻ እንደምንፈለግ ሲያውቁ እኔንም አብርሃምንም ሲያጠፉን ተነሱ። አብርሃምን ገደሉት። እኔ የዛን ማታ ትራፊክ ይዞኝ አመለኸኩ። ርብቃ ያን ማታ አብርሃም አልነበረም ደውሎ የጠራኝ! ሲያጠምዱኝ ነበር።

ባጭሩ አሁን እኔንም እይተውኝም። ለጊዜው መሸሸግ አለብኝ። አለበለዚያ ባላሰብኩት ሰዓት የአብርሃም ዕጣ ነው የሚጠብቀኝ።”

“ማናቸው አነሱ?”
“አላውቅም።”
“እንዴት አታውቅም! ሊገድሉኝ ይፈልጋሉ እያልኩኝ።”
“እውነቱን ነው ርብቃ አላውቅም። ብቻ አብርሃምን ከሱም በፊት ሌሎችን እንደገደሉ አውቃለሁ። ነገሩን ተራው የኔ ነው።”

“ገብራልዬ! ምንድነው የምታወራው? አንተን ምን ከተተህ እዚህ ውስጥ መጀመሪያ ነገር?” በሆዱ የደበቀችውን ማውጣት አለባት፤ ሁሉን!

“ርብቃ...”

“ለምንድነው ለፖሊስ የማትናገረው... ? ለፖሊስ ተናግሮ ማስያዝ ነው እንደ ለምንድነው የምትሸሸው? አንተ ንዑህ አስከሆንክ ድረስ?” ልታረጋጋው ይነባል። ጊዜ... ጊዜ ያስፈልጋታል። ከዚህ በኋላ ምሥጢር በላ የያዘችውን ትነግረዋለች።

“ፖሊስ ዋጋ የለውም። ፖሊስ እንደሚይመልሳቸው እርግጠኛ ነኝ።” ናትናኤል የስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ አሳሽ ሁኔታ ታወሰው።

“ለምን አይመልሳቸውም!... ደፍረው ፖሊስ ጣቢያ አይመጡ!” አባብላው ይዛው ቤቷ መሄድ አለባት! ጥሏት መጥፋት የለበትም... ፍጹም!

“ርብቃ እመኝኝ... ምንም አጥር አይመልሳቸውም።” ናትናኤል ርብቃን ሊያሳምንበት የሚችልበት ዘዴ ሲጠፋው ትንፋሽ አጠረው። አላማው ሽሽትና ነፍሱን ማዳን ብቻ እንዳልሆነ... ማሳደድም የላይቤርያውን አታሼ ማግኘት! አውሬውን ማጥመድ የአብርሃምን ደም መበቀል መሆኑን በነግራት ትረዳለት ይሆን? የት አባታቸው በርታ! ትለው ይሆን ወይስ ተው ይቅርብህ! ይገድሉሃል! እያለች የሰላች ልቡን በፍርሃት ትንጣት ይሆን? “ርብቃ ለትንሽ ቀናት ነው የምሸሸው። እመኝኝ! እንደሚያዙ እርግጠኛ ነኝ! ካለሁበት ቦታም ቢሆን እደውልልሽና እንገናኛለን በስልክ፤ በስልክ በጓደኛሽ በኩል! ምህረት ቢር።”

“የዚህን ይህል አደገኛ ከሆኑ ለምን እኔጋ አድረህ ነገ ጠዋት ነገሩን ሁሉ ዘርዝረህ ለፖሊስ አታሳውቅም?”

ሳቅ አለ ናትናኤል። “እንቺ ጋ መሆን አልችልም። በቀላሉ የገኘኛል።” እንደሚከታተሏት ማወቅ የለባትም ትሸበራለች። አለበ።

“የኣን ቤት የት ይውቀታል? እየው...”

“ርብቃ አባክሽ የምልሽን ተቀባይኝ! ሌላ የምቆይበት ቦታ አለ አታስቡ።”

“እንዴት ነው የማላስበው በሆላም አገር እንዲህ ስትሆን? የት ነው የምትቀየው ለመሆን? ቀይ ነገ ቢሮ ልደውልልህና...”

ናትናኤል ከዚያ የተናገረችውን አላዳመጣትም። ቀዩ መጋረጃ ተነቃነቀ ተገልጦ - አውሬው!

“የታለ ያመጣሽው ገዝብ?” በጨለማው ውስጥ ዞር በሽክሽክታ ጠየቃት።

በፍጥነት ቦርሰዋን ከፍታ አንድ ፖስታ አቀበለችውና ሌላ የተጠቀለለ ገዝብ ሰጠችው።

“ምንድነው ይሄ?”

“እቤት ያለውን ገዝብ ሁሉ እምጪ ስትለኝ ካስቀመጥከው ስምንት መቶ ብር በላይ እንደሚቀረጽ ስለገባኝ እቤት ያስቀመጥኩት አንድ ሺህ እምስት መቶ ብር ነበር! ይገኘው መጣሁ።”

ትላልቅ አይኖቿ በጨለማው ውስጥ በትዳሳት ቅዳሳት መሃል የተለከሉ ጧፎች መሰሉት። ጠጋ ብሎ በተራ ሳማቸው። ቀና ብሎ በመጋረጃው አቅጣጫ ተመለከተ። ሰውየው መጋረጃውን ገልጦ ወደ ውስጥ ገባ።

“ናት...”

“ቻው ርብቃ።” አለ ልታቅፈው ስትጀምር! ልታናገረው ስትጀምር! ድምጿ መስለል ሲጀምር ፈጠን ብሎ ኮስተር አለና። “አታስቢ አሺ? ጥሩ ቦታ ነው የምቆየው።”

“እኮ መቼ ትመጣ...?” እንባ ሲተናነቃት ድምጿ ከመሃል ከዳት።

“ስቸል እኔ ራሴ አገኝሻለሁ።” እንደገና ጠጋ ብሎ ሳማት። በጨለማው ውስጥ ያጋጠመውን በስስት ላሰው... ጉንጮቿን ... ቅንድቧን... አይኗን... አፏን። “እውድሻለሁ ርብቃ” አይኖቿን የሳመበት አፉ ጨው ጨው አለው። “ርብቃ አታልቅሺ፤ አባክሽ አታስጨንቁኝ።” ትከሻዎቿን ይዞ ነቀነቃት። ዞር ብሎ ወደ መጋረጃው ተመለከተ።

ሰውየው ግራ ተጋብቷል። ይከተላት የነበረችው ሴት እዚያው አዳራሽ ውስጥ ቦታ ትቀይር ወይ ወደ ምድር ቤት ትሃድ እርግጠኛ ሊሆን አልቻለም። ከትያትር ቤቱ አለመውጣቷን ከዘባኞቹ አረጋግጧል። እንግዲያው የት ነች? ወደ መጀመሪያው የወንበሮች ረድና ጠጋ ብሎ ጫፍ ላይ አንድ ወንበር መልሶ ተቀመጠ።

“ከጠፋህብኝ ግን ሄጄ ለፖሊስ ነው የምናገረው!” ትከሻውን ይዛ።

“ያኔ ሞቱን ታፋጥኛልኛለሽ?”

“ናትናኤል!” ግራ ገባት ርብቃ ጉዳን ብትነገረው ይሻል ይሆን? ያረዘችውን... በሆዱ የያዘችውን... ወይሰ...

“ነገርኩሽ እኔ እራሴ እመጣለሁ። ቻው።” ናትናኤል የያዘውን የርብቃን ክንድ ጨበጥ አድርጎ ለቀቀና ከወገቡ ጎብደድ ብሎ በጨለማው ውስጥ አገድሞ በስተቀኝ ተራመደ። ከጠባቡ መተሳለፊያ አሁንም ጎንበስ እንዳለ በስተቀኝ በኩል ወዳለው የአዳራሽ ቦር አመራ። ከመጠጫው ደርሶ መጋረጃውን ገልጦ ከወጣ በኋላ ከውጭ በኩል መጋረጃውን በቀጭኑ ገለጥ አድርጎ ከጀርባው የተከተለው ሰው አለመኖሩን አረጋገጠ። በጨለማው ውስጥ አውሬውን ለመለየት ባይችልም በአዳራሹ ውስጥ እንቅስቃሴ አለመኖሩን ካረጋገጠ በኋላ መጋረጃውን ለትቆ ጠባባቸውን ደረጃዎች በጥድሬያ ወርዶ በአገነት ልብሉ ግማሽ ፊቱን ሸፍኖ ከትያትር ቤቱ ወጣ።

መንገዱን ተሻግሮ ወደ ታክሲ ተራ ሲያመራ ወደ ቀኝ ገልመጥ ብሎ ተመለከተ። ነጪ ሲትርይን በቦታዋ ቆማለች።

ሁለት እጆቿን ኪሶቹ ውስጥ ጨመረና ታክሲ ከሚጠብቁ ሰዎች መሃል ገብቶ ተቀላቀለ።

“ሲነገረኝ አልፈለግም እንደ የፈራሁት ደርሷል።” ከዛ ከጓደኛው ጋር ያደረገው ነገር አለ። ገብራል።

ከቲያትር ቤቱ የወጣችው ፊልሙ ሳያበቃ ናትናኤል እንደሄደ ነበር። ፒያሳ ወደሚገኘው አፓርታማዋ የሚወስዳትን ታክሲ ለመያዝ መንገዱን ተሻግራ ቆመች። ጭንቅላቷ ውስጥ ተራውን ሳይጠብቅ የሚግተለተለው መጥፎ ሃሳብ አብሰከሰካት። ፍዝዝ ብላ እንደቆመች ሁለት ታክሲዎች አለፉት።

“ታክሲ! ፒያሳ!” ሶስተኛ ከማለፉ በፊት ጮሃ ተጣራች! አልሰማትም።

ናትናኤል ከንዲን ጨበጥ አድርጎ ተሰናብቷት ሲሄድ ያዥው ያዥው ነበር ያላት። ገነረው ሁሉን ዘርግፈለት! ዘርግፈለት ነበር ያለችት። አዎ ሊጠላት ይችላል! ሊቆጣ ይችላል! ቢሆንም ሳያውቅ መሄዱ የተሸከመችውን ጉድ ሳትነግረው መሄዱ አንገበገባት። ብትነግረው ይሻል ነበር። እሱን ለማጥመድ! መረብ ውስጥ ለመክተት! ለመጉዳት ብላ እንዳላደረገችው እስተዛዝና ብትነግረው ይቅርታ ያደርግላት ነበር። ምን ማድረግ እንዳለባቸው አብረው ዕቅድ ያወጡ ነበር። ዘገዩች!

“ታክሲ! ፒያሳ!” አራተኛው ታክሲ ጥሏት ሳይሄድ ጮሃ ተጣራች። ባለታክሲው ገልመጥ እያለ እየተመለከታት ሲያመነታ ቆየና አራት ብሎ አቆመላት። ሮጥ ብላ የጌላውን በር ከፍታ ገባች።

“ፒያሳ?” አላት ባለታክሲው ፊቱን ወደጌላ መልሶ ለማረጋገጥ።
“አዎ።” አለችው ርብቃ ጭንቅላቷን በ ‘አዎንታ’ እየወዘወዘች።
“ከጌላሽ መጥቶ ሲቆለልክ ልትገቢ መስሎኝ ነው ያለፍኩሽ።” አላት ባለታክሲው ፊገግ ብሎ በጌላ መመልከቻው መስታወት እየተመለከታት።

“አ?” አለች ምን እንደሚያወራ አልገባ ሲላት
“ሲትሮይን” ነው የምልሽ ሃ! ሃ! ” ባለታክሲው ሲስቅ ሞኝ ይመስላል።

“ሲትሮይን?”
“አላየሽውም እንዴ? ከጌላሽክ አንገርቦ ነበር። በእንደራሽ እንዳልገባ ነበርክ መጀመሪያ ስታስቆሚኝ ያለፍኩሽ።” ያንኑ የሞኝ ሳቁን መረቀላት።

የሚያወራው ስላልገባት ዝም አለችው።
“ሃ! ሃ! ተስፋ አልቆረጠም ሰውዬሽ። ያውልሽ ይከተለኛል። ብጫ መብራት። ሃ! ሃ!” አላት ባለታክሲው በጌላ መመልከቻው ከጀርባ የሚከተለውን ሲትሮይን እየተመለከተ።

ርብቃ ጭንቅላቷን ጠምዝዞ ከጀርባዋ የሚከተላትን መኪና ተመለከተች። ወደ ጎን ሞለል ሞለል ያለት ብጫ የፊት መብራቶች የሲትሮይን አይን መሆናቸው በሩቁ ያስታውቃል።

“ቆጫሽ እንዴ?” አለ ባለታክሲው ፊገግ ብሎ።

“ምን?”

“እኔ ታክሲ ውስጥ መግባትሽ ነዋ። አጠፋሁ ወ - -ደ ለማለት ነው ሃ! ሃ! ሃ!”

ቸካት! ዝም አለችው።

“ትንሽ ብትታገሽ በነፃ ፒያሳ የሚያደርስሽ ታገኝ ነበር ለማለት ነው። ሌላ ሌላውን ብንተወው እንኳን እ?”

የባለታክሲው ጨዋታ አልጥምሽ ሲላት ፊቷን ወደውጭ መልሳ መመልከት ይዘች።

“አ! አ! ጠንካራ ነው ሰውዬሽ!” አላት ባለታክሲው የቸርቸል ጎዳናን ወጥተው ወደ ፒያሳ ሲታጠፉ።

“እ?”

“ሰውዬ...ሽ ጠንካራ ነው አልኩ።” አለ እየተቀነጠነጠ። “አሁንም ተከትሎኛል። ጥደኛ ነው አንቺዬ!”

ርብቃ ወደጌላ ዙሪ ተመለከተች። እነዛው ሞላላ ብጫ መብራቶች አፈጠጠባት።

“ታውቂዋለሽ እንዴ?”

አልመለሰችለትም።

“ከዚህ ነው የምታጠፈው” አላት ሲኒማ ኢትዮጵያ ጋ ሲደርሱ። “መልካም ሌሊት! ሃ! ሃ! ሃ!” ሂሳቡን ከፍላ ዞር ስትል በጆል ሳቁ ተሰናበታት።

ርብቃ ወደቀኝ ታጥፋ ቁልቁል ወደ አፓርታማዋ አመራች። የአፓርታማዋን አጥር ግቢ በር አልፋ ከገባች በጌላ እንደኛ ፎት ላይ ወደሚገኘው ክፍሏ ከመውጣቷ በፊት ምድር ቤት ካለችው ትንሽ ግርሰሪ ገባች።

“እንደምን አመሻችሁ?” አለች ርብቃ የግርሰሪዋን ባለቤትና የልጅ ልጃቸውን ስታይ።

“እንደምን ዋልሽልኝ የኔ ልጅ።” አሉ አሮጊቷ የግርሰሪ ባለቤት ደንበኛቸውን ሲያዩ በተቀመጡበት አየተሻሸ።

“እስቲ የብር ሎሚ ስጪኝ እንትናዩ።” አለች ርብቃ ወጣቷን ልጅ።

“ርብቅዬ ደህና ነኝ?” እሷት አርጊቷ ባለግሮሰራ። መልስ ሲያጠቀሙ። “እኔንከ አሞን ሰባተ ባክሽ። ክረምቱ ክፍተም። ይሁን እኔ እየጠነከርክ። መጥቼ፤ እንጃ ብቻ” አርጊቷ ብቻቸውን ሳቀ። “ምነው ዛሬ በእግርሽ?” አሉ አርጊቷ ለወትሮው በመኪና እቤቷ ድረስ እድርሷት ከግሮሰራያቸውም ምናምን ገዛዝቶ የሚሄደውን ወጣት ከአጠገቧ ሲያጠቅ ረገግ ብለው እያይዋት።

“አይ-ደህና ነው፤ ዘመድጋ አምሽቼ ነው።” አለች ርብቃ ቋንቋቸው ሲገባት። ወጣቷ ልጅ የተጠየቀችውን ሎሚ እንዳቀበለችት ሂሳቡን ከቦርሳዋ አውጥታ ክፍላ “ደህና እደሩ።” ብላቸው ወጣች።

ከግሮሰራው ወጥታ ወደ ፎቁ በር ዘር ስትል አየቻት። ከአፓርታማው ግቢ ውጪ መብራቶቿን አጥፍታ ቆማለች፤ ሲተርይሷ። ርብቃ ችላ ብለው ወደ ፎቁ ገባች። የአፓርታማዋን አሰልቺ ደረጃዎች ወጥታ አንደኛ ፎቅ ላይ የሚገኘውን የክፍሏን በር ከፍታ ልትገባ ስትል የሚጠበስ ስጋ ሽታ አወዳት። ሆኖ ተላወሰባት። ቶሎ ብላ በሩን ከፍታ ገባችና አንድ ሎሚ አውጥታ አፍንጫዋ ስር ያዘችው። ይህን ሰሞን ሆኖ አለቅጥ እየተረበሸ አስቸግሯታል። የአፓርታማውን በር ከውስጥ ቆልፋ የሳሎትን መብራት ሳታበራ የመኝታ ቤቷን በር ከፍታ ገባች። መብራቱን ካበራች በኋላ ቦርሳዋን ጥግ ካለ ወንበር ላይ ወርወር አድርጋ ወደ ጠባቢ መታጠቢያ ቤቷ ገባች።

ፊቷን በቀዝቃዛ ውሃ ከታጠበች በኋላ በፎጣ አደራርቃ ወደ መኝታ ቤቷ ተመለሰች። መኝታ ቤቷ መካከለኛ ሰፋት ያለው ነው። በአንድ ወገን መሃል ለመሃል አልጋዋ ተዘርግቷል፤ በስተቀኝ ቦርሳዋን ጣል ያደረገችበት ረጅም መደገፊያ ያለው አረንጓዴ ወንበር ተሰይሟል። ከአልጋዋ ፊት ለፊት ማታ ማታ አምሽታ ስትሰራ የምትቀመጥበት ወንበርና ጠረጴዛው ጥግ ይዘዋል። ጠረጴዛው ሰፋ ያለ ቢሆንም የተሸከማቸው በርካታ መጽሐፎችና ወረቀቶች ጠባብ አስመስለውታል። ከጠረጴዛው በስተግራ ግድግዳውን ታክኮ የቆመው የመጽሐፍ መደርደሪያ ውስጥ ደግሞ በተለይ በአፍሪካ ደራሲዎች የተደረሱ በርካታ መጽሐፎች ተገጥገጠዋል።

ከበሩ በስተቀኝ ወዳለው ቁምሳጥን ሄደት ብላ ከታችኛው መሃቢያ ውስጥ የሌሊት ልብሷን አወጣችና አልጋዋ ላይ ጣል አደረገችው። የለበሰችውን ልብስ አንድ በአንድ ማውለቅ ያዘች። አንደወትሮዋ ግን ያወለቀቻቸውን ልብሶች ከቁምሃጥኑ አልሰቀለቻቸውም። በተሰላቸ ሁኔታ እያወለቀች ወንበሩ ላይ ተራ በተራ ጣለቻቸው። ብጫውን የሌሊት ልብስ አጠለቀችውና ከጠረጴዛዋ ፊት ለፊት ተቀመጠች።

ማንበብም ሆነ መጻፍ አሳስኛትም። ለአንድ አፍታ ጠረጴዛው ላይ በተከመረው ወረቀት ላይ አፈጠጠችበት። ልትከላከለው ብትሞክርም እየሮጠ ግጥም የሚልባት የናትናኤል ነገር ጩሂ ጩሂ አሰኛት-

እሁን ምን ይባላል? በገዛ እጃቱን ነገ ስትል፤ ስትርባብት እሷው ባጠመደችው እንዲህ ዓይነት ነገር ውስጥ ገባና አረፈው። የሷ ናትናኤል ሀ/የልጇ አባትነትን እጇን ወደ ሆኖ ልካ ዳሰሰችው። ግን ምንድነው ያላት ናትናኤል? “ከኤምባሊ የጠፋ ሰው ስንፈልግ... አብርሃምን ገደለት እኔንም አይተውኝም...” ምን ማለት ነው? እውነቱን እንደሆነስ? ግን ምኑ ነው እውነት የሚመስለው? ገራ የገባው ነገር ነውኩ። ሊነግራት አልፈለገም አንድ ነገሩ ሌላ መሆን አለበት። ደግሞስ እሱ ንፁህ እስከሆነና ጥፋት እስካጣጠፋ ሰምን ሊገሉት ይነሳሉ? ልምንድነው ነገሩን ሁሉ ዘርዘሮ ሊነግራት ያልፈለገው? አንድ የሆነ ነገር አለ። ሆኖ ውስጥ ያለው ሽል የተፈራገጠ መሰላት። እንባዋ አሰፈሰ፤ ሆኖ ተገለባጠባት፤ ጉንጮቿን እየገመሰ የሚወርደውን እንባ ችላ አለችው።

ሰምን ያህል ሰዓት እንደቆየች አታውቅም። በመጨረሻ ከተቀመጠችበት ተነስታ መታጠቢያ ቤት ነብታ በእግ የራሱውን ፊቷን በቀዝቃዛ ውሃ ደጋግማ ታጠበችው፤ የጋላ ሰውነቷን አቀዘቀዘችው። ሁለት የአንትልፍ እንክብሎች ከዋጠች በኋላ የመታጠቢያ ቤቱን በር ዘግታ ወደ አልጋዋ አመራች። አልጋዋ ውስጥ ከመግባቷ በፊት ወፍራሙን መጋረጃ ለመጋረድ ወደ መስኮቱ ስትጠጋ በስሱ መጋረጃ ውስጥ ድጋሚ ተመለከተችት።

ነጭ ሲተርይን እዚያው በቆመችበት አለች።

ርብቃ ወፍራሙን መጋረጃ ጋርዳ አልጋዋ ውስጥ ገባችና በራሱን የተቀመጠውን የፎቶግራፍ ምስል አንስታ ትክ ብላ ተመለከተችው-

“ናቱ ያደረኩትን ብነግርህ ይቅርታ ታደርግልኝ ይሆን? ናቱ የዘረጋሁብህን ወጥመድ ብነግርህ ትምረኝ ይሆን? ናቱ አርግጥላለሁ።” እንባዋ አይናቿ ጠርዝ ላይ አሰፈሰ፤ ተንቀጥለለ - ትወችው። ፈሰሰ። “ናቱ ልጅህ ይራገጣል።”

“እያንዳንዱ ትውልድ ሃላፊነቱን ሊገነዘብ ይገባል፤
ሊፈጽመው አልያም ሊከዳው።”

ፍራንዝ ፋን

“ገዢዎች አድርጎ ረገጠን አይደል!” አለች ዘውዲቱ የሚያናፋው ውሽንፍር እንደ ክፍል ቢታ፡ ከመግባቱ በፊት ተሽቀዳድማ በሩን እየዘጋች። «የቦደ ክረምት። አሁንስ መገቢያና መውጫያም ጠፋው መሰለኝ።» በስብሶ አላይዋ ላይ የተጣበቀ ቀሚሷን የእባብ ቆዳ እንደሆነ ሁሉ ቁልቁል በጥያፌ ተመለከተችው።

“ሃይለኛ ዝናብ ነው። አይደል?» አላት ራቱን ያበሰበሰውን ውሃ በመዳፋ እየሞገተች።

“ምን ትጠይቁኛለህ... በቁመትህ ሙሉ እያዝረበረብከው።” ራመድ ብላ የፊት መመልከቻ መስታወቱ ከላይ እስከታች የተተረተረ ቁምሳጥኗን ከፈተችው። “ምን ታየኛለህ! አውልቀው እንጅ ከትህን። በስብሰሃልኮ። እስኪደርቅ ነው እንደ የምትጠብቀው?” ከውስጥ ደረቅ ልብስ አያወጣች።

“የትጋ ላድርገው?” አለ በዝናቡ ውሃ የበሰበሰውን ኮቱን አውልቆ በሁለት ጣቶቹ አንቀርፍፎ ይዞ።

ከፍሏ ጠባብ ነች። እንደ ታጣፊ አልጋ ጥግ ይሳለች። በስተገርጌ እንደከመዲኖ የሚያገለግል የእንጨት ወንበር ቁሟል። ባንድ ጠርዙ ላይ የቆመችው ሻማ እንጥፍጣፊ ወርዶ እንደ እግሩን አልብሶታል። መሃል ላይ እንደ ትንሽ የዳንቴል ጨርቅ ተነጥፋበታለች። በጨርቁ ላይ እንደ የሽቶ ብልቃጥና የጥፍር ቀለም ተደርድረዋል። ከበሩ ትይዩ... ከመስኮቱ በስተቀኝ በተደራረቡ የሽክላ ጡቦች ላይ ተደግፎ የቆመው መስታወቱ የተሰነጠቀ ቁም ሰጥን ተገትሯል። ሌጣዋን ብው የምትለው አንድ አምፖል ክፍለ ጠቧታል።

“በሩ ላይ ሚስጥር አለልሁ... አንጠልጥለው።” አለች ጫማዎቿን እያወለቀች። “ወይኔ ይሄ ብሽት ሶል ድጋሚ ለቀቀ።”

“ምን አልሸኘች?”

“ተወው እዚህ ነው። ያዝ ፀጉርህን አድርቀው። ሽማገህንም አውልቀው እንጂ” ሻጉርጉር ሰፊ ፎጣ ወረወረችለት። በውሃ የራሱ ወይን ጠጅ ቀሚሷን በጭንቅላቷ አወለቀችውና ራሱን የቆመው ወንበር ድጋፍ ላይ ዘርጋ አድርጎ እሰጣችው። ለነገ ይደርቃል።

አይኖቹ ሳይፈልግ ከጀርባ ከወገቧ በታች ካለው ሞላ ያለ ሰውነት ላይ አረፈ። ነጩ ስለ የውስጥ ልብሷም አልተረፈ፤ ብስብስ ብሏል። ገላዋ ላይ እንደሙጫ ተጣብቆ የረፈበትን ገላ ቅርጽ ይዞ ለሰው እይን ይዳርጋል። የጡት መያዣ አላደረገችም።

መሬት የወደቀውን ፎጣ አነሳና ሽማገዙን ማውለቅ ጀመረ። የፎጣው ቀለም ብጫ ቢሆንም የተሸከመው እድፍ ቡራቡራ እስመስሎታል፤ ቀፈፈው።

“አዳርቀው እንጅ- የበጀላ ብርድ እንዳያደርቅህ።” አልጋዋ ጫፍ ላይ ቁጭ አለችና ነጩን የውስጥ ልብስ በጭንቅላቷ አወለቀችው። አረንጓዴ ነጠብጣቦች ያሉት ነጭ የውስጥ ሱሪ አጥልቃለች። “ስትጨርስ ፎጣውን ወርውርልኝ።” አለችው ጀርባዋን ሰጥታው እንደተቀመጠች።

ፎጣውን ወረወረላት።

ከተቀመጠችበት ተነስታ ገላዋን በፎጣው ታደራርቅ ጀመር።

“ምን ቆመህ ታየኛለህ... ሱሪህን አውልቅና አልጋ ውስጥ ግባ እንጅ። መብራቱንም አጥፋው።”

ከቆመበት ሳይነቃነቅ ቁልቁል ተመለከታት። ርብቃ ታወሰችው። ንጽህናዋ ጨዋነቷ... የፈጣሪ ያለህ! ከሸርሙጣ ጋር! መብራቱን ሳያጠፋ ሱሪውንም ሳያወልቅ አልጋው ጠርዝ ላይ ቁጭ አለ። ምንድን ነበር የጠበቀው? ሁለት አልጋ? የፈጣሪ ያለህ! ከሸርሙጣ ጋር? ራሱን ማመሳሰል አለበት? ባይመሳሰል ይቅር! ሌላው ይቅር በሽታው። ተጨነቀ።

ከአምባሳደር ትያትር እንደወጣ ታክሲ ተራ ሄዶ ቢገተርም ታክሲ አገኝቶ አውቶቡስ መሳፈሪያ ሲደርስ ሶስት ሰዓት አልፎ ነበር።

አልጋ ወደያዘበት ሆቲል የሚታጠፈው ቀጭን ኮረኮንች መንገድ ባይጠፋውም ቀን አባራ ትሞ ያየው ሰፊር በቀይ፤ በሰማያዊና በወይን ጠጅ አምፖሎች ወዝቶ፤ ተበረቅቀቀ ተጥለቅልቆ ሲጠብቀው አንዱን ሆቲል ከሌላው፤ ይህኛውን ቡና ቤት ከዚያኛው መለየት፤ እቃተው። ሁለት መጠጥ ቤቶች ገብቶ ከሞከረ በኋላ ፈልጎ እንደማያገኘው ሲረዳ ሥጋት ገባው።

“እባክህ ወንድም 'አበቦች ሆቲል' እዚህ አካባቢ መስሎኝ ነበር።” አለው በምሽቱ ከሚተራመሰው ጠጪ መሃል አንዱን አስቀሞ።

“አበባች? ያውልህ።” ብሎት አለፈ ሰውየው።

ከጆርባው ነበር ቤቱ። ዞር ሃባ።

ግም! ግም! የሚለው መብቃት ጠባቢን ክፍል ይነዝራታል። ቀን ያየውን ባልኮኒና መደርደሪያ ሲያይ ቤቱ የገባ ይመስል ሰውነቱ ዘና ሲል ተሰማው።

መቀመጫ ቦታ ይፈልግ ይመር። ክፍሏ በጠጪዎች ተጨናንቃለች። መሃል ላይ ዳንሶች ይጋፋሉ... ይንተታሉ። ወለሉ ከስር ይርገበገባል። መቀመጫ ቦታ ሲያጣ ወደ ባልኮኒው ጣጋ እስና ትከሻውን ሰፍኖ እስገብቶ ከርኅን ባልኮኒው ላይ ተከለ።

“ምነው ጠፋህ?”

ፊቱን መለሰ ተመለከተ። ቀን ያየት ልጅ ነበረች። በቀኝ እጇ ሁለት የኮኖክ መለኪያዎች የተቀመጡበት ትሪ ይዛለች።

“ጠፋሁ እንዴ?” አሉ ፈገግ ለማለት እየሞከረ።

“ቢ-ጣም” ፈገገታ እስገነጨችው። “ምን ልታዘዝ? ለምን እዚያጋ አትሆንም?” አለችው ድንገት ዘራ የተለቀቀ ቦታ እያመለከተችው።

ባልኮኒውን ተሰናብቶ ወዳመለከተችው ቦታ ሂዶ ተቀመጠ። ቦታው ማዕዘን ላይ ስለሆነ ተስማምቶታል። እዚያ ባልኮኒ ላይ ተንጠልጥሎ ግራ ነበር የገባው። በሕይወቱ መጠጥ ቤት ገብቶ መጠጥ የጠጣበት ጊዜ በቁጥር ነው። አንዴ ወደም ሁለቱን... እንጂ አሉም። መጠጥ ቤት ሲገባ መድረክ ላይ እንደወጣ ተዋናይ ሰዎች ሁሉ እሱን የሚያዩ ነው የሚመስለው።

“ምን ይምጣልህ?” መጠጥ የፈሰሰበትን ጠረጴዛ እየወለወለች ጠየቀችው።

“ኮኖክ።” አላት ዙሪያው ያሉ አንድ ሁለት ጠረጴዛዎችን ካጠና በኋላ።

“ለእስ?” ፈገግ ብላ ቁልቁል ተመለከተችው።

“አዎ... አዎ ላንቺም።” ለራሱ ብቻ ማዘዙ ጥፋት ይመስል አላፈረው። ወገኒን እየወዘወዘች ሂደች። ቀን በጣም ወፍራም ሆና ነበር የታየችው። እንጂ ምናልባት ለብላው የነበረው ሰፊ ቀሚስ ይሆናል... ምናልባት ደግሞ መብራቱ ይሆናል... አሁን ደግሞ መካከለኛ ደልዳላ ሴት ትመስላለች። የተደበቀ ውበት ይኖራት ይሆን? ረጅም ነች! ሰውነቷም ሞላ ያለ ነው! አዎ... አዎ...

ይዘትን ኮኖክ በሁለት መለኪያዎች ይዛ ስትመለስ ሳይታወቀው አይኖቹ የሚውረገረግ ወገኒ ላይ አረፉ። ዕድሜዋም ቀን እንደገመተው አይደለችም... ቢበሳ ሃያ ሰባት አለዛም ሃያ ስምንት። ሲመለከታት ሞት ያላት ትመስላለች።

“ኡ-ሺ” አለች መለኪያዎችን ጠረጴዛው ላይ አስቀምጣ ክፈት ለፊት ባለው ወንበር ላይ እየተቀመጠች “ስትቆይ ጊዜክ ቀረህ ብዬ ነበር።”

“አ?” አለ የመብቃው ጨካኝት ያለችውን አላሰማህ ቢለው።

“ቀረህ ብዬ ነበ-ር።”

“እመጣለሁ ብዬሽ?”

“ምን ይታወቃል የምታጋጥምህ ቀንጃ። አዲስ አበባችን አትታመንም።” ተሽኮረመመች የተጠና የተሸመደ መሽኮርመም።

“ክፍል ይገፍ እንዴት እቀራለሁ፤ ባይሆን ያገኘኳትን ቀንጃ ይገፍላችሁ ከተፍ አላለሁ እንጂ።”

“አ! በነገራችን ላይ አልጋህ ተይዟል።”

“ተይዟል?” ምን ማለቷ እንደሆነ ሊገባው አልቻለም።

“ስትቆይ ጊዜ ቀረ ብለው እመቤቱ አከራዩት።” አለች አገናለህ ከሚል አመለካከት ጋር።

“እንዴት?! ከፍቼ ሂደት!” ፊቱ ሁሉ በንዴት ተለዋወጠ።

“እትቆጣ እንጂ። እኔጋ ታድራለህ ችግር የለም።”

“መጀመሪያ ነገር የያዘኩትን ክፍል ለምን?” የጀመረውን ሳይጨርስ ሰዓቱን ተመለከተ “ሌላ ክፍል የለም?”

“አ! አመሽህኮ አንተም... አሁን የት ይገኛል ብለህ ነው።” አለች ተስፋ በሚያስቆርጥ ድምፅ።

“ሌላ ቦታስ ብሞክር?” ለመነሳት እንዳሰበ ሁሉ ከተቀመጠበት ጎበደድ ብሎ ምክር ይጠይቅ ይመር።

“አትልፋ።” ፈገግ ብላ አቋረጠችው። “በዚህ ሰዓት የትም አታገኝም። ማድራት መቼውም አሰናስኃል። ነገርኩህክ ከፈለግህ እኔጋ ታድራለህ አልኩህ። የአልጋ አትከፍልም።” ተሽኮረመመች።

“ሂደን እንደው እንግዳው።” አለ ናትናኤል ግራ ሲገባው።

“ምን?” በተራዋ ግራ የገባት መለለች።

“ቤትሽን ነዋ።”

“ምኑን ታየዋለህ? ቤት-ቤት! አልጋ-አልጋ!” ግራ በተጋባ ገጽ ቅንድቦቿን ግንባራ ላይ አጠጋግታ ደርድራ ተመለከተችው።

“ድገሚኝ” አለ መለኪያውን አንስቶ ኮኛኩን ጭልጥ አደረገና።

ከመነሳቷ በፊት የራሷን መለኪያ ከአሱው ጋር አመሳሰለችው። የኮኛክ ጠርመራ አምጥታ መለኪያዎቻቸውን ከሞላች በኋላ ጠርመራን ይዛ ተመለሰች። ሄድ መለስ ስትል ሞቅታዋ እየባሰባት እንደሄደ ለናትናሌል ታውቆታል።

“መጫወት ትፈልጋለህ?” አለችው ዳንስ አይሉት ግፊያ የያዙትን በመጠጥ ቤቷ መሃል ወለል ላይ የሚተራመሱትን ሰዎች ሊመለከት ስታይ።

“እ-እ” አለ ጭንቅላቱን ነቅንቆ።

ሳቅ አለች።

“ምነው ሳቅሽ?”

“አንድ ነገር ልነገርህ? በጣም የተለየህ ነህ። ለምን እዚህ እንደመጣህ ሊገባኝ አልቻለም።”

“እንዴት?”

“አየሁ... ስራዬ ከብዙ ወንዶች ጋር ያገናኘኛል። ወንዶች ደግሞ እንደ ወረቀት ናችሁ። ፊቱን፣ አነጋገሩን፣ አካሄዱን ሌላም ሌላም አይቼ ስለአንድ ወንድ ብዙ መናገር እችላለሁ። አንተ ግን...” የታች ከንፈሯን ምጥጥ አደረገችና ዝም አለች።

“እኔ ግን ምን?”

“አንተ ግን... እንጂ ብቻ...” ጀምራ ተወችው።

“ግድ የለም ተናገራ።” አለ ሳቅ ብሎ መለኪያውን አንስቶ ፉት አለለት።

“ምን ልበልህ... እንተና የመጣህበት ቦታ አልተጣጣማችሁም። ምናልባት ራሳቸውን ለመርሳት ከሚጥሩት ውስጥ ትሆናለህ።”

“እንዴት ናቸው እነሱ?” አላት ሳቅ ብሎ።

“እንዴት ልበልህ... ወይ ከሚሰቱ ወይ ከአለቃው ይጣላና አለዚያም ከግዜሩ ይኒረናና አልሁን ሊወጣ ሊባልግ ነገራትም አውጥቶ ይመጣል። ታዲያ እዚህ ከመጣ በኋላ የሚያየው ሁሉ ሌላ ዓለም ይሆንበትና... እንዴት ልበልህ... ና። ዝገባ ይላል።”

“ፈዘዘኩ እንዴት?”

“አለ አይደል።” ፈገግ አለች።

“ጥሩ ጭንቅላት ያለሽ ትመስያለሽ ካነጋገርሽ።”

“ሀ! ሀ! ሀ!” ከት ብላ ሳቸበት። “አትገረም። ሥራዬ ስለሆነ ነው። እሁ... የፈለገው ዓይነት ጭንቅላት ይነጋገርሁ ስለግብርና ከገበሬው በላይ ልታውቅ አትችልም። ስለወንዶች ምንነት ማወቅ ከፈለክ ደግሞ ሽርመጥ። ... ያኔ ከለበሰው ንፁህ ሰፍና የፀዳ ክራባት በታች ወንድ ያለት ምን ማለት እንደሆነ ትረዳለህ።”

“ለወንዶች ያንን ያህል ፍቅር ያለሽ አትመስይም።”

“ወንድ የምታረቅር ሽርመጣ የለችም። ሽርመጣ ነች። ግን ደግሞ ወንድ ልጅ አለኝ። ተግባባን? የምወደው ትንሽ ወንድ ልጅ። የስምንት ዓመት ልጅ። እንደኔ አስቀያሚ ሆኖ እንዲያድግ አልፈልገም። ስለዚህ አስተምረዋለሁ፤ ስለምወደው። ግን ዋጋ የለውም።” እጇቿን ተስፋ በመቁረጥ ስሜት አወናጩታቸው። “እሱም ሲያድግ ይሸረመጣል።”

“ምን ማለትሽ ነው?... ከተማረና ራሱን ከቻለክ ... ደግሞ ወንድ ልጅ ቡና ቤት ከፍቶ...?”

“ሂ! ሂ! ቡና ቤት ከፍቶ አይሸረመጥም... ልክ ነህ። ግን አንተነትህ ነው ቁም ነገሩ። በርም ተቀምጦ ይሸረመጣል። ልነገርህ... ባለፈው ጊዜ ይሄንኑ አንድ ልጅን ትምህርት ቤት ላስመዘገብ ሄድኩልህና ቦታ የለም ስላሉኝ ርዕሰ መምህሩን ላነጋገር ገባሁልህ። ምን አለኝ መሰለህ... የልጄ አስተማሪ፤ ለዛውም አይት የሚያክል ዳውላ- “የት ላገኝሽ?” “ለምን?” “ሻይ ልጋብዝሽ” ብቻ ስንቱን ላውራልህ። ካስተማረው ጋር ሽርመጫለት ልጄ ቦታ የለም በተባለበት ትምህርት ቤት ውስጥ ቦታ አግኝቶ ገባ። እናቱም ሽርመጣ አስተማሪውም ሽርመጣ። ቡና ቤት ከፍታ መጠጥ ቸርችራ ፕዝብ ተቀብለህ አልጋ ውስጥ አብራህ የምትገባ ብቻ መሰለችህ ሽርመጣ? ቢሮ ተቀምጦ ጉቦ የሚጠባበቅም ሽርመጣ ነው፤ ችሎታ ሳይሆን ዳሉና ሽንጥ፤ ባትና ጠት እያየ ጉዳይ የሚፈጽምም ሽርመጣ ነው። ሁሉም። ብቻ የሚያበሳጩኝ ሽርመጫ ሽርመጣ መቀለቤ ነው።”

“የምን ሽርመጣ ነው ደግሞ የምትቀልብው?”

“ልጄን ነዋ።” መለኪያዋን አንስታ ተጎነጩችለት።

“ተይ እንደዚህ አትብይ። የሚያድግ ልጄ የሚደርስበት አይታወቅም።”

“ትላንት እኛም የምናድግ ልጆች ነበርን። የትላንት አበባዎች የዛሬ ሽርመጦች” አለች መለኪያዋን እያጋባች። “ልጩም?” አለች እየሳቀች።

“ጨምራ።” ደጋግሞ ጠጣ ናትናኤል። እሷም ደጋገመች።

ከቡና ቤቱ ሲወጡ አምስት ሰዓት አልፎ ነበር። ሰማዩ ምጥ ይዘት ይጨነቃል... ንፋሱ ማርያም ማርያም ይላል። ተያይዘው ስመሄድ ተነሱ።

“ይሄ ዝናብ አንዳይቀድመን ፈጠን ፈጠን ባል።” አለችው በከረከንቹ መንገድ ወደ ውስጥ እየገባች ወደቤቷ እየወሰደችው።

በዙም ላይሄዱ ዱብ ዱብ ያደርገው ጀመር።

“ሩቅ ነው እንዴ ቤትሽ?” አለ በጨቀየው ከረከንቹ መንገድ እየተወላከፈ እየተከተላት።

“ቅርብ ነው። ደርሰናል።”

“ዝናቡክ ሊዘንብ ነው?” አለ ከጎን ከጎኗ እያለ።

“ጥሩ ነው። ያጸዳናል።” አለች እየሳቀች።

ቅርብ ነው ያለችው ቤቷ ሲደርሱ በዝናቡ ረስርሰው ነበር።

“ልብስህን አውልቅና ግባ እንጂ።” አለች ሰውነቷን ያደረቀችበትን ፎጣ ቁምግጥን ውስጥ ወርውራ ብርድልብሱን እየገለጠችለት።

“ለምንድነው ግን የያዝኩትን ክፍል ለሌላ የሰጣችሁብኝ?”

“እሁን ምን ጎደለብኝ ልትል ነው?” እንሰላው ላይ ቁጭ ብላ፤ የውስጥ ሱሪዋን አውልቃ አልጋ ውስጥ ስትገባ አይኖቹን ፊት ለፊት ካለው ግድግዳ ጋር ጠፈራቸው።

“አይ ለገንፋ ነው። ከክፈልኩ በኋላ ለምን...?”

“ስትቆይ ጊዜ ትቀራለህ ብለው ስድስት ብር ለማግኘት ነበር ያሰቡት እመቤቷ።”

“እንዴት?”

“እንተ እንዴ ከፍለህ ሄደሃል። ስለዚህ ክፍልን ለሌላ ቢያከራይትና አንተ እንዳመሸህ ብትቀር ኖሮ ስድስት ብር ቤት ገባ ማለት ነበር። ከመጣህም ያው ሶስት ብርህ ይመለስልሃል። የደንቡ ሶስት ብር ግን አይታጣም። ገባህ?”

“ስድስት ብር ልታገኝ ነበራ ያሰብሽው።”

“እኔ አይደለሁም። የቤቴ እመቤት ናቸው። ይልቅ ግባ አልጋ ውስጥ።” አለች በጀርባዋ ተንጋላ ሽቅብ እያየችው።

“መቼም ተመልሼ ስመጣ ሳትናደዱ አትቀሩም” አለ እንደ ማልገምገም።

“እኔ በበኩሌ እልታናደድኩም።”

“ለምን?”

“እዛው ክፍል ይዘህ ብናድር ኖሮ የማገኘውን አሥራ አምስት ብር ከመቤቷቱ ጋር ለሁለት ነበር የምካፈለው። ያ ደግሞ ሰባት ከሃምሳ ነው አይደል? ከዛ ላይ ሃምሳ ሳንቲም ያንሰላ ይነሳለታል። ሰባት ቀሪ ማለት አይደል? እዚህ ይገባህ ከመጣሁ ግን አስራ ሁለቱ ቤት ገባች ማለት ነው። ተግባባን?”

“አ”

“በል ግባ አልጋ ውስጥ። ወሬ አበዛህ፤ ጋዜጠኛ ነህ መሰለኝ።” አለች ብርድ ልብሱን እየገለጠችለት።

“እይው ዘውዲቱ... ካንቺ ጋር ለመተኛት ብዬ አይደለም የመጣሁት።” ሰውነቱ ያልወደደውን ድርጊት መፈጸም አልፈለገም።

“ታዲያ ምን ልትፈጥር ነው?” ተገርማ ጠየቀችው።

“ማደረያ ቦታ ስለፈለኩኝ ብቻ ነው።” አለ እንዳትቆጣ በለዘብታ።

“እንዴት?” ገራ ተጋባች።

“ምን መሰለሽ... በቃ የማድርበት ቦታ ስለሌለ ነው የመጣሁት።”

“እና? ያ ከዘውዲቱ ጋር እንዳትተኛ ይከለክልሃል? ተነጋግረን መሰለኝ የመጣነው!”

“እሰጥሻለሁ - - እሰጥሻለሁ። አሥራ ሁለት ብሩን እሰጥሻለሁ።” የተቆጣች ሲመስለው ፈጠን ብሎ አባባላት።

“ለምንድነው የምትሰጠኝ እብረኸኝ ካልተኛህ?” ቀና ብላ አልጋዋ ላይ ተቀመጠች። “ለማንክ አይደለሁም።” እነዚ ትላልቅ ጠቀቺ አፈጠጠብት። “መጀመሪያ ለምን መጣህ አሁንስ?”

“ገንርኩሽኩ። ስለመሸና አልጋ ስለማላገኝ። አልጋዬን ለሌላ ሰው ባትሰጡብኝክ...”

“አሁንስ መቼ አልጋ አገኘህ? ወይስ ተነስቼ ግድግዳውን ልቁምልህና ገብተህ ትተኛ? ማመሽዬ።”

“ተነሽ አላልኩምክ። ደሀና ነኝ። ተመችቶኛል። ባይሆን ለሰጥኩ በዋጋ ከተሰማማን ቤቴን ታከራይኛለሽ።”

“እኛ አሁን እሱን ተከናሰህ ልታደር ማለት?” ሳቅ አፈናት። “ወይኔ ልጅት ስንት ዓይነት አለ ባካችሁ! ታቃህ ባለፈው ወር አንዱ አብሮኝ እዚህ ድረስ መጥቶ አልጋ በነካው ጠቶቹ መሃል ገብቶ ሲያለቅስብኝ አደረ። ዛሬ ደግሞ ጌታው እግሬ ላይ ተቀምጦ ሊያደር ነው።” ሳቅን ቀጠለች።

አብሯት ሳቅ።

“በል የውስጥ ልብስ ከዛ ውስጥ አቀብለኝና ገብተህ ተኛ። አልገህም።” አለች ሳቅን ሳታደርግ።

ናትናኤል የመኝታው ጉዳይ ጭንቀቱ ጋብ እየለለት ሄደች። ከቀምጣቸው ውስጥ ሰማያዊ የውስጥ ልብስ አቀበለች። ብርድ ልብሱን ገልጣ የውስጥ ልብሷን በጭንቅላቷ ስታጠልቅ አይኖቹን ከራቂት ገላዋ ላይ ቶሎ አነሳቸው።

“እማምላክን አንተ ድንገል ነህ። በል መብራቱን አጥፋውና ና።” አለች ሳቅን ማቆም አትቷት እየተገፈፈቀቀች።

መብራቱን አጥፍቶ አልጋ ውስጥ ሲገባና በጀርባው ሲተኛ ጠባቂ ታጣፊ አልጋ ሳይፈልጉ ይላ ለገላ ስታነካቸው ናትናኤል ተሸማቀቀ። ለምን እንደሆነ ባይረዳውም ልውነቱ ብርድ እንደገባው ሁሉ ሲቀዘቅዝ ተሰማው። ጎረቤታም ሆኖ ሞክሮት አያውቅ። ጓደኞቹ በየቦታው ቤቱ ስለፈጸሙት ጀብዱ ሲያውሩ በጥያፌ ነበር የሚያዳምጣቸው። ተኛ! ሰው እንዴት እንደዚያ ያለ ዕቃ በገንዘብ ይከራያል? ተኛ! በንጽህና የተጠበቀና በነፃ የሚታደል አያለ! ተኛ!

“አይዞህ አልባላም። ታውቃለህ...? ስለእናንተ ስለወንዶች መጽሐፍ ብዕና። ሃብታም ነበር የምሆነው።” አለች ዘውዲቱ በጨለማው ውስጥ አግድም እየተመለከተችው።

“እንዴት?”

“አሃ! ስንቱን ዓይነት መሰለህ የማየው። ቀደ፣ ጥቁር፣ ተሳዳቢው፣ አልቃሸው፣ ተደባዳቢው፣ ሞልቃቸው። ያውልህ የቁም ሳጥኔን መስተዋት እንዲህ ያደረገልኝ እንዲያ ዓይነቱ ነው - - ጠርመሱ ሲወረውር ብቻ ወንድ የሚመስለው ህ! ዛሬ ደግሞ እቤቱ ድረስ ተከትሎኝ መጥቶ አልጋ አይነካኝም የሚል መጣ። በነገራችን ላይ ቀደ ጥቁር ስል አስታውስክኝ። የአፍሪካ መሪዎች ለሰኔ አልነበር እንዴ የሚሰበሰቡት?”

“ለመስከረም ተዛውሯል።” አላት ጨለማው ላይ አፍጥሞ። “ምንው ጠየቅሽኝ?” ጠየቃት። ለምን እንደጠየቀችው ማብሰልሰሉን ግን ወዳያው ተያያዘው።

“ንግድ ይጠፋል! እነሱ ሲመጡ። በል ደህና አደር።” አለችው በደረቷ እየተገለበጠች። “አፍ... እነዚህ ትንሞች ደግሞ ዛሬ ተነስተዋል። ... ሸርመጦች።”

ከምድር በታች ተቆናሮ በተገነባውና ግድግዳና ጣሪያው ለፈንጂ ጥቃት እንዳይፈታ በብረት ወራጅና ማገር ተጠናክሮ በሲሚንቱ ደንድጥ በተሰራው በዋና ማዘገፍ ውስጥ ያለው መስኮት የለሽ የስብሰባ ክፍል በቁጣ ተሞልቷል። በክፍሉ ውስጥ ያሉት ሁሉት ሰው ሰራሽ የአየር መሳቢያዎች አየር እየሰሰ ሲያስገቡ የሚያሰሙት ‘ሺ...ሽ’ የሚል ቀጭን ድምፅ ለአንድ አፍታ ክፍሉን በዋጠው ፀጥታ ውስጥ ጎልቶ ወጣ።

የምሥራቅ አፍሪካ በድንሰ የፀጥታ ክፍል ዘጠኝ ባለሥልጣናት በክፍሉ መሃል ለመሃል በተዘረጋው ጥቁር ሰፊ ጠረጴዛ ዙሪያ ከተደረደሩት አሥራ ስምንት ወንበሮች ግማሹን ይዘዋል። ስትከክል ከየት እንደሚወጣ የማይታየው ክፍሉን የሞላው ብርሃን በእያንዳንዱ ባለሥልጣን ፊት ላይ የተጋነገውን ቁጣና የተንጠሰጠሰውን ጭንቀት ያሳጣል።

“ቀድሞውንም ያለጋኝ ይኸው ነበር።” አለ ኬንያዊው ገርክ ዊልያም የአጥቂ ስላላ ኃላፊ ፕሮሶፌን እንደገጠመ በጠረጴዛው ዙሪያ የተደረደሩትን የሥራ ባልደረቦቹን እየገረመመ።

“አሁንምኮ...” ኮሎኔል ማርቆስ ሁኔታውን ለማስረዳት ጀመረ።

“ይቅርታ!” አለ ገርክ ዊልያም አቋርጦት “ኮሎኔል የተሰጠህን ሃላፊነት በሥርዓት ለመወጣት እንዳቃተህ የተረዳህ ይመስለኛል።”

“ለማለት የፈለኩት...”

“ስህተት ፈጽመሃል!” የኬንያው ሰው ድጋሚ አቋረጠው። የተሰማውን ንዴትና ጥላቻ ለመደበቅ ሳይሞክር፤ ደም የጎረሱ አይኖቹን ኮሎኔል ማርቆስ ላይ ደግሞ “ይህን ስህተት ደግሞ በአፋጣኝ ልታርም ትችላለህ የሚል እምነት ፈጽሞ የለኝም።” አለ።

“ጥፋቱ የኔ ነው።” አለ ብርጋድየር ደነራሉ ረጋ ባለ ድምፅ መሃል ገብቶ ሁኔታውን ለማብረድ አየሞከረ።

ማርቀስ ለአንድ እፍታ ባለሥልጣናቱን ተመለከተ። የሰዎቹ ብስጭትና ቁጣ የእርሱ የራሱ ማመንታት ውጤት መሆኑን ሲገነዘብ በእያንዳንዳቸው ገጽ ላይ የተሰለጠነ ጥላቻና ጥያፌ ሲያጤን አንገቱን ደፋ።

“በቅድሚያ ሰውየው እንዲወገድ ከተወሰነ በኋላ በጎን ውሳኔውን መቀየሩ በራሱ ገራ የሚያጋባ ይመስለኛል?” አለ የክትትል ሃላፊ የሆነው አንድ አይናው የሞሮኮ ሰው በተሰባበረ እንግሊዝኛ። ያደረገውን ጥቁር መነጽር በአፍንጫው ላይ ወደላይ ገፋ አደረገና ቀጠለ። “የም ስህተት ከተፈጸመ በኋላ” አለ አንድ አይኑን ከደነራሉ ላይ አንስቶ በኮላኔል ማርቀስ ላይ ተከለ። “የግድያ ውሳኔውን በክትትል ለመቀየር ከተፈለገ ክትትሉን ሊያደርግ የሚገባው የእኔ ክፍል መሆኑን ሲገባው ክትትሉን ሌሎች በፈቃዳቸው አድርገውት አሁን በመጨረሻ ሰውየው ከተሰወረ በኋላ ይህን ሪፖርት ማቅረብ ለእኔ ፍጹም አሳፋሪ ሆኖ ነው የማገኘው።”

“የግድያውን ውጤት ያዘዘሁትና ለጊዜው ክትትል ለመዘርጋት የወሰነኩት እኔው ነኝ። እዚህ ላይ ጥፋት መሆኑን አቀበላለሁ። ሆኖም...” አለ ብርጋድር ደነራሉ በተረጋጋ መንፈስ “ይህንን ውሳኔ የወሰንኩት በጊዜው የውጭ ጉዳዩ ሰው ያገኘባል አሸላ የሆነ መረጃ በእጁ አሳገባም የሚለው ግምት ስላየሰና አስፈላጊ ያልሆነ ግድያ እንዳንፈጽም በሚል ነበር። ይህን ስል...”

“ይቅርታ አድርግልኝ እዚህ ላይ” አለ በተደጋጋሚ በመሃል እያደረገው የሚገባው ገርክ ዊልያም አልሁን መቆጣጠር እየቃተው “...በተደጋጋሚ አስፈላጊ ያልሆነ ግድያ እየተባለ የሚነሳው ነጥብ ለኔ ፍጹም ልቀበለው የምችል አይደለም። ፍራንዝ ፋንን እንዳለው በቅኝ ግዛት ሠንጠላት ለገባ ነፍስ በቸኛ አማራጭ መንገዱ ሃይል ነው-አሳት! ጫካን ስትመነጥር ሰደድ ስትለቅበት በጥሻ ውስጥ ስለምትገኝ የጽጌረዳ ግንድ ልትጨነቅ አትችልም። እሳቱን ለኩሰው! ሰደዱን ልቀቀው! ይገደድ። ጻፋን ይብላው። የፈለግኸውን ሜዳ ታገኛለህ! በቃ!” አለ ከፊቱ ያለውን ጠረጴዛ በቡጢ መትቶ።

“ይህና። አሁን ጥፋቱን መላልሰን መላልሰን ብናነሳው ዋጋ ያለው አይመስለኝም።” አለ በፀጥታው ክፍል ሁለተኛ ሰው የሆነው ሩዋንዳዊው አንድሬ ሎግሪ “አሁን ልንመክርበት የሚገባ ነጥብ ስለሚቀጥለው እርምጃ ይመስለኛል።”

“ወኪልህ ምን የምታውቀው ነገር አለ ስለሰውየው መሰወር?” አለ አዲስ አበባ ከገባ ገና ሁለተኛ ወሩን የያዘው የግብጽ የመረጃ ሰው አይኖቹን ባሻገር በተቀመጠው ማርቀስ ላይ ተከለ።

“እ... ለጊዜው ምንም ፍንጭ ለማግኘት አልቻልኩም። እመለሳለሁ ብሏት ነው ድንገት የተሰወረው።” ማርቀስ ራሱን ጠላ።

“እስካሁን ምን እርምጃ ወስደሃል?” አለ ያው ግብፃዊ መኮንን መልሶ።

“ከአዲስ አበባ መውጫ በሮችን በክትትል ሰዎች ሽፍንን እየተጠባበቅን ነው። ምናልባት ለመውጣት ከሞከረ በሚል በየአውሮፕላንና በባቡር ጣቢያዎችም በየአቅጣጫው የፎቶግራፍ ምስሎችን በትንኝል።”

ውይይቱ በተከታታይ ለሦስት ሰዓት ቢቆይም ባለሥልጣናቱ ከክፍሉ ሲወጡ ፍጹም ይቅርታ እንዳላደረጉለት ኮሎኔል ማርቀስ ከፈታቸው ላይ ከሚነበበው ቁጣ ተረዳው። ብርጋድር ደነራሉ ቀድሞ ከክፍሉ ሲወጣ “ቢሮዬ እፈልግለሁ።” ስላለው የተቀሩት ወጥተው እስኪያበቁ በተጠንቀቅ ጠበቀና ከክፍሉ ወጥቶ ወደ አለቃው ቢሮ አመራ።

“ቁጭ በል” አለው ደነራሉ ከመደርደሪያው ላይ የውስኪ ጠርመስ እንስቶ በሁለት ብርጭቆዎች ቀድቶ አንዱን እያቀበለው። “ጠጣው ይጠቅምሃል።” አለ ፈገግ ብሎ ማርቀስ በተቀመጠበት ቁልቁል እየተመለከተው።

“ጥፋቱ የኔ ነው።” አለ ማርቀስ ግንባሩን እያሻሸ። “ዋናው ነገር ከዚህ መማር ያለብንን በእንክር ማስተዋል ነው።” ማርቀስ ምንም ሳይናገር ያጋባውን የውስኪ ብርጭቆ ከጠረጴዛው ላይ አስቀመጠና ቀና አለ።

“ማርቀስ! በአሁኑ ሰዓት ናትናኤል እራሱን የት እንደደበቀ የሚያውቅ ሰው ካለ ጋዜጠኛ ትመስለኛለች።” አለ አለቅየው አይኖቹን አጥብቦ።

“የምታውቅ አይመስለኝም።” አለ ማርቀስ እራሱን በመዳፋ ላይ አስደገፎ።

“ታውቃለች! እርግጠኛ ነኝ ማታ ለመጨረሻ ጊዜ የተገናኘው ከእርሷ ጋር ነው። ማወቅ አለባት።” አለ ደነራሉ ድንገት ትፅግሥቱ

እንዳለቀበት ሁሉ በሰጪት ብሎ። “አስታውስ ካልሸርትን ከአይኖችን ስር የሰወረኸው ያች ሸርሙጣ ነች... ማርቆስ ሴቶችን ፍጹም አትመዝ።”

“አሺ... ግን... ምን ማድረግ እንችላለን?”

“መርምራት!” አለ። አለቅየው ግልፍ ብሎት “ይዘህ መርምራት!”

“ካላወቀችህ?”

“ታውቃለች! ይቺን ያህል አልጠራጠርም።” አለ ጆንራሉ የሁለት ጣቶችን ጥፍር አያፋጨ።

“ለመናገር ፈቃደኛ ባትሆንህ?”

ፎንገድ የአለቅየው አይኖች በቁጣ ፈጠጠ። ወደፊት ጠረጴዛው ላይ ተደፋና አይኖቹን ማርቆስ ላይ አፈጠጠ-

“ሁለት እግሮቿን ይዘህ ሁለት ቦታ ለንጥቃት። ያን ጊዜ ፈቃደኛ ትሆናለች።”

ማርቆስ ተነስቶ ከክፍሉ ወጣ።

-16-

ወር!

ከዚህ በላይ ምን ያህል ታግላ መቆየት እንዳለባት ለራሷም አልገባሽ ነው ያላት። ‘ታሸ’ ይሏታል አሁንም ‘ታሸ’ ይገኛል’ ይሏታል። መቼ ነው የሚገኘው? እስከ መቼ ነው የምትታገሰው?

ለስሙ ጠዋት ከመኝታዋ ተነስታ መብላት አይበለው ቀርሷን ተማምላ ወደ ቢሮዋ ትጓዛለች። ስራ መስራት ካቆመች ግን ሰንብታለች። የግብር ይውጣ ከየጋዜጣውና መጽሄቱ የሰበሰበችው ትራቅንቦ ትላንት ማታ በፊዲዮ ፕሮግራሟ ሲተላለፍ ለራሷ እስኪዘገንናት ድረስ መነሻና መድረሻ የሌለው እና በሁሉ ቡን የሚል ፍሩሽነት ነበር።

የቀኑ የጋራ ሰዓት ለገባደድ ሰላሳ ደቂቃዎች በቀሩትም ቢሮዋ ውስጥ ተገልታ መቆየቷን ትርጉም ስታጣበት ከተቀመጠችበት ተነስታ የቢሮዋን በር ከውጭ ቆልፋ በጠባቡ መተላለፊያ ወደ ጓደኛዋ ወደ ምህረት ቢሮ አመራች።

“ሀይር ብቃ።” አለች ምህረት ከፊት ለፊቷ ከተቆለለው ወረቀት መሃል ቀና ብላ።

“አልደወለም?”

ምህረት በገዛምታ ራሷን ነቀነቀች... አልደወለም

ምህረት ከተቀመጠችበት ተነስታ ጠረጴዛዋን ዞራ ወደ ርብቃ ሄደችና በሁለት እጆቿ የጓደኛዋን ሁለት ክንዶች ግጥም አድርጋ አይን አይኗን ትመለከታት ጀመር-

“ርብቃ ለምን አትነገራኝም ምንድነው የሆነችሁት? ላንቺምኮ የሚቀልሽ ብትናገረው ነው።”

“ምህረት ነገርኩሽኮ... ልንግርሽ የምችለው ነገር አይደለም።”

“እና ብቻሽን ብታኝኪው ነው የሚሻለው?” ክንዶቿን እንደያዘች ነቀነቀች።

ርብቃ ክንዶቿን አስለቀቀችና ጥግ ካለ ፎቱ ወንበር ላይ ወደቀች።

“ስው እንዴት ብን ብሎ ይጠፋል?” ካንዴም ሁለት፣ ሦስት፣ አራቱ ቤቱ ሄዳ ሞክራለች። መሥሪያ ቤቱ ብትደውልም ፀሃፊው ከአለቃው ፈቃድ እንደተቀበለ ነው የነገረችት። ያን ያህል የማይቀርቡት ጓደኛቹ ሁሉ አየደወለች ናትናኤል ብትልም ልታገኘው ቀርቶ ፍንጭ እንዲን ልታገኝ አልቻለችም።

በጤናው አይደለም። አንድ ነገር አድርገውታል። ርብቃ በሃሳብ ተቀጠች። “ግን ምን አደረገና?”

“ግን ብቻሽን እንዲህ ከምትሆኝ ብትናገረውና ቢወጣልሽ ጥሩ ነበር። ወይ መፍትሄው ቀላል ይሆን ይሆናል። ሰው ኮ ችግሩን አውጥቶ ሲያማክር” ምህረት ጓደኛዋ ጎን ተቀምጣ በተቻላት ወተወተች።

በጤናው ቢሆን እንዴት እንዲህ የገባበት ይጠፋል? እደውላለሁ ብሎ እንዴት እንዲህ ድምፁ ይጠፋል? ለትንሽ ቀን ነው ብሎ እንዴት በወጣበት ይቀራል? ዋሽቷታል። እሷ መጀመሪያውኑ ሆዷ ፈርቷል፤ ያኔውኑ ጠርጥራለች። አንድ ነገር ፈጽሟል። እና ምን ሊሆን ነው ታዲያ? አገር ጥሎ ሊጠፋ? ርብቃ ድንገት ለውነቷ ተሸማቀቀባት። “ነበራልዬ! አገር ጥሎ ቢጠፋስ? ለዚህ ይሆን እንዴት ያንን ገንዘብ የያዘው? ወይኔ በነገረችው ኖሮ ሁሉን። እሱን ለመጉዳት አስባ እንዳልሆነ ግልጽ አድርጋ በነገረችው ባስጠነቀቀችው ኖሮ”

“ይልቅ በጎላ ራስሽን ከምትጎድ ነገረሽኝ አብረን እንመነክር። ደግሞ ምንም ቢሆን እህቱ ነኝ። ካጠፋም አቆጣጥላለሁ። እንቺም ከሆንሽ ያጠፋሽው እግሩ ላይ ወድቄ አለምነዋለሁ። መቼም ሌላው ቢቀር ለዚህ አላንስም።”

ትቶኝ ሄዷል ማለት ነው። መቼም በአገር አያለ ጨካኛ ወር ሙሉ ዝም አይለኝም። ሄዷል። ጠፍቷል። ጨካኛ ከነልጁ ትቶኝ ሄዷል። ግን ለምን አታለሰኝ? እኔስ አላታለልኩትም? አላጠመድኩትም? ግን ቢሆንስ

ለልጁ እንዲን እንዲት አይራራም? መቼ ነገርኩትና? የእኔው የራሴ ነው ጥፋቱ። እንደረገገኩ እንዲን አላወቅምኩ። ልጅ እንዳለው እንዲን ልልነገርኩትምኩ።

“አረ በናትሽ! ወይኔ እማቱ! ርብቃ ምን መሆንሽ ነው? አታልቅሽ እንጂ። ርብቅዬ ምን መሆንሽ ነው? ቀይ እንድ ... የት ነው የምትሄድው? ርብቃ! ራስሽን ነውኩ የምትሄድው። እይው ፊትሽን ምን እንዳስመሰልሽው። በቃ - በቃ ርብቃ - ቀይ ቁጭ በይና እናውራ። የት ነው የምትሄድው ቀይ!”

“ልቀቂኝ!”

“አልለቅሽም ርብቃ!”

“ልቀቂኝ ማለት ልቀቂኝ ነው።” አለች ርብቃ መሃረብ በያዘችበት ቀኝ እጇ ግራ ከንዲን ለማስለቀቅ እየታገለች።

“ርብቃ አሳመምሽኝ እጄን!”

“ልቀቂኝ።”

“አልለቅሽም ንገሪኝ።”

“ምንድነው የምነግርሽ?”

“ርብቃ ረጋ በይ። ቅደኛሽ ነኝኩ። ደግሞ ይሄ በሁላችንም ላይ የማይርስ ነው። ያ ከፍታፍ እንዲያ ያደረገኝ ጊዜ እንቺ አልነበርሽም ደግሞ ለውንድ ስትይኝ የነበርሽው? ርብቃ አይዞሽ እሱ በቀር ሌላ ይመጣል።”

“አልፈልግም ሌላ። ምህረት ልቀቂኝ።”

“አርጉዝ ነሽ። አይደል? ለዚህ ነው አይደል?” በድንገት የያዘቻቸውን የርብቃን እጆች ለቀቀቻቸው።

ለአንድ አፍታ ርብቃ አደብ የገዛች መሰለች።

“እንዴት አወቅሽ?”

“እኔምኩ ሴት ነኝ ርብቃ። ደግሞ በደንብ ነው የምታስታውቁው። እንቺ መደበኛ ስለፈለግሽ ሁሉም ያላወቀ ለመምሰል እየሞከረ ነው እንደ በደንብ ነው የምታስታውቁው። ባይገርምሽ እመቤትም እንደ ቀልድ አደርጋ እንስታብኝ ነበርኩኝ አልነኩት።”

“ይሄን ያጸፈ አስታውቃለሁ ማለት ነው?”

“ርብቃ ላንቺ እንደሆነ እንጂ ይሄ በግልጽ የሚታይ ነውኩ።”

“ግን ገና ነኝኩ ማለቱ ገና ስድስተኛ ወር...?”

“ርብቃ ስድስት ወር ማንሱ ነው? ቁመት ስላለሽ ነው እንደ ይሄ... ብቻ ዋናው ነገር የሚያሳስብሽ ነገር የለም። ምናልባት የመደመሪያሽ ስለሆነ ይሆናል። የወንዶችን ፀባይ እስካሁን ካልተረዳሽው ደግሞ በጣም የዋህ ነሽ ማለት ነው። ገደል ይገባ። ይሃድ። ይልቅ ጊዜው ሳይሄድ ማለቱ ሰው እንዳያውቅ ከፈለግሽ ዘመድጋ ራቅ ብለሽ መውለድ ነው። አየሽ... ቀደም ብትይ ያለችግር ያወጡልሽ ነበር። አሁን ግን ጠነከረ።”

“ምህረት እንደሱ አይደለም። አልገባሽም።”

“ርብቃ ለማስወጣት እንዳትሞክራ። አደገኛ ነው በዚህ ጊዜ። ልጄ ይወለድና የሚያሳድጉ ሰዎች አይጠፋም። ብቻ ሁሉን ለኔ ተይው። የምትቆይበት ቦታ ከሆነም ችግሩ እሁቴጋ ባህር ዳር ትሄጃለሽ እንጂ ለማስወጣት እንዳትሞክራ። ሄለን የወባ መከላከያ ወስዳ ምን እንደሆነች ታስታውሽ የለ? ለሣውም የሦስት ወር።”

“አልፈልግም - አልፈልግም።”

“ርብቃ ብቻ አጉል ነገር እንዳትሞክራ። ከአሁን ወዲያ በምንም አታወጪውም። ሕይወትሽን ከማጥፋት በቀር የምትጨምረው ነገር የለም።”

“ምህረት ተይኝ! ሕይወቴንም አልፈልገውም።”

“ርብቃ አበድሽ እንዴ!”

“አዎ!”

ርብቃ ከንደኛዋ ቢሮ ወጥታ በጠባቡ መተላለፊያ ተሻግራ ወደ ውጭ ስትወጣ ጭንቅላቷ እንደ ወፍራ ከበዳት። አይኖቿ የማታዋን ፀሃይ ጨረር መቁዳም ሲያቅታቸው ጨፈነቻቸውና ለአፍታ ቀም አለች። ለማነው ሃጢያቷን መናዘዝ የምትችለው?

ስውነቷ እንደተረጋጋላት ከገቢው ወጥታ ታከሲ ይዛ ወደ አፖርታማዋ አመራች። የአፖርታማዋን የአጥር በር አልፋ ወደ ዋናው የሕንፃ መዝጊያ ስትደርስ - -

“እንደምን ዋልሽ ርብቅዬ!” ሰሏት ለማች። ቀና አለች።

ምድር በት! ባለግርሰሪዋ አርጊት ነበሩ።

“እንደምን ዋለ።” አለቻቸው በተቃላት ራገገ ለማለት እየሞከረች፤ እንዳይከፋ።

“ትኩስ እንቁላል አለኝ ርብቅዬ! አትፈልገም?” አሏት ሙከ ብለው።

"ነገ።" በላቸው ደረጃዎቹን መውጣት ጀመረች። አሁን ምንም አላለፍትም። የአንደኛውን ደርብ ደረጃዎች ጨረሳ ወደ ክፍሏ እጥፍ ስትል በአንደኛ ፎቅ ላይ ያሉ ተከራዮች በጋራ ምግብ ከሚያበሰሉባቸው ክፍሎች ከአንደኛው የመጣ የምግብ ሽታ አወዳት። ሆኖ ተገላባጠባት። ምሳ አልበላችም፤ ቁርስም እንደነገሩ ነበር የቀማመሰችው። የተሰማት ግን የረሃብ ስሜት አልነበረም። አንደው እርብሽ አለባት - ሆኖ።

ወደ ክፍሏ ገባችና በሩን ተሎ ዘጋችው በርሳዋን ከአንደኛው ፎቅ ላይ ጣል አደረገችና ወደ መኝታ ክፍሏ ገባች። አንደምንም አልጋዋ ደርሳ ዘፍ አለችበት። ጭንቅላቷን ይወቃት፤ ያበራያት፤ ያነፍሳት ጀመር። የ ብሽቅ ራስ ምታት ሊጀምራት ነው። ማጅራቷን ጭምድድ አድርጎ ሲይዛት ተሰማት። ከሜዲናዋን ከፊተችና መድሃኒቶች ከምታስቀምጥበት ካርቶን ውስጥ አስኘሮ አውጥታ ያለ ውሃ በምራቁ አባብላ ዋጠችው። ውጭው እየጨለመ ቢመጣም በአልጋዋ ላይ እንደተገጋለለች ቆየች።

ወይ ናትናኤል! ሳይነገራት ሲሄድ ሆዱ እንዴት እሺ አለው? ጦርጥሯት ይሆን እንዴ? የሰራችውን ተንኮል ደርሶበት የተበተበችውን መረብ ተረድቶ ጠልቷት ይሆን እንዴ? የእሱት ልጅ ተሽክማ እንደቀረች ባወቀ! የራሷ ጥፋት ነው። ትወልደዋለች። ዲቃላ! የናትናኤል ዲቃላ! ሆኖን ዳበለችው ምነው ሁሉን ቀድሞ በነገረችው ኖሮ። ለምን አልጠረጠረችም? ገንዘብ እንድታመጣለት ሲጠይቃት ለምን አልገባትም? ጥሏት አገር ትቶ እንደሚጠፋ ለምን አልገመተችም? ግድ የለም። የእሱ ሕንጻ አይኖቿን እየለበለበ ሲወርድ የታች ከንፈሯን ነክሳ ያዘችው።

በትነገረው ኖሮ ትቷት አይሄድም ነበር። ይቅርታ ብትጠይቀው ለምን እንዲያ እንዳደረገች ከመጀመሪያው ዘርዘራ ብትነገረውና እንዳይፈራ አረጋግታ ብታበረዳው ኖሮ እዚህ ውስጥ ባልገባም ነበር። ጥፋቱ የራሷ ነው። ሌላው በቀር ሳረዝቸው ልጁ ሲል ይምራት ነበር።

ጭንቅላቷ ናርስ ልበል አላት። ሌላ አስኘሮ መውሰድ አለበት። ግን በባዶ ሆኖ አሁንም አሁንም አስኘሮ ሊጎዳው ይችላል ልጇን። ኤጭ! ደግሞ ለዲቃላ! ከተገጋለለችበት ቀና አለችና ከጎኗ ያለውን ከመዲኖ ከፍታ የመድሃኒት ካርቶኑን ጎተተችው። ካርቶኑ ከእጇ አምልጦ ወደቀ። ከውስጥ የነበረው የመድሃኒት ቁልል ወለሉ ላይ ተዘረገፈ - - ብጫና ቀይ - ቫይናክ! ምሥር -የወሊድ መከላከያ፤ ንጫጭ እንክብሎች-የወጣ መከላከያ...

ድንገት የጓደኛዋ የምሀረት ምክር ታወሳት -

"ለማስወጣት እንዳትሞክራ... ሄለን የወጣ መከላከያ ወስዳ ምን እንደሆነች ታስታውሽ የለ...?"

ገደል ይግባ ሁሉም ነገር ገደል ይግባ መኖርም አትፈልግ! ደግሞ ለዲቃላ! ከተበተነች መድሃኒቶች መሃል ለይታ እነሳችው የወጣ መከላከያ መድሃኒት... አደገኛ ነው... ግድ የላትም! ለምን? ለናትናኤል ዲቃላ! ሰባት ንጫጭ እንክብሎች... ዲቃላ... ዘር ብላ ወደ ጠረጴዛዋ ሄደች... የናት... አንድ ብርጭቆ እንስታ ወደ መታጠቢያ ቤት ገባችና ግማሽ ድረስ ውሃ ሞልታው ተመለሰች... የናትናኤል ዲቃላ... ብርጭቆውን ጠረጴዛው ላይ አስቀመጠችና በግራ መዳፈፍ ውስጥ የጨበጠችቸውን አፍኝ መሎ እንክብሎች ውሃ በይዘው ብርጭቆ ውስጥ ሞጀረቻቸው... ይሄም... ይፍረሱ... ከዛ ተጠጣዋለች... ከዚያ በኋላ ለቅሶ የለም... መቃጠል! መንደድ! መንገብንብ የለም።

ለአንድ አፍታ በስሱ መጋረጃዋ ውስጥ የምሽቷ ጨረቃ ታየችት። ግማሽ ጨረቃ! ጎደሎ ጨረቃ ግን ብሩህ ጨረቃ። ወደ መስኮቷ ጠጋ አለችና መጋረጃውን ወደጎን ሰብስቦ አድርጋ ተመለከተች። ብቸኛ ጨረቃ... ሰባራ ጨረቃ... ዲቃላ...

ድንገት አይኗ ወደጎን ተወናጩ። ከሆስቴሉ አጥር ውጭ ተመለከተች። እንባ የሞላቸውን አይኖቿን በእጇ ሞገቀቻቸውና ድጋማ ተመለከተች። እነዚህ የምታውቃቸው ሞልል ያሉ ብጫ መብራቶች። ጭር ባለው መንገድ መኪናዋ ቁልቁል መጥታ ከአፖርታማው በር ልትደርስ ትንሽ ሲቀራት ጥግ ይዛ ቆመች። መብራቶቿ ሊጠፉ የጎን በፊት ተከፈተና አንድ ሰው ወረደ። በጨረቃዋ በርሃን ውስጥ ረጅም ቁመናው ታየች። የመኝታ ቤት መብራት ስላልበራ ከውጭ እንደማትታይ በመገመት ባለችበት ቆማ ቀረች።

ከመኪናዋ የወረደው ሰው ወደ አፖርታማው የአጥር በር ተጠጋና ከሽማግሌው በረኛ ጋር ያወራ ጀመር። ምንድነው የማፈልገው? ደግሞ ቤቷ ድረስ ለምን መጣ? ሰውየው የሚጨቃጨቅ ይመስላል። ከዘበኛው ጋር ልግባ 'አትገባም' ይመስላል።

ወዲያው ሽማግሌው ዘበኛ በሩን ከፍተው ወጡና ከረጅሙ ሰውዬ ጋር ተከታትለው ወደ መኪናዋ አመሩ። መኪናዋጋ እንደደረሱ ሰውየው ወደኋላ ቀረት አለና ከጀርባ ሽማግሌውን ዘበኛ ማጅራታቸውን ቢላቸው ደቃታው ሽማግሌ በይዘት ረጅም ዱላ ላይ ተንሸራተው ከመሬቱ ላይ ተዘረጉ።

ርብቃ በድንጋጤ ደርቃ ቀረች። እጆቿን አጎረ ላይ ጭና በጎይሎ-ዋ ጨረቃ ስስ ብርሃን በሚታይበት ደብዛዛ ትርዒት ላይ አይኖቿን አፈጠጠች።

ሰውየው በፍጥነት ፊቱን መልሶ ወደ አፖርታማው የአጥር በር ሮጥ አለ። የበረቱን በር ገፋ አድርጎ ገባ። ለአንድ አፍታ ቆሞ ያለ መሰላት። ወዲያው ፈጠን ብሎ ወደ አፖርታማው የፊት በር አመራ።

ምንድነው የሚረዳኝው? ጭንቅላጽ ገደብ ገደብ አሰባት፤ አትሰሽሻችኝ፤ ለያዘራት ፈለግ፤ ጠረጴዛውን ደገፍ፤ ብላ ቆመች። የእግር ኮቱ ድምጽ የሰማች መሰላት። የበር ድምጽ ተሰማች። የሚከራት የበር ድምፅ በሯን ... የከፍላን የራት መዝጊያ አልቀለፈችውም እንዴት? ከሆዷ ያለው ሽቅብ ይተናነቃት ጀመር። የመኝታ ቤቷ በር እጆቿ ወደታች ሲዘም... በሩ... በተጭኑ ሲ...ጥጥ ሲል ተሰማች። አይኖቿን አፍጥጣ በሩ ላይ ተከላችው። ቆልፋው የለም እንዴት በሯን? ታዲያ... እንዴት ተከፈተ... በሩ?

-17-

“እና ደግሞ ጭራ”

“የምን ጭራ?”

“ጭራ ነዋ፤ የገዢው ማባረሪያ ጭራ።”

“ደግሞ ጭራ ምን ይሰራልሃል?”

“ጎንደርኩሽ። ቁስ መምሰል ነው የምረዳኝው።”

ወር ሆነው ዘውዲቱ ቤት ዘግቶ ከተቀመጠ። ድንገት ሲሰወር ደብዛው ሲጠፋ አውሬው እያንራ በየስርቻው እንደሚያሳፈን፤ ገምቷል። ቢሆንም አንድ ቦታ አድብቶ ጊዜ እስከወሰደ ድረስ መልሰው ጭራውን ለመያዝ ይቸገራሉ። በዚህ ወቅት እሱም ራሱን ለመቀየር ጊዜ ይገኛል።

ከዘውዲቱ ጋር በሂሳብ ተስማምተው አዛው ሰነበተ። አብሯት የሚያድር ደንበኛ ይገኛች ሌሊት እጅጅ ብሎ አንዴ በጀርባው አንዴ በደረቱ እየተገለበጠ ይልቀት እየተኛ... ያልቀናት ሌሊት ደግሞ የማታ ማታ እየተገተተች መጥታ በዛችው ጠባብ ታጣፈ አልጋ ላይ እየተጋፋ ወር አለፈ፤ እንደምንም።

ገና ቤቷን በተከራየ በአራተኛው ቀን ነበር አልሰቸል ብሏት የጠየቀችው። የጠበቀው ጥያቄ ነበር፤ መምጣቱ አላስደነገጠውም፤ አላስበረገጠውም። ተዘጋጅቷል፤ ምን እንደሚመልስላት ያውቅ ነበር።

“እሆህን ለምን አትላጩውም? ደግሞ ለምን ወጣ አትልም? ከጠዋት ጀምረህ እስከ ማታ በር ዘግቶህ ምንድነው? የጤና ነው?” አለችው ጠዋት ከደንበኛ ጋር አድራ አረፋፋዳ ስትመጣ ከቤት ስታገኘው።

“አዎ።” አላት ነገሩን በአጭሩ ለመቅጩት።

“ምን ማለት ነው ‘አዎ’?” አለች የምታበጥረውን ቦታሯን ለቃ ቀለቁል በተቀመጠበት እየተመለከተችው።

“አዎ ነዋ።” አለ ይበልጥ ገናታ እስክትመጣ ወጥራ እስክትይዘው።

ሁኔታው እንዳላማራት በግልጽ ታስታውቃለች። ቀማሷን በጭንቅላጽ አውልቃ አልጋው ላይ ወርወር አደረገችውና ከፊት ለፊቷ ያሰውን ቀም ሳጠን ከፈተች።

“እየው ወንድም” አለች ከቀም ሳጥኑ ውስጥ የተሰቀለ ልብስ ማውረዷን ሳታቋርጥ ፊቷን ወደሱ መልሳ። «እየው ወንድም ብራ እስክልተቋረጠ ድረስ ዓመትም ተዘግተህ ብትቆይ ገድ የለኝም። ግን ደግሞ ችግር አልፈልግም። ከፖሊስ ነው የተደበቀኸው አይደለ?”

“ምን ማለትሽ ነው? እንዴት ከፖሊስ?” ደነገጠ።

“ተው ባክህ... ” አለች ከቁመሳጥኗ ያወረደችውን ቀማሽ እያጠለቀች። “እሁን ማን ይመት ዓለም በቃኝ ብለህ እኔ ጎደ ውስጥ ሰብዔ የገባኸው ለጎናህ ነው?”

የሚለው ጠፍቶት ዝም ብሎ ተመለከታት።

“ሰርቀህ ነው፤ አይደለ? ሰርቀህ ነው የተደበቀኸው?”

“አይደለም... አይደለም።” አለ ፈጠን ብሎ። ለፖሊስ እንዲታሳጣው ሰጋ።

“ታዲያ ምንድነው? ወይስ ፍቅር ይዘህ ከኔ!” አለች ድንገት ስቃ። “እየው እኔ ገድ የለኝም። ሌባ ቀርቶ የፈለከውን መሆን ትችላለህ። ግን ልምክርህ። ከፖሊስ ከሆነ የተደበቀኸው እዚህ ተከተህ እታመልጣችውም። አንድ ቀን ወጣ ያልክ ቀን ጋማህን ያብቱሃል። ራቅ ብለህ ሂድ። ድሬድዋ ወይ ድማ፤ እንደገዝዘው እንደሰረቀኸው ገዝብ ብዛት።”

“ሰርቁ አይደለም ዘውዲቱ።” ከተቀመጠበት አልጋ ላይ ተነስቶ በጠባቢ ክፍል ጎርድድ ማለት ያዘ።

“ታዲያ እኔ ቤት ውስጥ እናትህን ቀብረሃል?” አይኖቿ አብረው እየተገነራደፉ ወገቧን ይዛ ጠየቀችው።

ጊዜው እንደሚደርስ ቀድሞውኑም ገብቶታል። እንደምትጠይቀው ወጥራ እንደመትይዘው ገብቶታል። የሚያላምን ምክንያት መስጠት

እንዳለበትም ተረድቷል። አለበለዚያ ሰላምንታት ቤቷ ውስጥ ተደብቆ ሊቆይ አይችልም። በአጭሩ የቤትሽን ኪራይ እስከሚገኝ ድረስ...አያገባሽም። ብሎ ዝም ሊያሰናት ይችላል። ግን ደግሞ ልትፈራ ትችላለች! ወንጀል ፈጽሞ ከቤቷ የተሸሸን ሊመለስት ይችላል። “ውጣ!” ብትለውስ? ፖሊስ ይዛ ከተፋ፡ ብትልስ? ለዚህ ነው ቀደም ብሎ የማላትን ያዘጋጀው። ሊያስደነግጣት አይገባም። ግን ደግሞ ልታዘንለት ይገባል። ችግሩን ተረድታ ልትረዳው ፈቃደኛ መሆን አለባት። ቀስ ብሎ ማግባባት አለበት።

“ምን መሰለሽ ዘውድዬ...” አለ ቀረብ ብሎ ገራ ከንዲን ያዝ አደረገና። “ግን አደራ...”

“አ...ይ ይሄን ያህል የሚያስጨንቅህ ከሆነ አትገነረኝ። ምን መሰለህ ከብዬ... በሁላም መኖር ስለምፈልግ ብቻ ነው። ገላዩን ሽጮ የኖርኩት አንሶን ተባበርሽ...ምንትስዬ ተብዬ ዘብጥያ መውረድ አልፈለግም። ይገባሃል አይደል? ልጅ አለኝ። የምወደው የምቀልበው ወንድ ልጅ...ነገ የሚሸረመጥ...” ፈገግ አለች።

ልታስከፋው እንዳልፈለገች ከሁኔታዋ ያስታውቃል። ባለፉት ቀናቶች ሳይታወቃቸው በመሃላቸው የመግባባት ስሜት ተፈጥሯል። ስሙን ስትጠይቀው ከበደ ብሎ እንደዋሸት ብትረዳም አሳስጬነቀችውም! ስቃ ተወችው። ተከትለዋት አባቷ ድረስ መጥተው ተጨማልቀው አጨማልቀዋት ሳንቲም ወርውረውላት እንደሚሄዱ ደንበኛቿ እንዳልሆነ ግን ተረድታዋለች። የመጀመሪያው ማታ አብሬሽ አልተኛም ሲላት ለይስሙላ ነበር የመሰላት። አጋጥመዋታለ! የገዛ ገንዘባቸውን ከፍለው መጥተው ተለማመጡን የሚሉ! ካሳንቀለጸጸላችሁን የሚሉ! “ያው የገዛችሁት ዕቃ” ሲባሉ የሚገደረደሩ።

ያን ቀን ማታ በል የውስጥ ልብሲን አቀብለኝ ብላው ያለችውን አቀብሏት መብራቱን አጥፍቼ ከጎኗ አልጋው ውስጥ ሲሃባ ይዘገይ እንደ የው እንደ አውሬ ወንድሞቹ የማታ የማታ ዘሎ እንደሚያንቃት አልተጠራጠረችም ነበር። አልጋው ውስጥ ገብቶ በጀርባው ተኝቶ ለንጋለውት እንደሄዱ ሀሳን ጣሪያ ጣሪያውን ሲመለከት በጨለማው ውስጥ ስታየው ደንቃት! ቢሆንም አላመነችውም። ዝግይቶ ሲጓገር ነው ብላ ደህና እደር አለችውና በደረገ ተገልብጣ ተኛች። እንቅልፍ ሊወስዳት ግን አልቻለም። ሰውነቷ አላርፍልሽ አላት። “ከአሁን አሁን ዘሎ...” አያለች አላይ እታች የሚለውን ትንፋሹን ተከተለችው።

እንቅልፍ እንዳልወሰደው አርግጠኛ ነበረች። እንዳለበችው ሃሳቡን ሳይቀይር ዘገየባት። ቢያንቃቃውና በጊዜ ብገላገል ብላ በእንቅልፍ ልቧ እንዳለች ሁሉ ተወራጫችና በብርድ ልብሉ ውስጥ ከንዲን ሰድዳ አንድ እጇን ጭኑ ሳይ ጣል አደረገችው። ተፈታተነችው። ሲሸማቀቅ ተሰማት። እጇን ሰድዶ እጇን ከላይ ሳይ አነሳና በቀስታ እራቅ አድርጎ አስቀመጠው።

በእንቅልፍ ልቧ ያለች ሳይመስለው አልቀረም። “ጃውሳው! በግ!” ተረጋጋች። ሳታውቀው ድብን ያለ እንቅልፍ ይዟት ጭልጥ አለ።

በተከተሉት ቀናት ሳትጠይቀው ቀድሞ የተሰማመበትን የወር የቤት ኪራይ ሂሳብ ሰጣት። ከዛ በተረፈ ከሆቴል እንድታመጣለት ገንዘብ እየሰጣት እራሱን ብቻ ሳይሆን እሷንም እየቀለበ ተቀመጠ። “ተገኝቶ ነው?” ግን ደግሞ ከቤት ብቅ አለማለቱ የተደበቀ ሰው አስመስሎታል። “አንድ ከፍል ቤቷ ውስጥ ዘግቶ መቀመጥ ምን ማለት ነው? ታዲያ ይሄን ዝም ብሎ ማለፍ ይቻላል? አሁኑኑ ነገ አንዱ መርቶብት ቢያስይዘው አብራ መውረዱ አይደለም? የተካፈለች አብራ የገመጠች ይመስል ሆ!”

“ልክ ነሽ! ልክ ነሽ! ይገባኛልኩ። ግን ሠርቄ አይደለም።” አላት የያዛቸውን ከንዶቿን ለቆ አልጋው ሳይ እየተቀመጠ።

“እሺ ምንድነው ታድያ?”
“እይው ምን መሰለሽ...” ያጠነጠነውን ይተረትር ጀመር። አራት ቀን መሉ ብቻውን በሚሆን ሰዓት እየተንገራደደ ያጠናውን የተለማመደውን ዲስኩር ጀመረ።

“በምስራቅበት መሥሪያ ቤት ውስጥ ረዳት የሂሳብ ክፍል ኃላፊ ሆኜ ነው የማገለገለው። ዘውድዬ እኔ ትዳር ያለኝ ሰው ነኝ! የሁለት ልጆች አባት ነኝ። ነገር አልሻም! በሁላም ሰርቼ ከቤቴ መግባት ከባለቤቴና ከልጆቼ ጋር ያገኘሁትን ተቋድሼ ማዳር ነው የምሻ። ምን መሰለሽ...” ትክ ብለው ቁልቁል የሚያዩት እይናቿ ሰርሰረውት ገቡ። ግንባሩን የምታጎብ መሰለው። ሁለት እጆቿን አንስቶ ለአንድ አፍታ ፈቱን በመዳፎቹ ውስጥ ደበቀው። ብዙውን ጊዜ እውነት እኔ እምስት ሳንቲም አልነበሁም። ፈጣሪ ምሥክራ ነው ሰባራ ሳንቲም አለንሳሁም። ግን በመሥሪያ ቤታችን በርካታ ገንዘብ ገድሎ ተገኘ። ነገሩ እንደተገለጸ የመሥሪያ ቤታችን የሂሳብ ሽም ዮኔ አለቃ የገባበት ጠፋ። ዘውድዬ ገንዘቡን ያጠፋው እርሱው ነው። አውቀዋለኝ ንፅህናዬን። ከእኔና ከእሱ ሌላ ደግሞ ማንም ገንዘቡን ሊያጠፋ አይችልም። አለቃዬ በተሰወረ በሶስተኛው ቀን እኔን ይዘው ሊመረምሩኝ እንዳሰቡ የሰማ ሰው ሹክ አለኝ። ምርጫ ባጣ ለጊዜው ብዬ ተሰወርኩ።”

“ተሳስተሃልክ!” አለች ዘውዲቱ ራመድ ብላ መጥታ ከጎኑ አልጋው ሳይ እየተቀመጠች። “ስትጠፋኩ አንታ ያደረከው... ማለቱ ገንዘቡን ያጠፋህ ነው የሚያስመስልብህ።”

“ምን ላድርግ ዘውድዬ?” እንዳመነችው ገባው። ልቡ ተረጋጋ። ይበልጥ በትራቅንቦው ሊያስምጣት ተዘጋጀ። “ቢይዘኝስ? ቢያንላቱኝስ? ቢያስሩኝስ? ዘውድዬ ያላጠፋሁትን ገንዘብ ውለድ በሉኝ ምን ለውጠኝ ነው? ሀሳት ልጆቼ ምን ሊውጣቸው ነው? ሰውየው መያዙ አይቀርም”

ዘውድዩ። እውነቱ ይገለጻል። ያኔ እውጣለሁ። እኔ አራሴ ሂጄ እጄን በፈቃዱ እሰጣለሁ። እውነቱ ይገለጻል። ሌባው ሳይያዝ ግን እጄን መያዝ የለባቸውም።”

“ሰውየው እንደሚያዝ በምን አወቅህ?”

“ዘውድዩ ተደብቀን እስከመቼ እንኖራለን? አንዳችን እንያዛለን ያማ አይቀርም። ዋናው ነገር ቀድሞ ማን ይያዛል ነው። አየሽ ቀድመው አሉን ከያዙት አመለካከት ማለት ነው። ንጽህናዬን የማያውቅ ፈጣሪ ረዳኝ ማለት ነው። እንዲያ እንዲሆን ደግሞ ዲካዬን ማጥፋት አለብኝ። ለጊዜው መሰወር አለብኝ። ለዚህ ነው የማስቸግርሽ፤ ዘውዲቱ እመኝኝ ብድርሽን እከፍላለሁ። ነገ ቤተሰብ ነን፤ ወንድምሽ ነኝ፤ ባለቤቴም አሁኑሽ ነች...አ?” አይን አይኗን እያየ አስተዛዝኖ አታለላት።

“የሰረተውም ያልሰረተውም እኩል የሚባረርባት ዓለም!” ለራሷ ነበር የተናገረችው ዘውዲቱ።

ተረጋጋ። አምናዋለች፤ ያለጥርጥር አምናዋለች፤ የተረተረላትን ቱባ ወሽት ምንም ሳታስቀር ውጣለታለች። ተረጋጋ።

ከዚያ ቀን ወዲያ ብዙም አላስቸገረችው። በቀን ሶስቱ ምግቡን ከሆቴል እየገዛች ታመጣለች። በተረፈ ታጽናናዋለች። ፈዘዝ ያለ ሲመስላት “አይዘህ አታስብ ተጫወት” ትለዋለች። አልፋ ተርፋ ቤቷን ተከራይቶ በገባ በሳምንቱ-

“ግን ቤተሰብህ በጣም ነው የሚረበሸው። ከፈለክ መልሰክት ላድርስልህ” አለችው።

“አ! አ! ዘውድዬ ይሄማ አይሆንም። ዋዘ እድርገሻቸዋል ፖሊሶችን። ይሄኔ ቤቱ ዙሪያው ይጠበቃል። ስትገቡ ካዩሽ ከጎላ ተከትለውሽ ነው የሚመጡት።” አላት።

“ግድ የለም። ስልክ ደውዬ ባለቤትህን አንድ ቦታ አቀጥራታለሁ።”

“አይ ዘውድዬ! የምን ስልክ አመጣሽብኝ። አሁን በእኔ አቅም ልጃቼን ቀልቤ ተርፎኝ ስልክ ቤቱ ገባ?” ያዘነ መሰለ።

“በቃ... በቃ አትሰላጭ። እኔኮ ባለቤትህ ትጨነቃለች ብዬ ነው።”

“ግድ የለም ዘውድዬ... ባይሆን ራሴን ቀያይሬ ከአንድ ከሳምንት በጎላ ውጥቼ ሁኔታውን ሁሉ ሰላልዬ አመለሳለሁ።” አላት ለመጨረሻ ውሸት እያዘጋጃት።

ከቤቷ በገባ በውሩ ነበር ወደ ውጭ ሊወጣ እንደተዘጋጀ የነገራት።

“እምህም አድጓል... ማንም አያውቅህም። ግን ለማንኛውም ጠንቀቅ በል።”

“በጣም እንጂ ዘውዲቱ! በጣም አየሽ የጸሜ ማደግ በቂ አይደለም! ሁለመናዩ መቀየር አለበት።”

“ታዲያ ምን ልትፈጥር ነው? ጡቴን አላበድርህ! አሉንም ብለጥህ ሻይ ሊጋብዙ ያስቆሙሃል።” አለች እየሳቀች።

“ዘውዲቱ አይደለም! ጡትሽን አይደለም። የምትገኝልኝ ዕቃዎች አሉ።”

“የምን ዕቃ?”

“ጥምጥም! የቀስ ጥምጥም... እ... ጋቢ... ደግሞ ከዘራ! ጫፋ ላይ መስቀል ያለው ምርኩዝ... አወቅሽው አይደል?”

“ምን ልትሆን ነው?”

“ቀስ መስዬ ልወጣ ነው ያሰበኩት።”

“አንተ ጉደኛ ነህ!” አለች ዘውዲቱ በተገረመ ፊት አፍጥጣ እየተመለከተችው።

“እና ደግሞ... ጭራ።”

“የምን ጭራ?”

“ጭራ ነዋ! የገንብ ማባረሪያ ጭራ ቁሶች የሚይዙት።”

“ደግሞ እሱ ምን ያሰራልሃል?”

“ነገርኩሽኮ ተስ መምሰል ነው የምፈልገው አልኩሽ። ደግሞም ፊቴን እሸፍንበታለሁ።”

“እና ደግሞ ሌላስ? ምን ተረህ?” ሳቱን ማረን አቃታት ዘውዲቱ “ሀ! ሀ! ሀ! የታሰት ዝርንጥላስ? ሂ! ሂ! ሂ! ጽናጽልስ? ከበሮስ? ሀ! ሀ! ሀ! ሀ!” ጭንቅላቷን ወደጎላ ጥላ በሳት ፍርስ አለች።

“ዘውዲቱ አታሽፈ፤ ላስተክ ቦት ጫማም ግኝልኝ። መንገደኛ እንድመስል። ከገጠር የመጣሁ እንድመስል።” የገዝብ ቦርሳውን አውጥቶ ይበቃታል ያለውን ገዝብ ሰጣት።

ያን ማታ ከሰራ ስትመለስ ያላትን የጠየቃትን ሁሉ አንድም ሳታስቀር ገዝታ አመጣችሁት። በሩን ክፍቱ ሲያስገባት የተሸከመችውን ሁሉ አልጋ ላይ ዘረገፈችውና በረጅሙ ተገፈሰች...

“እሽ አባ ደህና አመሽ” አለችው አየሳቀች።

“ታዲያስ ዘውድዬ።” አለ ጉንጮቿን በጣቶቹ ቀንጠር አድርጎ። ፈጠን አለና አልጋው ላይ ያስቀመጠችላትን በጋዜጣ ወረቀት የተጠቀለሉ ዕቃዎች ተራ በተራ የተጠቀለሉበትን ወረቀት አየቀደደ ይመለከታቸው ይመር።

“ሳላ ያለ ጋቤ አትገርም ነበር? ይሄን ተሸክማ...”

“ሌሊት ቆመው ሲያስቀድሱህ ብርዱስ?” አለች አየሳቀችበት፤ አልጋው ስጥ ልትገባ እየተዘጋጀች።

“አንቺኮ ታሸፈያለሽ። ፒ ከዘራው ይልቅ ምርጥ ነው።”

“ምርጥ ምርጡን ለአባ።”

“ጥምጥም ነው ይሄ አይደለ?” አላት ነጭ ሽማ አንጠልጥሎ።

“እንደተገልጋይ ነው... መቀነትም ይሆናል።” አለችው።

“ደግሞ ይሄ ምንድነው?” አላት የአንጨት መስቀል አንክርፎ ይዞ።

“መስቀል ይሉታል። ድሮ... ድሮ እየሱስ የሚባል ሰውዬ ነበር...”

“ማን አልሽ?”

“ክርስቶስ ማለቱ ነው!”

“ዘውዲቱ! በናትሽ አትጫወቺብኝ። አቋረጣት።”

“ምን እሸፋለሁ... መስቀል የማይዘ ቁስ እይተህ ታውቃለህ? እንዲ አርጌት ርጠው መጥተው አባ አሳልሙኝ ቢለህ ምን ልትል ነው ዘውዲቱ አልገዛችልኝም ልትል ነው?”

መስቀሉን እንደያዘ ግት ይተናነቀው ይመር። ትክክል ነች። ዋናውን መማሪያ ነው የረሳው። የቁሱን - መስቀሉን።

“ዘውዲቱ ያንቺ ቁንቅላትኮ ያለበታው ነው።” አለ ሳይታወቀው።

“እንዴት? የት መሆን ይገባው ነበር... ቁኖቼ መሃል?” አለች ልብሷን ለማወላለቅ እየተዘጋጀች።

“እንደሱ ማለቱ አይደለም። ለማለት የፈለኩት... እ... እ...” አለ ግራ ሲገባው አየሳቀች።

“አባ አይቀድሱብኝ። ይልቅ መስቀሉን ወዲያ ያስቀምጡና ልብሱን አወላልቀው አቅፈውኝ ይደሩ።” አለች የለበሰችውን አበሻ ቀማሽ እያወለቀች።

የወለቀችውን ቀማሽ ከቁም ሳጥኗ ስትላ ተመለሰች። ከሰውነቷ ጋር የተለጠፈ የሚመስለውንና የፈጠጠ ጡቷን ወጥሮ የያዘውን ነጭ ልስልስ የውስጥ ልብሷን በጭንቅላቷ በኩል እየታገለች ሳበችው። መካከለኛ የፓፓያ ቅርጽ ያላቸው ጡቶቿ ውስጥ ልብሱ ሚዝቅ አድርጓቸው ሲያልፍ ናትናኤል ዓይን ላይ እንደ ጎማ ደጋግመው ነጠሩበት። ያልተሟሸ ሽክላ የመሰለው ደረታና አንብርታ፤ አካባቢ የሚታየው ቅርጿ ገና ሳይነኩት ክሩቅ የሚለስልስ ነው። የዳሌዋ ሚዛን በአግባቡ አበጥ ብሎ የሽንጧን አወራረድ ደርዝ ይጠብቃል። ናትናኤል ባለፉት ቀናት እየተላመዱት በመምጣቱ ዓይናፋርነቱን ከላይ ላይ ጥሎ ለመጀመሪያ ጊዜ ቂስነቱን ረስቶ ትክ ብሎ ተመሰክታት። አይኖቹን በሰውነቷ ላይ ወደ ታች ከታች ወደ ላይ እርጣቸው። ዞር በል ይሉኝታ... ህሊና በማስተዋል እየታገዘ በውበት አድናቆት ይርካ...ተፈጥሮ ትደነቅ... ከእግዚአብሔር በታች ቅርጽ ቢመለከ ምን ያስገርማል! ...የሴት ልጅ ቅርጽ! የጽኒረዳ አበባ ቅርጽ! የግራር ዝና ቅርጽ! የወንዝ ዳር አለት! የንስር አሞራ! የእንስሳ የሜዳ አህያ... የዘውዲቱ... እህህ!

“ምነው አባ ቂሱ ትኩር ብለው እየኝ?” ስትለው ከሄደበት ሃገር ተመለሰ።

“አይ... ገዢ ብዬ እንደው... አለ አይደል...” የሚመልስላት ጠፋው። ትንሽ ደንገጥ እንደማለት ቢልም አይታውን ከላይ ላይ አልነቅል አለ።

ዘውዲቱ እየተወረገገች ወደ ቁም ሳጥኗ ተጠግታ እጇን ወደ ውስጥ ሰድዳ የተሰበረ የፈት መስታወት ስታወጣ በጀርባና በትክክል የደሳሳዋን ትንሽ ክፍል የታመቀ አየር የምትቀገፈው መሰለች። የዳሌዋ ሚዛናዊ እንቅስቃሴ ለመጥ ካለው ቀጭን ወገቧ ጋር ሙዚቃዊ ስልት ፈጥሮ በውስጥ ሱሪ ብቻ የተሸፈነውን መቀመጫዋን ጎልቶ እንዲወጣ አድርጎታል። ናትናኤል ሰውነቱ ሲሟሟት ተሰማው። ይሄ ነው ብሎ የማይለው አንዳች ስሜት ሁለመናውን ይወረውና ይወጣጥረው ይመር።

“እንዳትማችን እኛም መስተዋት አለን... የተሰበረም ቢሆን የፒያላም ባይሆን ትባትም...” አለችና ከአልጋዋ ትራስኔ የቅባት ቆርቆሮና ቢልቃጥ አወጣችና አልጋው ላይ እንፎ፤ን እንባብራ ተቀምጣ ትቀባባ ይመር።

“ጉሮ” ካሉት መቃብር ይሞቃል ሲሉ አልሰማሽም? አይዘን” አላት ገርገላ። ላይ እንደተቀመጠ ዓይኖቿን በተነባበሩት እግሮቿ ላይ ተከለ የባቶቿን ዘና ያለ ማራኪ አወራረድ አያደኑባት።

“እሱስ አውነትክን ነው... እትመልክቼ ሱፍ አትዩ መኪና አኛም እንጠለን ዕድሉ ሲቃኝ” ብሎ የለ ዘፋኝ” አላች በአርጌ ማበጠሪያ ሀገሯን እየሞገረቀች።

ናትናኤል ሳያስበው አንድ የሚጸጸተው ነገር ድንገት ተናገረ። “ቀንጃ ነሽ” አላት ትንፋሽ እየተናነቀው። የአድናቆት ቃል ምን ይገዳል?

“ቀንጃ ነኝ? ቀንጃ ነኝ? አለችና መስተዋቱን አልጋዋ ላይ ውርውር አድርጋ

“የቂስ ቀንጃስ አንተ...” ብላ ድክላ አንደሚያጠምድ ነብር ዘለ ተጠመጠመችበት። ቁኖቿን ጉልበቱ ላይ አጋድማ እያገላበጠች ታሻሽው ጀመር።

“ልቀቱኝ” አለ ለገፈትራት እየተናጨረጨረ። “አሁን ገና ተያዘክ አይደል...” እያላች በሳት ትንክተክት ጀመር፤ የሞጠሞጠ ጡቶቿን በደረቱ ላይ አንደ ደንገላሳ እያንከባለለች -

“እንዲህ ነች ዘውዲቱ! ቀንጃ ነሽ እያልክ ደሞ ልትገፈትረኝ...” እጃቿን ሊያስለቅቃት ሞከረ።

“አልሽትህ ዛሬ ብር አምባርህን ሳልሰብረው! ...መከራዋን ወደ ቀልድ ለወጠች እየተናከነክች።

“ዞር በይ ዘውዲቱ” በመጨረሻ ተሳካለች። ሲገፈትራት እጇን አሳልቃ ለተቀኘውና አልጋዋ ውስጥ ገብታ እያስከነች ትገፈቀፈቅ ጀመር። መከራዋን በጎልዮሽ አስተሳሰቧ ቀልድ አድርጋ እንዳየችው ለናትናኤል ታውቆታል።

ናትናኤል ሁለመናው እንደጋሰ ነው። አልበታል። የልቡ አመታት ጨምሯል። ቀዝቃዛ ገላዊ ለቀት የሄደ አልመሰል እስከለው ድረስ ተቅባጠጠ። ተቀነጠነጠ። ሱሪው መወጣጠፍን አሁን ነው ያወቀው። ሠይጣን የሚባለው ለካ ይሄ ነው... አዳምና ሄዋን ወይስ ሄዋንና አዳም... አዳም ለካ ደካማ ነው... አምንት... የሴት ትንፋሽ በመቀት ገረት በቅጽበት ጉድ የሚያደርገው... የሴት ልጅ ገላ ሲነካውና የሴት ልጅ ጣት ሊዳስሰው ስሜቱ እንደ በረዶ ቀልጦ በሰከንዶች ምርኮኛ የሚያደርገው... ይገርማል... ለካ ሰው ወዶ አይደለም አይገቡበት አዘቅት የሚወርደው... በጨለማ ዋሻ ውስጥ የሚሰማው... ለጥቂት እኮ ነበር። ለዓላማው የተነሳሳ መሆኑና በአስተዳደሩ ባይተዋር የሆነበትን ሽርመጥናን መጥላቱ እንጂ ጉድ ሆኖ

ነበር። ለማናቸውም ግን ፈተና ነው ዛሬ ያሳለፈው። ዘውዲቱም አይበገሬነቱ እንደገባት ግልጽ ነው...

“እረ ና ተኛ ባክህ... እኔ እንቅልፌ መሣ... መስታዊቷን ደሞ እበታዋ አኑርልኝ። ጎሽ የኔ ቤት ጠባቂ... የኔ ዘበኛ” አላችው እየዛጋች።

“ጭኔ ሳትገባ ታቅፈኛለህ እሺ? በንብርኤል!” አላች ተጠላችና “በሚገባ እንደ። ወንድም እህቱን አትፎ አይተኛም ያለው ማነው?” አላት ፈገግ ብሎ።

ያንን ሌሊት አቅፏት አደረ።

* * *

ዘውዲቱ ያላትን ሁሉ በገዛችለት በማግስቱ ቦት ሚማውን አጥልቆ ጋቢውን አጣፍቶ ለብሶ ጥምጥሙን ጠምጥሞ፤ መስቀሉን ጉያው ከቶ ጸመን አገኛሮ በምርከቡ መሬቱን እየተከሰ ጭራውን በቱን መለስ እያደረገ ጭንቀትና ፍርሃት እየንጠረጠሩት ወጣ።

“የመሻሉ አንዴ?” አላችው የቤቷን ተለዋጭ ቁልፍ እየሰጠችው። “አይመስለኝም።” አላት የተገዛዘዘ ጋቢውን ወደ ትክሻው ሽቶ በ እየለበሰ።

“ተጠንቀቅ... አ ... እቤትህ ድረስ ባትሄድ ጥሩ ነው። ባይሆን ባለቤትህ ከቤት የምትወጣበትን መንገድ ፈልግ።”

“አታስቢ” ብላት ወጣ።

በጠባባ ኮረከንች መንገድ አልፎ ከዋናው የመኪና መንገድ ብቅ እንዳለ ፍርሃቱ ፍርሃት አለው። ሰው ሁሉ አሱን አሱን የሚያይ የሚመረምር መሰለው። ታክሲ ተሳፍሮ ወደጥላ ገሰገሰ። ሃሳቡን ከፍለ። ከታክሲ ከወረደ በኋላ በመሃል ፒየሳ ሲያልፍ የገዛ ምስሉን በረጃጅሞቹ የሱት መስታዊቶች ውስጥ ሲመለከት ለራሱም ማመን አቃተው ምንም ቁስ አልመስልህ አለው። የሚያውቁት ቢያገኙት... ፈጣሪዬ! አለ ከራሱ ጋር። አንድ ነገር ደግሞ ይገለጻል። ከውጭ የሚታየው አልባቡ ቅስናው ሕጋዊ መሆን አለበት። ሕጋዊ የመታወቂያ ወረቀት ያስፈልገዋል። ምን ማድረግ እንዳለበት ለሳምንታት አውጥቶ አውርዶ በዝርዝር አቅዶታል። ጊዜ አላጠፋም መንገዱን ተሻግሮ ከአንድ ፎቶግራፍ ማንሻ ቤት ገባ።

"እንደምን ዋልሽልኝ የኑ ልጅ።" አላት ጠረጴዛ ጌላ ተቀምጣ ትናንሽ ፎቶግራፎች በመቀስ የምትከረከም ሴት ሲያይ።

"አቤት እንደምን ዋለ።" አለች ልጅቷ ከተቀመጣችበት ተነስታ ቁሱ ከጉያቸው ያወጡትን መስቀል እየተሳለመች።

"አባክሽ ፎቶ ልኅላ ብዬ... አሁን ይደርስልኝ ይሆን?" አላት አስተዛዝያ።

"አዬ... አሁን እንኳን አይደርስሎትም። ነገ በዚህ ሰዓት ቢመጡ አዘጋጅተን እንጠብቃለን።"

"አይ! አይ! ነገ በዚህ ሰዓትም ደብረሊባኖስ አቀባቱ ላይ ነኝ። አሁን አልኩሽዬ። እባክሽ የእኔ ልጅ ላስቸግርሽ። መንገደኛ ሁኔ ነው።" ለሳምንታት ያጠናውን ቃለ ምልልስ እንዳመጣው እያስተካከለ ያወርደው ጀመር ቁሱ። ቀዝቃዛ ፍርሃት ነፍስ ዘርቶ በጀርባው ተንቀረቀረ።

"አስቲ ይቆይ አንድ። አስራት! አስራት!" እያለች ወደ ንዳ ገባች ልጅቷ። ብዙም ሳትቆይ ረዘም ጠቀር ያለ ጺማም ወጣት ተከትሏት መጣ።

"እንደምን አላህልኝ የእኔ ልጅ።" አሉ ቁሱ የተዘረከረከ ጋቢያቸውን ወደትከሻቸው ሰብሰበው የእንጨት መስቀላቸውን ወደፊት እየገፉ።

"እንደምን አደሩ።" አላቸው ወጣቱ ጢጋ ብሎ የዘረጉለትን መስቀል እየተሳለመ።

"ተቸግራ አስቸግርኳችሁ... ፎቶ ብታደርሱልኝ ብዬ ነበር እባክዉ... አሁን ከሰዓት ሂያድ ነኝ ወደ ደብረሊባኖስ... ፎቶ አስፈልጎኝ ነበር መታወቂያዬ ጠፍቶብኝ።" ቁሱ ጺማቸውን እየዳሰሱ አስተዛዝነው ጠየቁት።

"አሁን እንኳን ብራ ነበረብኝ... ብቻ አስቲ ይግቡ።" አለ ወጣቱ ከጀርባ ያለውን ቀይ መጋረጃ እየገለጠ።

"ተባረከ ልጄ... ብሩክ ሁን።"

በርጩማው ላይ ተቀምጠው ቁሱ አገጫቸውን ቀና አደረጉ። ከግራና ከቶኝ የቆሙት በጣ የሚያካክሉ የመብራት አምጋሎች የሚፈነጣጥቁት ብርሃን ከፊታቸው ላይ ካለው ወዝ ሲደርፍ ቁሱ አበለጨለጨ።

"ቀና... ቀና ይበሉ አባት... ወደ ጎን... አ... አ... አዎ... አዚህ ... አዚህጋ ይመልከቱ... አ... አ... ለም... ለቃ... አላቸው መብራቶችን እያጠፋፋ።

"ተባረከ። እንደራህ ከፍ ይበሉ።" አሉ ቁሱ ከበርጩማው ላይ እየወረዱ። ተዝላዝሉ መሬት የደረሰውን ጋቢያቸውን መልሰው አጣፍተው ቀዩን መጋረጃ ሰብሰቡ አድርገው ወጡ።

"ከይህ ልጠብቅ መሰል።" አሉ ቁሱ ወንበር ላይ ቁጭ እያሉ።

"አዎ... ቁጭ በሉ! ቁጭ በሉ።" አለቻቸው ወጣቷ ሴት።

"ተባረከ የኔ ልጄ... ተባረከ።"

ከግማሽ ሰዓት በኋላ በትንሽ የወረቀት ከረጢት ውስጥ ስድስት ፎቶግራፎች ይዘው ከፎቶግራፉ ቤት ወጡ፤ ቀና ቀና እየተነፈሱ ቁሱ።

ፎቶግራፍ ብቻውን በቂ አይደለም። ወረቀቱ ያስፈልጋል። መታወቂያ ወረቀት! የማንም ይሁን ብቻ መታወቂያ ወረቀት። እንደ ስርዓት አስከባሪ አስቀምጦ አባ መታወቂያ ቢለው ሳይፈራ ሳይቸር ደረቱን ገልብጦ ጋቢውን ገልቦ መገኘረጥ ሊያደርገው የሚችለው መታወቂያ ወረቀት ያስፈልገዋል። ከየት እንደሚያገኘውም ያውቃል። የመታወቂያ ወረቀቶች እንደዋዛ ጠረጴዛ ላይ ጣል የሚደረጉባቸው ቦታዎች የት የት እንዳሉ ያስታውሳል። ባለፉት ሳምንታት ቀን በሃሳብ ተጠፍሮ እየተንገራደደ ሌሊት በቀዝቀው ተወጥሮ እየተወራጩ የተዘጋጀበትን ዕቅድ ተራ በተራ ይፈጽመው ጀመር።

ከመንገድ ግጥ ካሉ ሱቅ የፖስታ ከረጢትና ወረቀት ገዝቶ ወረቀቱን አጣጥፎ ፖስታው ውስጥ ከቶ ፖስታውን አሸገውና ወደ ዋናው ፖስታ ቤት አመራ።

ረጅም ምርኩዝን በብብቱ ይዞ በፖስታ ቤቱ የላይ በር ገባ። የፖስታ ላጥኖች የተደረገደሩበትን መተላለፊያ አልፎ ከዋናው አዳራሽ በው አለ። መደዳውን ከተገጠጠት መስታወት መስኮቶች ጀርባ የፖስታ ቤቱ ሠራተኞች በየወንበርቻቸው ላይ ተደርድረው ደንበኞቻቸውን ያስተናግዳሉ።

ወደ ቃኝ ገልመጥ አለና ወደ እንደኛው የደብዳቤ መጻፊያ ጠረጴዛ ተጠግቶ ጠረጴዛው ላይ አቀረቀረ። አልፎ አልፎ ቀና እያለ ከፊት ለፊቱ በስተግራ ጥግ ያለውን መስታወት ይመለከት ጀመር። ልቡ አለቅጥ ተጣደረበት። በሦሳቤ ሺህ ጊዜ ያመላለሰው ዕቅድ ሊዘበራረቅበት ዳዳው።

ከመስኮቱ በታች ያለውን ጠረጴዛ ተመለከተ። ሁለት ይሁኑ ሦስት ብቻ የመታወቂያ ወረቀቶች ይታዩታል። ከቀረቀረበት ቀና አለና በእጁ የያዘው የታሽገ የፖስታ ከረጢት ወደፊት እንክርፍፍ ወደ መስኮቱ ተጠጋ። የደረቀ ከንፈሩን በደረቀ ምላሱ በረሸው።

ከራት ለራቱ እንደ ሰው ቀደም ብሎ ደረሰና ከመስታውቱ ጀርባ ለተቀመጠችው ወጣት ሴት ሠላምታ ከሰጣት በኋላ እንደ ትንሽ ወረቀት ከኪሱ አውጥቶ አቀበላት።

ልጅቷ ወረቀቷን ተቀብላ ካነበበች በኋላ ከተቀመጠችበት ተነስታ ከጀርባ ወዳለ የቀም ሳጥን ሄደች። የእንጨት ሳጥን ከፍታ እንደ እንዳን እንደ ሌላውን ስታነሳ ከቆየች በኋላ እንደ በካኪ ወረቀት የተጠቀለለ ዕቃ ይዞ ተመለሰች።

“ዶክተር ዓለሙ ገዝኸኝ?” አለች ወረቀት ያቀበላትን ሰው ቀና ብላ ተመልክታ።

“አዎ...ንኝ”

“መታወቂያ።”

ሰውየው ቀልጠፍ ብሎ የገንዘብ ቦርሳውን አውጥቶ ከውስጥ የመታወቂያ ወረቀቱን መዘዘና አቀበላት። ልጅቷ መታወቂያ ወረቀቱን ተቀብላ የተጻፈውን ስምና ፎቶግራፍ ከተመለከተችና ትክክል መሆኑን ካረጋገጠች በኋላ በካኪ ወረቀት የተጠቀለለውን ዕቃ ለሰውየው አቀበላችውና-

“ይክፈቱት። አልኝ”

ሰውየው ከውጭ አገር የተላከለትን በካኪ ወረቀት የተጠቀለለ ዕቃ ያለጥንቃቄ ወረቀቱን ከላይ ቀዳዶ እንሱኑ ተመለከተው የተደራረቡ አራት የቪዲዮ ክሮች ነበሩ።

“ሻንሱር አድርገውት ይመለሱ። መታወቂያዎ እዚህ ይቆያል። በዚህ ቀጥታ ይሂዱና ወደቀኝ እጥፍ ሲሉ...” ልጅቷ ሰውየውን አመለከተችው።

ሰውየው የተላከለትን አራት ክሮች ሰበሰቦ ይዞ ከአዳራሹ ወጣ።

“የኔ ልጅ” አሉ ቀረብ ብለው ቆመው የነበሩ ነጭ ጥምጥም የጠመጠሙ ቁስ። “እዚህ ላይ የሚጣፈውን ትጥፈልኝ... አላውቅበት ብዬ። እንዳላዘዙረው ሰጋሁ።” የያዘትን የታሸገ ፖስታ ወደ ልጅቷ ፊት አስጠጉት። ሲናገሩ ድምጻቸው ይንቀጠቀጣል። ወረቀቱን ሲያቀብሏት ምርኩዛቸው እምልጣቸው ወደቀ።

“ምንድነው የፈለጉት?” አለች ልጅቷ ቁሱ ሲደነጋገሩባት ግራ ተጋብታ።

“የኔ ልጅ ይህን ቦስጣ ልልከው ፈልጌ ነበር። ታዲያ ከይህና ከይህ የሚጣፈውን እንዳለበላሽ ሰጋሁ።” አሉ ቁሱ ያሸጉትን ፖስታ እያገለበጠ። “እምን ከምን እንደሚሰፍር አላውቅበት ብዬ... ትጥፈልኝ።” ለሳምንታት የሽመደዱትን ተረተሩላት።

“የሚልኩለትን ሰው አድራሻ ያውቁታል?” አለች ልጅቷ ፖስታውን ልትቀበል እጇን እየዘረጋች።

“እንዴታ! ቁስ ገብረክርስቶስ ጋ”

“አይደለም... አይደለም... ማለቱ ሙሉ አድራሻውን” አለች ልጅቷ ፈገገ ብላ።

“እነግርሻለሁ። ብቻ እንቺ ከሥፍራ ከስፍራው ጣፈልኝ።”

ልጅቷ ወረቀቱን ከተቀበለችው በኋላ ወረቀቱ ላይ አቀርቶራ የሚነገሯትን ለመፃፍ ትጠብቅ ይመር።

“ቁስ ገበዝ ገብረክርስቶስ በይማ።”

ልጅቷ በፖስታ ካረጠቱ ጀርባ ላይ ቁሱ ያሏትን ማስፈሪያ ይመረች። ቁሱ ጠጋ ብለው በጠረጴዛው ላይ ተደራርበው የተቀመጡትን የመታወቂያ ወረቀቶች ሰበሰቡ ሰበሰቡ አደረጓቸው።

“እንዲያ... ደብረሊባኖስ ገዳም... በይ... አዎ...ደ...ብ...ረ...” ቁሱ ከጠረጴዛው ላይ የሰበሰቧቸውን አራት መታወቂያዎች አጋብሰው ከጋቢያቸው ስር ከኪሳቸው ውስጥ ጨመሯቸው። “ሸዋ... በይበት... እንዲያ ተባረከ!” አሉ ድምጻቸው እየተንቀጠቀጠ።

“የእርሶስ አድራሻ?” አለች ልጅቷ ቀና ብላ እየተመለከተችው።

“እኔማ ምን አድራሻ አለኝ? መንገደኝም አደለሁ?” አሏት ቁሱ ፖስታቸውን ተቀብለው ለመሄድ እየተጣደፉ።

“በሆንም ስሞትን እንኳን ልጻፈው።”

“ልክ! ልክ! ቁስ ዘንበ... ዘንበ ወልደሰማያት በይልኝ። እንዲያ ዘንበ።” አሉ ድምጹ የተቻከሉት ቁስ።

የፈለጉትን አድራሻ በታሸገው ፖስታ ላይ ጽፋ እንደጨረሰች ቁሱ መርቀቀት ፈጠን ብለው ከፖስታ ቤቱ አዳራሽ ወጡ። ገልመጥ አላሉም። መንገዱን ተሻግረው ታክሲ ውስጥ ገብተው ወደ ክፍለሃገር አውቶበስ መሳፈሪያ ሲያመሩ ነበር ምርኩዛቸውን ረስተው መምጣታቸው የታወሳቸው። ከው አለ። ለመመለስ ግን አልፈሩም።

ናትናኤል የገጠር አውቶቡስ መሳፈሪያ ደርሶ እንደወረደ ወደ ተከራየው ወደ ዘውዲቱ ቤት አልሄደም። ወደ አንድ ሰቅ ገባና ስልክ ጠይቆ ርብቃ መሥሪያ ቤት ደወለ።

“ሃሎ- ምህረት?”

“ናትናኤል!” አለች ምህረት ገና ድምፁን ስትለየው።

“እንደምንድነሽ ምህረት ደህና ነሽ?”

“አንተ! ምን እንዲህ አጠፋህ? በጤናህ ነው?”

“አለሁ- አለሁ። ምህረት እባክሽ ርብቃን ትጠራልኝ...”

“የለችም። ለመሆኑ አዲስ አበባ ነው ያለኸው?”

“ስራ አልገባችሁ?” አለ ጥያቄዋን ችላ ብሎ።

“አዎ ከትላንት ጀምሮ አልገባችሁ። ቤቷ ደውዬ ነበር የሚያነሳ የለም። ደጋግሜ ሞክራ ነበር።”

ናትናኤል ምህረትን ተሰናብቶ ስልኩን ዘግቶ ወደ ዘውዲቱ ቤት መንገድ ጀመረ። ሃሳብ ገባው። አሟት ይሆን? እንዴት ሁለት ቀን በተከታታይ ከሥራ ትቀራለች... በጤና ብትሆን? ቤቷ ለደውል አሰበና ፈራ። ስልኪ ተጠልፎ እንደሆነሰ... ድጋሜ አደጋ ላይ ሊጥላት አይገባም። ቆይቶ ሰሞኑን እዚያው ምህረት ቢሮ ደውሎ ቢያነጋግራት ይሻላል።

ናትናኤል ዘውዲቱ ቤት ሲደርስ በሩ እንደተቆለፈ ነበር። ዘውዲቱ የለችም ማለት ነው። የሰጠችውን ተለዋጭ ቁልፍ አውጥቶ በሩን ከፍቶ ገባና ከውስጥ ቆለፈው። ወዲያው ጋቢውን ወርውሮ ጥምጥሙን አውልቆ ጥሎ ከኪሱ ውስጥ ከፖስታ ቤት የሰረቃቸውን አራት የመታወቂያ ወረቀቶች አወጣና ተራ በተራ እየከፈተ አነበባቸው።

ሻለቃ ብርሃኑ ገብረማርያም- አቶ ጀማል አብዱልክሪም-ዶክተር አለሙ ገዢ-ሊስተር ሠናይት አሸኔ። ሀሳብ ገባው። የትኛውን ሊያቀስ እንደሚችል ግራ ገባው።

ምርጫ አልነበረውም። ዶክተር አለሙ ገዢን የሚለውን መታወቂያ ነጥሎ አንስቶ በጥንቃቄ ፎቶግራፉን ነቀለና ቀን ከተነሳቸው ፎቶግራፎች መሃል እንዲን ተካበት። ወዲያው ቶሎ ብሎ ከመሬት አንስቶ ወደ ቤት ገባና ጭቃውን በጨርቅ ያወጃ ጀመር። የመታወቂያ ወረቀቱን በጥንቃቄ ጠራረገው፤ አወገደ። እንደ በፊቱ ንፁህ ባይሆንም... መቼሱ... አለሙ ገዢን የሚለው ይነበባል። ያንን ነበር የሚፈልገው። ‘ዶክተር’ የሚለው አስፈላጊ አልነበረም። ለተቀሩት መታወቂያዎች ደግሞ ሰሞኑን ሌሎች ፎቶግራፎች ይነሳላቸዋል።

በሩ... የመኝታ ቤቷ በር ወደ ውስጥ ሲገፋ ጠረጴዛውን ደገፍ እንዳለች ቀረች። በሩ ተከፍቶ የለው ትርጽ ታያች። ሰውየው ወደ ውስጥ ገብቶ በሩን ዘጋው። ከጀርባው ባለው መስኮት የሚገባው ስስ የጨረቃ ብርሃን ቀጠን ረዘም ካለው ሰውነቱ ላይ ሲያርፍ ሰው ሳይሆን ህይወት ያለው ጥላ መሰላት። ግራ ጉንጨን ከላይ እስከታች የገመሰው እስጠሊታ ጠባሳ የአካሉ አንድ ክፍል እንዳልሆነ ሁሉ በጨረቃ ብርሃን ውስጥ ጎልቶ ታያች። አተኩራ ትናንሽ አይኖቹን ተመልክታቸው። ሰውነቷ ይንቀጠቀጥ ጀመር። ሆኖ ውስጥ ያለው ሽል የተላወሰ መሰላት። ለያስመልሳት እንደፈለገ ሁሉ እንጂቷ ሲመናተል፤ ለራሱ ነፍስ የዘራ ይመስል ሲቋጠር ሲፈታ... ሳይታወቃት ወደፊት ዘላ ጉብ አላችበት።

“ገደላችሁት! ገደላችሁት አይደል? አታለላችሁኝ!”

አውቃ አስባ ሳይሆን ከውስጥ የሚነፃፅሩ የሚጋልባት ዛር እንዳለ ሁሉ ዘላ ሀገሩን ጨመደችው። ፊቱን በጥፍሮቿ ገባችበት።

“ርብቃ!” ጥፍሮቿን አሸላ አይኖቹን ልትጓጉጠው ስታሻቅብ ባለ በሌለ ሃይሌ እራሱን እየተከላከለ ጮኸ። “ርብቃ! አልገደልኩም! ማንም አልደረሰበትም... እሱን ለመገደልም አላሰበንም... ርብቃ አዳምጪኝ!” ሁለት እጆቿን ወደኋላ ጠምዝዞ ደረቷን ደረቱ ላይ ለጥፍ አገጫን በቀኝ እጁ ግጥም አድርጎ ይዞ ጮኸባት።

“ውሽታም! ውሽታም! አታላችሁኛል! ገደላችሁታል... ትና!” ፊቱን በምራቅ አለበሰችው።

“አልሞተም! አላለ። ስለመሰጠን ነው ወደ አንቺ የመጣኑ። ርብቃ ረጋ በይ!”

ለአንድ አፍታ ረጋ ያለች መሰለች። ቀና እንዳለች ቀና ቀና እየተነፈሰች አፈጠጠችበት። ድንገት እጆቿን መንጭቃ ከአቅፋ ወጣች። ከፊቱ ተጋርጣ አይኖቿን አንረጠረጠችበት።

“ልትገድሉት ነበር የጠራችሁት! ንደኛውን እንደገደላችሁት እሱንም ልትገድሉት ነበር። አትዋሽ! አሁን ደግሞ ወር መሎ እናገኘዋለን ታገሽ ስትለኝ ቆይተህ አመለጠን ትለኛለህ!”

“ርብቃ እመኝኝ። እሱን የመገደል ሃሳብ አልነበረኝም። አስፈላጊም አልነበረም። ምንም አይወቅም። በድንገዝገዝ ጨረቃ ብቻውን እንደሚሮጥ

እብድ ነው።” አለ ሰውየው ከከሱ ውስጥ መሃረብ አውጥቶ ፊቱ ላይ የተዘረበረበውን ምራቅ እየጠረገ።

“ጓደኛውን አልገደላችሁትም? አትዋሽ!”

“ገደለኝዋል። አስፈላጊም ነበር መሞቱ። ምሥጢሩን ከሞላ ጎደል ደርሶበታል። በማንኛውም ሰዓት ሊያወጣው ይችላል ነበር። አደገኛ ሰው ነበር።”

“እሱን የገደላችሁት ሌሊት ናትናኤልን ጠርታችሁታል። ልትገድሉት ነበር። አትዋሽ!” ከሥራ ያለውን ወለል በእግሩ ደቃቸው።

“ርብቃ እመኝኝ። የዛን ቀን ጓደኛው አደገኛ የሆነ እርምጃ ወሰደ። ገደለኝ። ምንም ምርጫ አልነበረም... እርግጥ በጥድፈያ ውስጥ ነበርኝ። የዛን ማታ ሁለቱም እንዲገደሉ ነበር የተላለፈው ትዕዛዝ። እንደአጋጣሚ ያንቺ ሰውዬ አመለጠ... ትራፊክ ፖሊስ ይዘቱ። በማንኛውም ጊዜ ሁኔታው ሲረጋጋ የሞቱ ትዕዛዝ ተነስቶ የሃያ አራት ሰዓት ክትትል እንዲደረግበት ነበር የቀመነው።”

“...ለዎቻችን መሥሪያ ቤቱ ሲዞላ አይተውታል። ግን ከሰዓት በኋላ እንደደመሰለኝ አምባገደር ተያትር ውስጥ በሰው ሊያገኝ እንደሚፈልግ ባሳወቅኸኝ ጊዜ ሰዎች ተመድበው ትያትር ቤቱ ድረስ ተከታትለውኸ ነበር። ግን አንቺ ራስሽ ከመታጠቢያ ቤት ከወጣሽ በኋላ እንደተሰወርሽበት ነበር ሪፖርት ያደረገው። ከዚ በኋላ ልናገኘው አልቻልንም።”

“ብታገኙት ምን ልታደርጉት? ልታርዱት! ልትገድሉት?”

“ረጋ በይ። ማንም ሊገድለው የሚፈልግ የለም።”

“ታዲያ ለምን ፈለጋችሁት?” ፊቷን አስገጋ ቀረበችው። “ተናገር! ምን ልታደርጉት ፈለጋችሁት? ሁሉን ዘርዘረህ ነገረኝ... ናትናኤል ከመጥፋቱ በፊት አንድ የተሰወረ ዲፕሎማት እንደሚፈልግ ነገርኛል። ምን ማለት ነው? ማነው አለ?”

“ገርኩሽ! ለሞት የሚያደርሰው ነገር የለም፤ በቃ። ምንም አያውቅም! የተሰበሰቡ ጥቃቅን ጥያቄዎች ይዞ ነው ከወዲያ ወዲህ የሚርጠው። እርግጥ ጓደኛው ስለተገደለ ፈርቶ ይሆናል... ግን ባጭሩ እሱን መግደል አስፈላጊ አይደለም። በቁጥጥር ስር ልናቆየው ነው የምንፈልገው... እስከጊዜው። ከዚህ ውጪ ዝርዝር ነገሮችን ልነግርሽ አልቻልኩም። አንቺም ታውቁለሽ፤ እያንዳንዳችን ማወቅ የሚገባን እንደየደረጃችንና እንደአስፈላጊነቱ ማወቅ የሚገባንን ብቻ ነው።”

“ልታስሩት!...የፊጥኝ አስራችሁ እየገረፋችሁ እያንገላታችሁ ልትገድሉት!” አይጥቺን አጥብቦ በጥላቻ ተመሰከተችው። “ለዚህ ነው የፈለጋችሁት እንግዳው!”

“ዓላማ አለን! አስፈላጊ ከሆነ ደግሞ ሌሎችን ማስወገድ ብቻ ሳይሆን የዝጊ ሕይወታችንን አሳልፈን ልንሰጥለት የተዘጋጀነላት ዓላማ አለን!”

“ዓላማ ቢሰኝ ናችሁ! አታላችሁኛል! ሁላችን ተታለናል። ምንም ቁንጅና የለንም። ቀንጆዎች አይደላችሁም! ነፍሱ ገዳዮች ናችሁ!”

“ቀንጆ ማለት ደካማ ማለት አይደለም... ቀንጆ ማለት አትም የለሽ ማለት አይደለም... ራሱን የማይከላከል ቁንጅና የቀትር ሀሃይ ሲወጣ ይረገፋል...ቀንጆዎች ነን... ጠንካሮችም ነን።”

“በምን ተለያችሁ ከቀድሞዎቹ?...በምን ተለያችሁ ከከፍተኞቹ?... ሥልጣን ላይ ከተሰጠችሁ እሾሆኑ በምን ተለያችሁ? እናንተም እንደነሱ ትከራካሪነት ነችሁ! እናንተም እንደነሱ ትናደፋላችሁ! እናንተም እንደነሱ እሾህ ናችሁ! ምን ላይ ነው ቁንጅናችሁ?”

“ቀልቋልም ጽጌረዳም እሾህ አላቸው...ሁለቱም ይናደፋሉ... ጽጌረዳ ግን ቀንጆ ነው... ጽጌረዳዎች ነን... ጥቁር ጽጌረዳዎች... ጠላቶቻችን... ሊቀጥፉን የሚመጡትን እንደ ጽጌረዳ እንናደፋለን... ለማደደንቁን ግን ውብ ነን... ለሚያሸቱን ጥዑም ነን።”

ፊቷን መልሳ አልጋዋ ላይ ቁጭ አለች።

“ቀንጆ ማለት ደካማ ማለት አይደለም...ራሱን የማይከላከል ቁንጅና...” የሚለው የማርቆስ ንግግር ጆሮዋ ላይ ደወለባት። እነዚህ ምን ቀንጆዎች ናቸው?...በገደያ የሚያምኑ በአፈና የሰለጠኑ የቀትር ጅቦች!ምናቸው ይታመናል? የሰላም ዐሮች!...ጥላቻዋ ገዣ ይታያት ጀመር። መቼ ነበር... አዎ ሶስና ለልደት የጋበዘቻቸው ዕለት... ናትናኤልንና እሷን... “የአፍሪካ ጥያቄ የፖለቲካ ጥያቄ ነው፤ የአፍሪካ ነፃነት የሚገኘው በተዋህዶ እንቅስቃሴ አፍሪካ አንድ ስትሆን ነው” ባላቸው ጊዜ ናትናኤል ምን ነበር ያላት?ለማስታወስ ሞከረች። “በአገሮች መካከል ሊኮሚያዊ ትብብርና ጥንካሬ መቆደም አለበት። የፖለቲካው ውህደት ከዚያ በኋላ ነው የሚመጣው... ለአፍሪካ እድገት ቀንጅት ያለው እንቅስቃሴ መኖር አስፈላጊም ቢሆን ሃይቱ ዲሞክራሲያዊ መሆን አለበት። በዕቅድ የሚመራ ዲሞክራሲ በትምህርትና በልምድ ሲዳበር ይገባል...” ሲል ናትናኤል የተናገራት ትዝ

አላት። ርብቃ አንዳች አዲስ ነገር በሀሊናዋ ዓዳ ውልብ አለባት። ይህ ምን ማለት ነው? ናትናኤል ዲሞክራሲያዊ ሀብረት ሲል ምን ማለቱ ነበር? አዎን ግልጽ ነው... እነዚህ ራሳቸውን “ቀንጃ” ያሉት ለዎች የሚከተሉት መስመር ይሄ አይደለም። “እነሱ የሚያምኑት በኃይል ነው። ዲሞክራሲ ማለት ለነሱ ዝም ብሎ ለአፍሪካ መቆርቆር ነው... አፍሪካ አንድ ትሁን ሲሉ በኃይል እንጠቀም ማለታቸው መሆኑ በእኩይ ተግባራቸው ይታያል... አይሆንም አይሆንም ... ልክ አይደለም... ወይ ናትናኤል... ናቲ... ናቲ... ልክ ነህ... ናቲ...” በእጃቷ ራሷን ቀብራ በሃሳብ ጭልጥ ካለችበት ስትመለስ የግንዛቤዋ የቀስ በቀስ ሂደት መከላከል ስሜቷን ነው። ጩሂ ጩሂ አለች።

“ረጋ ብለሽ አዳምጪኝ... እንዳልኩሽ ልንጎዳው አንፈልገም... ግን ደግሞ በደመነፍስ ያለዕውቀት ጥፋት ለማድረስ ሲረገግ ዝም ብለን ልንመለከተው አይገባም... የያዝነውን ዓላማ ስላልተረዳ ብቻ ወላታችን ሆኗል...”

“አስፊ ይሆናል የነገርኳችሁ... በየላምቲቱ በምጽፈው ሪፖርት ላይ... ይመልመል... ብቁ ነው ይመልመል ብዮችሷለሁ!”

“ርብቃ ያንን አላውቅም... ውሳኔ የሚሰጡ ሌሎች ናቸው... ዋናው ነገር አሁን ባለማወቅ ጉዳት ሊያደርስ ይችላል... ነገሪኝ... የት ነው ያለው?”

“አላውቅም! እየፈለገነው ነው የምትለኝ ውሸት ነበር ማለት ነው? እየደወልኩ ጠፋ በልህ አላመንኩም ማለት ነው!”

“ውሸትሽን ነው።”
“አላውቅም አልኩህ አላውቅም! ...ውሸቱን አይደለም።”

“አስታውሽ... አናትናኤል ጋር ያገናኘሽ የእኛ ዓላማ ነው። አንቺ ግን አላማሽን ረስተሽ ለስጋ ፍላጎትሽ ተሸነፍሽ...” አይኖቹን አላንሶ በንቀት ቁልቁል ተመለከታት። “የት ነው ያለው... ነገሪኝ።”

“ዓላማችሁ ነፍስ መቅጠፍ መሆኑን ባውቅ ኖሮ! አላማችሁ ሕይወት ማጨለም መሆኑን ባውቅ ኖሮ አላማዬ ብዬ አልይዘውም ነበር።”

“ምንድን ነበር የጠበቅሽው? ፊሽታ? ጭፈራ? ...አትሞኝ... ከግባችን ለመድረስ የግድ ደሃ መፍሰስ ካለበት ይፈላል... ምርጫ የለንም።” አጠገቧ አልጋዋ ላይ ተቀምጦ ትከሻዋን በሁለት እጆቹ ይዞ ትክ ብሎ ተመለከታት “...አስታውሽ የጋናው ነቢይ ያለውን። ... ደህንነታችን አንድነታችን ነው... ከዚያ ውጪ ደህንነት የለንም። በዚህ ሰዓት ከዓላማሽ ማፈገፈግ አትችይም... ክህደት ነው።”

ቀና ብላ አትኩራ ተመለከተችው።

“...እመኚኝ... አንጎዳውም... ጊዜው ደርሷል... ያኔ ነፃ ይሆናል። ለትንሽ ጊዜ አንድ ቦታ ሰውረን እናስቀምጠዋለን... ምንም አናደርገውም... የት ነው ያለው?”

“ነገርኩህክ እኔ ራሴ የት እንዳለ አላውቅም።”

“እደውልልሻለሁ ማለቱን አስታውቀሽ ነበር።”

“አዎ። ብሎኝ ነበር... ግን አልደወለልኝም።”

“ለምን? እንዴት አልደወለም? ምሥጢሩን እውጥተሻል ማለት ነው።”

“ባወጣሁት በነገርኩት ደስ ባለኝ ነበር!” አለችው በጥላቻ እየተመለከተችው።

“እርጉዝ ነሽ?” ድንገት ጠየቃት። ቃናው ጥያቄ ሳይሆን ትዝብት መሰላት።

ደነገጠች። “እንዴት ደረሱበት?”

“ያ የግል ጉዳዩ ነው።” አለች በትቻላት ድፍረቷን አሰባሰባ አፍጥጣ እየተመለከተችው።

“የመጨረሻ ዕድል እስጥሻለሁ። የት ነው ያለው?”

“አላውቅም!”

ድንገት ከትከሻው እንደ ወስፈንጠር ተለጠጠባት። ከአልጋው ላይ ተፈናጥሮ ተነሳ። ጥርሱን ሲነክስ ጉንጩ ላይ የተጋደመው ጠባሳ በጨረቃዋ ብርሃን ጎልቶ ወጣ። ራመድ ብሎ ወደ መስኮቱ ሂደና መጋረጃውን ሰብሰብ አድርጎ ከአፓርታማው አጥር ውጭ ወደቆመችው ሲትሮይን ቁልቁል ተመለከተ። ወዲያው ከግራ የደረሰ ኪሶ የቅርብ ርቀት መገናኛ ራዲዮ እውጥቶ ተጫነው

“ቀንጆዎቹ... ቀንጆዎቹ... ዜሮ አራት... መቀጠል ትችላለህ።” ፊቱን መልሶ በጨለማው ውስጥ አፍጥጦ ተመለከታት።

“ከዳተኛ ነሽ... በንዱ...” አለ ቅዝቅዝ ብሎ።

ከተቀመጠችበት ሳትንቀሳቀስ በፍርሃት ተመለከተችው።

“...ከአሁኗ ደቂቃ ጀምሮ ከዚች ክፍል መውጣት አትችይም... ሰውዬሽን... አታስቢ እናገኘዋለን። እንዳገኘነው እናስወግደዋለን።” ወደ መኝታ ቤቷ በር ራመድ ብሎ በሩን ከውስጥ ቀረቀረው።

“ምን ልታደርጉኝ ነው? እኔም ልትገድሉኝ አሰባችሁ እንዴ?” አለችው ፍርሃቷን ለመሸፈን እየታገለች።

“አስፈላጊ አይደለም። አንቺም ታውቁዋለሽ። አስፈላጊ ሲሆን ደግሞ መግደል ብቻ ሳይሆን በደስታ የገዛ ሕይወታችንን እንሰዋለን። ከአሁን ወዲያ በዓለም ላይ ማንም አይመልስም! ማንም አይቋቋምም! ተንቀን! ተጠልታን! ተዋርደን! ለባርነት መለያ ሆነን ኖረናል። ተገዛናል! ተሸጠናል! ተለውጠናል። አሁን ግን ያበቃል። ደህንነታችንን! ለይስሙላ ያልሆነ እውነተኛ ነፃነታችንን በአንድነታችን እናገኛለን... ቅርብ ነው ጊዜው...”

ወንበር ስቦ ተቀመጠ።

አልጋዋ ላይ እንደተቀመጠች በጨለማው ውስጥ አፈጠጠችበት። ያለፈው ሁሉ እንደቅጥሮት እየተዘበራረቀና እየተደራረበ መጣባት...

* * *

ሶስና ነበረች የመለመለቻት... አንድ በአንድ ቀልጭ ብሎ ይታወሳል... ባዶ የሆነ ነበረች የመለመለቻት።

ርብቃ ሶስናን የምታውቃት በዩኒቨርሲቲ ዓመቱ ተከናውኗል። ሁለቱም የቋንቋ ተማሪዎች ነበሩ። ከትምህርት ዓለም ተሰናብተው ወደ ሥራ ዓለም ሲሸጋገሩ ሶስና በውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር ርብቃ ደግሞ በማስታወቂያ ሚኒስቴር ሥራ ያዙ።

የሥራ ቦታቸው መለያየት ሊለያዩቸው የሚችል ቢሆንም አልተራራቁም። ቢያንስ በሣምንት እንዴ እየተገናኙ አብረው ጊዜያቸውን ያላልፉ ነበር። በመጨረሻም የለያዩቸው ሶስና በአንደኛ ፀሃፊ የሥራ መደብ ካይሮ ወደሚገኘው የኢትዮጵያ ኤምባሲ መሄዷ ነበር።

ባለፈው ዓመት መጨረሻ ገደማ ላይ ነበር። ከሥራ ሰዓት በኋላ ዘወትር እንደሚደርጉት ቀጠሮ ተሰጣጥተው ተገናኝተው ሲጫወቱ አመሹ። ወደ አሥራ ሁለት ሰዓት ላይ ሶስና ድንገት ተነስታ ቀጠሮ እንዳላት ስትነግራት ርብቃ አዲስ ነገር ሆነባት።

“በዚህ ሰዓት?” አለች መምሸቱን ተመልክታ።

“አዎ ርብቅዬ... ማታ ማታ ነው የምገናኘው።”

“ማነው ባክሽ?” አለች ርብቃ እየተሸከረመመች።

“አ! ወንድ መስሎሽ ነው እንዴ ... አይደለም... ባዶ ሆኖ ነው።”

“እኔ የማላውቃቸው ባዶች! ሂ! ሂ! ሂ!” ርብቃ ላቀች ባዶችን የደበቀች ምሥጢር እንዳለ በማመን።

“ርብቃ መች... እንዳስብሽው አይደለም። ምን መሰለሽ... በአርግጥ አታውቁቸውም። እኔም ቅርብ ጊዜ ነው የተዋወቅኳቸው... እና ... አልፎ አልፎ ተገናኝተን በተለያዩ አርዕሶች ላይ እንገንጋራለን።”

“ምን ልትፈጥሩ?” አለች ርብቃ ባዶች የምትለው መላቅጡ ሲጠፋት።

“የተሻለ ዓለም!” አለች ሶስና ባዶችን ትኩር ብላ እየተመለከተችት “... ምን መሰለሽ ...” አለች የርብቃን መደናገር ስታይ። “በአንድ ርዕስ ላይ ስትከራከሪ የተለያዩ ሃሳቦችን ታገኛለሽ። ጭንቅላትሽ ይሰፋል አስተሳሰብሽም ይዳብራል።”

“እና ለመከራከር ተቀጣጥራችሁ ትገናኛላችሁ ማለት ነው?”

“አዎ። አንድ ርዕስ እንመርጥና እንዘጋጅበታለን። ለምሳሌ... ስነጽሁፍ... ወይ... ጋላቀርነት... ወይ... አፍሪካ... በቃ አንድ ርዕስ... ከዛ በርዕሱ ላይ አያንዳንዳችን እንዘጋጅና ተገናኝተን የሰበሰብነውን እንለዋወጣለን፤ እንከራከራለን።”

“ጥሩ ነው ሃሳቡ።” አለች ርብቃ በርሳዋን እያነሳች። “በይ ከሄድሽ ቶሎ እንሃድ። እንዳይመሸብሽ።”

“ለምን አብረን እንሄድም?”

“የት?” አለች ርብቃ ባዶችን ላይ አፍጥጣ።

“አሁን ያልኩሽ ቦታ ነዋ።”

“አበድሽ እንዴ? ደግሞ እኔ ምንድነኝ? አንቺኮ ባዶችሽ ስለሆኑ...”

“አይደለም- አይደለም። ባይገርምሽ አብዛኛዎቻችን የተዋወቁት ነው። አየሽ እያንዳንዱ አባል ብስለት አለው የሚለውን ሰው መጋበዝ ይችላል። እና ተጋባዩ አንድ ፕሮግራም ይካፈልና ከጣመው አባል ይሆናል።”

“ለላ ጊዜ።” አለች ርብቃ የባዶችን ክንድ ይዛ ከነበሩበት ቦታ ቤት እየወጣ።

“ለምን? ነይሩ አይው። ምንም መናገር አያስፈልግሽም። ዝም ብለሽ ተቀምጠሽ እኛ ስንወያይ ታዳምጧለሽ። እንዳልኩሽ ፕሮግራሙ የሚጠቅምሽ ከመሰለሽ... እያየሽ ትቀጥራለሽ። ማን ያውቃል... ብዙ ነገር ታስተምረን ይሆናል። ጋዜጠኛ መሆንሽን ሲያውቁማ ወጥረው ነው የሚይዙሽ።” ሶስና ገፋፋቸው።

“ጋዜጠኛ ለካላፊ ነው ለማለት ነው... ብሽቅ!” አለች ርብቃ ጓደኛዋ የወትሮውን ብሽሽቅ የደመረች መስጋት።

“አይደለም... አየሽ ... ጋዜጠኞች በተለያዩ አርዕሶች ላይ ስለምትሰሩ ከተራው ሰው የተሻለና ሰፊ ያለ አውቀት ይኖራችኋል። ይህ ደግሞ የሚያከራክር አይደለም። የኛ ጋዜጠኞች ደግሞ ዋዛዎች አይደላችሁም...”

“እ...እ”

“ሙች - ሙች ከምሬ ነው። ሌላውን ብንተወው እንኳ... ለየግላችሁ ያላችሁ ዕውቀት የሚናቅ አይመስለኝም። ብቻ አስቲ ነይሩ አይው።”

“አረ በናትሽ ሳይጠሩኝ ሰተት ብዬ ቤታቸው ስሄድ ምን ይሉኛል?”

“በደስታ ነው የሚፈነድቁት... ርብቃ ሙች! አዲስ ሰው በመጣ ጊዜ ምን ያህል እንደምንደሰት ብታውቁ... አዲስ አስተያየት! አዲስ አመለካከት ማለት ነው!”

“ግን ታመሹ አንደሆነ?”

“ምንም ችግር የለም። መኪና የሚይዙ ሰላላ ሁላችንን በየቤታችን የሚጥሉን እነሱ ናቸው። እሱ አያሳስብሽ... እሺ በቃ እንሂድ... እሺ?” ውጥር አድርጋ ያዘቻት።

“ግን... እንዴ...” አያለች ነበር ርብቃ ለመሄድ የተስማማችው።

ታክሲ ተሳፍረው በንፋስ ስልክ መስመር ወደ ጎተራ አቅጣጫ አመሩ። መሃል ላይ ሶስና “እዚህ ላይ ይበቃናል።” ብላ ታክሲውን አስቆጣ ሲወርዱ ሊጨልም ጻድቶት ነበር። አንድ ሰዓት ከአሥር።

“አርፍደናል! ከአንድ ሰዓት በፊት መገኘት ነበረብን።” አለች ሶስና ከዋናው መንገድ በስተገራ ተገንጥሎ ሽቅብ ወደሚወጣ መንገድ አያመራች።

ጎን ለጎን እየተራመዱ በዝምታ ቀጠሉ። ከአንድ ግራጫ ቀለም ከተቀባ የብረት በር አጠገብ ሲደርሱ ሶስና ጠጋ ብላ መጥሪያውን ተጫነችው።

አራት ማዕዘን ቅርፅ ያላት ትንሽ የስርቆሽ በር ተከፈተችና አንድ ሰው አመልቆ ተመለከታቸው። ሶስና ምንም ሳትናገር ጠጋ ብላ ፊቷን አላየችው። የስርቆሽ በር ተዘጋችና ዋናው የብረት በር ተከፈተላቸው። ገቡ።

ርብቃ ከማታውቀው ቤት ላትጠራ በመምጣቷ እፍረት ቢለማትም ውስጥ ገብታ ጉዳን አስከታየው ቸኮለች። ከፊት ለፊት ያለው ቤት ትልቅ ሳይሆን ቀልበጭ ብሎ በጥሩ ሁኔታ የተያዘ ይመስላል። ምናልባት በቅርብ ጊዜ የተሰራ ስለሆነም ሊሆን ይችላል። ከፊት ለፊት የሚታዩት ሁለት መስኮቶች ተዘግተዋል፤ በግቢው ውስጥ ከጥግ እስከጥግ እንደምንጣፍ የተነጠፈው አስፋልት መቅል የሚታይ የአትክልት ዘር የለም። ቤቱ ሕይወት ያለበት አይመስልም።

የገዛ ቤቷ አንደሆነ ሁሉ ሶስና “ነይ። አይዘሽ አትፍራ...” እያለች የዋናውን ቤት የፊት በር ከፍታ ገቡ። ከውስጥ የተቀጠላቸው ጨለማ ነበር። በጠጣጧ መተላለፊያ ውስጥ ባለው ደብዘዝ ያለ ብርሃን ሦስት የተዘጉ በጆች ይታያሉ። ስልክ የተቀመጠበት ትንሽ ጠረጴዛና ወንበር ጥግ ይዘዋል። በተረፈ ምንም የለም። ድንገት የታፈነ የሚመስል ድምፅ በስተቀኝ በኩል ካለው በር ጀርባ መጣ። ለዎች የሚነጋገሩ ይመስላል - በሊሆሳስ።

“ነይ አንድ...” አለች ሶስና በስተቀኝ ወዳለው በር እያመራች። ርብቃ ከተል አለቻት።

ከውስጥ የተቀበላቸው ክፍል ከመተላለፊያው የተሻለ ብርሃን ያለበት ቢሆንም እዚያም ያለው ጨለማ ለእይት የሚከብድ ነበር። አራት ካለ ማዕዘን የቆመው ባለ ረጅም ቋሚ መብራት ድብዝዝ ያለ ብርሃን ይተፋል። ከቋሚ መብራቱ ቀይ ጨርቅ የሚፈለው ብርሃን ቤቱን ፍም አስመስሎታል።

“ይቅርታ ስላረፈድን። እንደምን ዋላችሁ።” አለች ሶስና በደፈናው።

በሳሉን ክፍሉ ውስጥ ለዎች ተቀምጠዋል። ወዲያ ማዶ የተዳፈነው ቀይ ብርሃን አጠቃላይ ቁመናቸውን አንድ ገዳቸውን ጥርት አድርጎ አያሳይም።

“ዛሬ አዲስ እንግዳ ይገር ነው የመጣሁት።” አለች ሶስና የርብቃን እጅ ይዛ ወደ ሳሉኑ እየተጠጋች።

ማናቸውም ድምፅ አላሰሙም። በተቀመጡበት ጭንቅላታቸውን እያነቃነቁ ስምምነታቸውን ሲገልፁ ርብቃ በጨለማ ውስጥ ሽጎ የተቀመጡ አማልክት መሰሏት።

ሶስና ከማናቸውም ጋር አሳስተዋወቀችትም። የርብቃትም ስም አልተናገረችም። እንደ ፎቱ ላይ እንደተቀመጠ ካመለከተችት በኋላ ከወደጥግ ካለ ጠረጴዛ ላይ ወደ ተቀመጠች አነስተኛ ማቀዝቀዣ ሄዳ ከፈተችት። ለእንደ አፍታ ከማቀዝቀዣው ውስጥ የወጣው ብርሃን በሳሉን ክፍሉ ውስጥ ሲናገር ብቃ ከፈት ለፈታ። የተቀመጡትን ሦስት ሰዎች ተመለከተችው... ሁለቱ ወንዶች ሲሆኑ በስተቀኝ ዳር ያለችው ሴት ነች... በስተግራዋ የተቀመጡትን ሰዎች ግን ለመመልከት አልቻለችም። የማቀዝቀዣው ብርሃን ከደርባቸው ነበር።

ወዲያው ሶስና ማቀዝቀዣዋን ስትዘጋ ክፍሉ በቀድሞው ጨለማ ውስጥ ሰመጠ። ሶስና ከማቀዝቀዣዋ ውስጥ ያወጣቸውን ሁለት የኮከብ ጠርመሶች ይዛ ከጠረጴዛው ላይ ከተደረገሩት ብርጭቆዎች መሃል ሁለቱን እንስታ ይዛ ተመለለችና ርብቃ ጎን ተቀመጠች። ጠርመሶቹን ከፍታ ከቀዳች በኋላ ቀና አለች።

“ይቅርታ... አቋረጥናችሁ...”

“ችግር የለም። ገና ስንጀምር ነው የደረሳችሁት።” አለ ፊት ለፊት የተቀመጠው ሰው። ድምፁ ረጋ ለዘብ ያለ ነው። ወዲያው በስተግራ ወደተቀመጠው ሰው ዞር አለና... “እሺ ቀጥል።” አለ።

“አዎ... እና... እንዳልኩት ሁላችንም ባርያዎች ነን...” አለ በስተግራ የተቀመጠው ሰው በዙፊያው የተከለከሉትን ሁሉ በተራ እየተመለከተ “ባርያ!” አለ ድጋሜ ሙከ ብሎ። “የካሊፎርኒያው ነጭ የሰነልሶና ሊቅ አርዘር ጆንሰን እንዳለው በዝቅተኛ የአእምሮ የዕድገት ደረጃ ላይ በሰውና በዝንጀሮ መሃል የምንገኝ ፍጡሮች ነን እኛ አፍሪካውያን። ይህንን ባንቀበል ደግሞ ተጨማሪ ድንቁርና ይሆንብናል። ማለቱ - ባርነታችንን። እዚህ ላይ ባርያ ስል ማስተዋል የጎደለው በራሱ ሊቆም የማይችል አሳፋሪ ዝርዝር ከተቀጥላ ፍጡር ማለቱ እንደ ምናልባት እንዳንደቻችሁ እንደምታስቡት ጥቁርና ለንባጫም ማለቱ አይደለም። በፍጹም! እስቲ አዲስ የመጣችውን ልጅ እንደ እንቅስቃሴ ልጠይቃት...” አለ ሰውየው ድንገት ወደ ርብቃ ፊቱን መልሶ። “እስቢው! ይታይሽ! የገዛ ክርሱን ሊሞላበት ከውጭ የሚጠብቅ! የገዛ ገላውን ሊሸፍንበት ከውጭ የሚጠብቅ! በባዕድ ዳንኪራ እየረገጠ እርስ በርሱ የሚናከስ ዝንጀሮ ማነው? ንገራኝ! አለሃ አገር ስጪኝ!” ሙሽባት።

ርብቃ ተማታባት።

“አለቀ!” አለ ለሰመናገሯ ስምምነት እንደሆነ ሁሉ። “አፍሪካዊ ነው ባርያ!”

ለእንደ አፍታ በከፍሉ ውስጥ ፀጥታ ነገሠ።

“እንቅስቃሴ ለእኔ ቀርቦ ቢሆን ኖሮ አፍሪካዊ ሳይሆን ጌላቀር ህዝብ አለው ነበር መልሱን።” አለ በስተግራ ከተቀመጡት ሰዎች ሁለተኛው። “በዓለማችን ላይ ጌላቀር የሆነን ህዝቦች ደግሞ እኛ አፍሪካውያን ብቻ ነን ለማለት ያስችግራል።”

ደቂቃዎች እየተሸቀደሙ በነገዱ ቁጥር ክርክሩ እየጠፈ የተናጋ ሪዎች እልህ እየጋመ ሲመጣ ርብቃ በገሥታ እንደም ሳይቀራት ተከታተለችው። ዝግጅቱ አልቆ ሲበተኑ ሶስና አብረው እንዲያድሩ ስለጠየቀችት ከተሰበሰቡዎቹ መሃል አንደኛው ሁለቱንም በመኪናው ሶስና ቤት ድረስ አድርጓቸው ተሰናብቷቸው ተመለሱ።

ሶስና የቤቷን በር ከፍታ እስኪገቡ አልተነጋገሩም ነበር።

“ሶስና... ግን ያ ሰውዬኮ እውነቱን ነው። መጀመሪያ ሲናገር በጣም ነበር ያበሸቀኝ። ማለቱ... ባርያ ነን ሲል። ግን በኋላ ባስበው የጨፈኝ አጉል ኩራት መሆኑ ገባኝ።” አለች ርብቃ ወደ ውስጥ እንደገቡ።

“እንዴት?” አለችት ሶስና ትኩር ብላ እየጠናቻት።

“እስቢው እስቲ። እውነቱንኮ ነው። ባርያ ማለትኮ ልዩ ፍጡር ማለት አይደለም። የራሱን መብት ማስጠበቅ የማይችል ማለት ነው። እስቲ የትኛው አፍሪካዊ አገር ነው በሁለት እግሮቹ ቆሜአልሁብሉ አፋን ሞልቶ የሚናገር? ታዲያ በሁለት እግሩ መቆም ያልቻለ ህፃን ሊሰጡት ከመቀበል ሲከለከሉት ከመንጫነጭ አልፎ በየት አገር ነው መብቱን የሚያስጠብቅ? እንቺ እማምላክን ዛሬም ባርያዎች ነን!” የተናገረችው ለራሷ የቀፈፋት ይመስል ርብቃ እጇን አፏ ላይ ጫነችው።

ከዛን ቀን ጀምሮ በየሳምንቱ ሁለት ሁለት ቀን እዚያው ቤት እየተመለሰች ለአራት ወራት ዝግጅቱን ስትካፈል ቆየች። መረቡ እንደ ሸረረት ድር ከተበተባች አጥማጆቿ እንዳቀዱት አፍሪካዊነቷ ነፍስ ዘርቶ እንደ ሽል ሆኗ ውስጥ መገለባበጥና መራገጥ ከጀመረ በኋላ ነበር ሁኔታው የተገለፀላት።

ለአራት ወራት አብረዋት ተቀምጠው ሲከራከሩና ሲፋተጉ የነበሩ ሁሉ ይሰሩት የነበረው ቲያትር መሆኑን የተገነዘበችው እጅግ ዘግይታ ነበር። ሁሉም የያዙት አቋም እንደ ነበር። ወክለው የሚከራከሩት ወግው የሚፋተጉት ግን የአሷን ህሊና ግራና ቀኝ ነበር። ሳታውቀው ሳትገነዘበው መረባቸው ውስጥ ገባች። አይናቿ በሩላት። እሷም እንደ አጥማጆቿ ሌሎች አይናቸው ያልበራላቸውና አይናቸው የሞጫሞጫ እስቀያሚዎች ሲመጡ -

“ባርያ! ባርያዎች ነን!” አያላች አልህ ዘራች፤ ቁጭት አበቀላች፤ አፍሪካዊነት አጨደች፤ ቀንጆዎች አመረተች።

ስብሰባውን መካፈል በጀመረች በሰባተኛው ወር ነበር በህቡዕ ድርጅቱ ውስጥ በአፍሪካዊነቷ ልታገለግል በሙሉ ልብ ቃል የገባችው። መጀመሪያ ቀን በተሰበሰባችበት ጨለማ ክፍል ውስጥ...

በክፍሉ ውስጥ የአሳው ብጤ አዲስ ተጠማቂዎች ተሰብስበዋል - ስምንት። ሌሎች የሚታውቃቸው እንግዶችም በሥነሥርዓቱ ላይ ተገኝተው ነበር። ክፍሉ ውስጥ በአጠቃላይ ያለው ሰው ሃያ ይደርሳል። አብዛኞቹ በእርሷ የእድሜ ክልል ውስጥ የሚገኙ ሲሆኑ መሃል ፎኩው ላይ ቦታ የተሰቀላቸው አራት ሰዎች ግን በዕድሜ የገፉ ነበሩ።

ሰዎቹ የተገኙት ዝግጅቱን ለመምራትና አዲስ እባላትን ለመቀበል ነበር። ርብቃ በደብዛዊ ብርሃን ውስጥ ተመሰክተዋቸው። ሦስቱን ሰዎች በፍጹም አታውቃቸውም... በግራ በኩል ጥግ ላይ የተቀመጡትን አንደኛውን ሰው ግን ለይታ ስማቸውን ባትጠራም ከዚህ በፊት መልካቸውን ማየቷ ትዝ ይላታል። ቢሆንም የት እንደሆነ ልታስታውስ አልቻለችም።

ዝግጅቱ እንደተጀመረ ከአራቱ አዛውንት አንደኛው ንግግር አደረጉ።

“ከሰላሳ ዓመታት በፊት በ1963 አዲስ አበባ ላይ ከየእትጣጫው የተሰበሰቡ የጥቂት ሃገ አፍሪካ አገሮች መሪዎች ስብሰባ ላይ ተገኝቼ ነበር። ያኔ እኔም አንደኛው ገና ትኩስ ጎልማሳ ነበርኩ።” ሌላ ከተቀሩት ሦስት አዛውንት በዕድሜ ላት ያሉ የሚመስሉት የመሃለኛው። ደብዛዛው ቀይ ብርሃን በትልምና በደረጃ በተከፋፈለው ፊታቸው ላይ ሲያርፍ የቀለጠ ነሃስ አስመስሏቸዋል። ቀይ ብርሃን ሲነካው ዝግት የሚመስለውን ሽቦት የበዛበት ፀጉራቸውን... እንደ ጧፍ የሚንቀሳቀሰውን አይናቸውን በእምቢተኝነት ቀጥና ቀና ያለ ትከሻቸውን ስትመለከት ርብቃ ሃውልት መሰላት ስታስብ።

“ያኔ...” ቀጠሉ ፊታቸው የሃዘን ፈገግታ ለብሰች። “ያኔ በአያንዳንዳችን ልብ ውስጥ የተስፋ ጸዳል ይንቀሳቀሳል ነበር... ያኔ... ጠንካራ አፍሪካን ገንብተን ከሌላው የሰው ዘር ጋር ትከሻ ለትከሻ ልንቆም እርግጠኞች ነበርን። ከሰላሳ ዓመታት በፊት... ድሮ። በስብሰባው ላይ የአፍሪካ አባት ቀዳማዊ ኃይለሥላሴ የተናገሩት ምን ጊዜም ከአእምሮዬ አይጠፋም። አንድነታችን ከጊዜ ጋር የምንቀዳጀው ነው። በቀን ተቀን በምናደርገው እንቅስቃሴ... ጠንካራ መሠረት ከጣልን... ግንበኛውና መሣሪያው ከሰጠ... ጠንካራ ቤት እንገነባ ለን።” ነበር ያሉት። ሰላሳ አመታት አለፉ። ያ ቤት አሁንም አልቆመም። ይብሱን የተጣለው መሠረት ይሰነጣጠቅ ጀመር! የግንበኛው አላዋቂነት ይሆን ወይስ ግንበኞች በዙ? ልባም ሠራተኛ ጠፋ? ወይስ በጣሽ ቀጣይ ሂያደ መጪው ፈላጭ ቆራጭ በረከተ?”

የክፍሉ ፀጥታ ከመቃብር ከበደ።

“በዛን ወቅት መንገዱን አዘጋጁ ጥርጊያውንም አትኑ አያላ በምድረ በዳ የሚጮሁ ሰው ድምፅ ነበር።” ሰውየው ቀጠለ... “የአፍሪካው ልጅ! የጋናው ነብይ ንክሩማ...” ዋ! ነበር ያለው ዋ! ከፊታችን የተጋረጠውን የአፍሪካ ችግር ተብብረን በአንድነት ከመጋፈጥ ወደኋላ ብንልና ተበታትነን ብንቆም በድጋሚ በሌላ የትኝ ግዛት ስር ወድቀን ለከፋ ምሬትና ለቆቃ መከተል መሣሪያ እስኪገኝ ድረስ እርስ በርሳችን ስንገነታተልና ስንበጫጫት እንቆያለን።” ነበር ያለው።

“ተሳስቶ ኖሯል ያ ሰው? ተሳስቶ ኖሯል ያ ነብይ?”

ሽማግሌው መልስ ይፈልጉ ይመስል በክፍሏ ውስጥ የተሰበሰቡትን ሁሉ በተራ ተመለከቷቸው። ተጠባበቁ። መልስ አላገኙም።

“ዛሬ ምን እያደረግን ይሆን? ያ ሰው እንዳለው እርስ በርሳችን እየተጎናቱልን አይደለም? ዛሬ ምን እያደረግን ይሆን? እርስ በርሳችን እየተቦጫጨትን አይደለም? ያኔ ከዋሜ ንክሩማን ተቃውመው የቆሙ የሪጀናል ውህደት አቀንቃኞች የጥንቃቄና የእርጋታ መነኮሳት የት ገቡ? ዛሬ ምን ይላሉ? ምነው ድምዳሜው ጠፋ? በከፋ የትኝ ግዛት ስር! በረሃብና በድንቁርና ስር በእንብርክ የሚድኸው የዛሬው የአፍሪካ ህዝብ ተጠየቁ ቢላቸው ‘ያ ሰው ተሳስቶ ነበርን?’ ቢላቸው ምን ይሆን መልሳቸው?”

አዛውንቱ ለአፍታ አቀርቅረው ቆዩ። መልሰው ቀና ሲሉ ፊታቸው አልሀና ቁጭት ለብሶ ነበር።

“ለወቀሰ ጊዜ የለንም! ለቀጭት ጊዜ የለንም! ለምሬት ጊዜ የለንም! ለሰላሳ ዓመት አምጠናል። እንወልዳለን ቆንጆ ቆንጆ ልጆች። ዛሬ እዚህ የተሰበሰባችሁ ሁሉ አዋላጆች ናችሁ። አዲስ የመጣችሁትን እንኳን ጨለማው ተገፈፈላችሁ አላለሁ። በተረፈ ከፊት የምንጋፈጠውን ሁሉ በሙሉ ልብ ልትቋቋሙት ቃል ትገባላችሁ።”

ርብቃ የገባችው ቃል ምን ያህል አስፈሪና ጥልቅ እንደሆነ እየሰረዘባት የመጣው ጊዜ ከሄደ በኋላ ነበር።

“ብዙ አወራሁ” ሌላ ሽማግሌው ዝግጅቱ አልቆ ሊሄዱ ሲነሱ “ስለአፍሪካችን ሲነሳ ብዙ ዝም ማለት ይቀናኛል። እኔ ብቻ ሳልሆን እኩዮቼ ሁሉ በዕድሜያችን ያየነው ልሳን የሚያደርጉ ነው። ዛሬ ግን ሃላፊነቴን መወጣት ነበረብን። ብዙ አወራሁ። ይበቃል።”

ተነሱ።

በክፍሉ ውስጥ የነበሩት ሁሉ ተነስተው ቆሙ። ለውየው በክፍሉ ውስጥ ያሉትን ወጣቶች በተራ ጨብጠው ሲያበቁ አብረዋቸው ከመጡት በዕድሜ ከሚቀርቧቸው ሰዎች ጋር ተከታትለው ወደ በሩ አመሩ። ከክፍሉ ከመውጣታቸው በፊት ቆሞ አሉና በክፍሉ ውስጥ ሰብሰብ ብለው በአካብሮት የሚመለከቷቸው ወጣቶች ላይ አተኮሩ...

“ተጠንቀቁ!” አሉ አዛውንቱ ፈገግ ብለው። “እዚህ ያወራነውን ሙከራ ብላችሁ አታውሩ። አፍሪካችን ተኝታለች። እንዳትባንን።”

ርብቃ ወዲያው የተሰጣት ትዕዛዝ ወይም ኃላፊነት አልነበረም። “ጊዜው ሲደርስ ... ስትፈለግ ትጠራለህ።” ተብላ ቆየች። ቢሆንም በወር አንዴ እሷ የምትገኝበት ሀቡዕ ህዋስ በሚያደርገው ስብሰባ ላይ እየተገኘች ስለአፍሪካ ሁለገብ ችግር የሚደረገትን ውይይቶች ስትካፈል ቆየች።

ከሁለት ወር በኋላ ነበር የመጀመሪያው ትዕዛዝ በምስጢር የተላለፈለት። በፊደሉ “የአፍሪካ ምጣኔ ሃብት” በሚል ርዕስ “ምንታዊ ኘርግራም” እንደታዘጋጀ ተነገራት። በመጀመሪያ ሃሳቡን ለአለቃዋ አንዴት እንደምታቀርብ ተገራት ነበር። ነገር ግን በማግለቱ አለቃዋ አራሳቸው እቢሮአቸው ድረስ አስጠርተዋት ማክሰሯ ማታ የሚቀርበው የሙዚቃ ክፍለ ጊዜ ስለሚቋረጥ በምትኩ ሊቀርቡ የሚችሉ ፕሮግራሞች ሰብስቢና አንጋገርባቸዋለን።” አሏት።

ደገጠች። ነገሩ ገባት። አባል የሆነችበት ሀቡዕ ድርጅት ምን ያህል ውስጥ ለውስጥ ስር የሰደደ እንደሆነ ተነገረች።

“እ ... የአፍሪካ ምጣኔ ሃብት ... ላይ...” አለች ሳታውቀው።

“ግሩም!” አሉ አለቃዋ ፈገግ ብለው ከመቀመጫው እየተነሱ እየጨበጧት። “በርቼ። ማንኛውም ችግር ቢገጥምሽ ቀጥታ እኔ ጋ ነዬ። አይዞሽ።”

ከአለቃዋ በሮ ስትወጣ ጉልበቱን እየተብረከረኩ ነበር። ሃላፊነቱ ከወፍጮ ከብዴ ታያት።

ሁለተኛው ትዕዛዝ ከሁለት ወራት በኋላ ተከተለ። “እና ምንድነው ማለት ነው የማደርገው?”

“ባጭሩ በፈለግሽው መገደ ... በአህትነትም ሆነ በሌላ ታጠምደዋለሽ... እንዳልኩሽ በውጭ ጉዳይ መሥሪያ ቤት በአፍሪካ ጉዳይ ቢሮ ውስጥ ሁለተኛውን ወንበር የያዘ ሰው ነው። እያንዳንዱን ነገር ለማግኘት

እንፈልጋለን። በተቻለሽ እለበው... እ... ቤቱ ይዟቸው የሚመጡ ወረቀቶችን አጥፏ። ያገኘሽውን ሁሉ። ከዚህ በተረፈ... በየጊዜው ተጨማሪ መመሪያ ይተላለፍልሽል።” የሀቡዕ ህዋሷ መራ ነበር - ማርቆስ።

“አንዴት ነው ለውየውን የማገኘው? ማለቴ ...”

“የሚተገለጹ ቅዳሜ ሶስት የልደት በዓሉ ነው ብላ ትጠራሽለች ... ግብግብ ላይ ትገኛለሽ ... አብረው ስለሚሰሩ እሱንም ትጠራዋለች። ታስተዋውቅሽለች። ከዚያ በኋላ እኔና አንቺ እየተረዳዳን እንቀጥላለን።” ትከሻዋን ቸብ አድርጎ ተነሳ “በነገራችን ላይ የለውዩሽ የምስጢር ስም ዳርዩው ነው። ገባሽ? ዳርዩው” አለ ማርቆስ በጠባሳ የተገመሰ ፊቱን በቀኙ ፈተግ አድርጎ “ተግባሩን?”

“ገባኝ።”

እንደተባለችው ሶስት በልደት በእሷ ላይ አስተዋወቀቻቸው። ናትናኤልን “ዳርዩው”ን የሀዋሷ መሪ ማርቆስ እንዳላት መረጧን ዘርግታ ናትረኛዋ አደረገችው። ሰርሱራ ሕይወቱ ውስጥ ገባች። ምስጢሯን ነገራው ምስጢርህን አለችው። ያየችውን ሁሉ አሳልፋ ሰጠች። ጊዜ ሲሄድ እሷው የዘረጋችው መረብ እሷን ተበተባት፤ አደናቀፋት፤ ወደደችው። ሆኖም ሳታቀርጥ ለቡድኑ መረጃዎችን ስታቀብል ቆየች። ይህ ብዙም አላሳሰባትም። ምክንያቱም ናትናኤል ለአፍሪካ የነበረው ግለት ከማናቸውም የደበዘዘ አልነበረም። ለዚህም ነበር ለሀዋሷ መሪ በሳምንት አንዴ በምታቀርበው ዘገባ ላይ ዳርዩው በሀቡዕ ድርጅቱ ውስጥ ቢመለመል ጉዳት እንደማያስከትል ደጋግማ ያመለከተችው። ለምን እንደፈሩት ባይገባትም ምክሯን ሊጠቀሙበት አልወደዱም። ቢሆንም እንደዚህ ዓይነት ነገር ውስጥ ይገባል ብላ ጠርጥራም አታውቅ። ናትናኤልን እንደ ወንጀለኛ ማሳደድ! መጀመሪያ ነገር ነፍሱ ማጥፋትን ምን አመጣው? ዓደኝየውን ለምን ገደለት? ፈጣሪዬ የት ገብቶ ይሆን የተሰወረው? አውነት ቢያገኙት አይገዱትም ይሆን? እንዴት ልታምናቸው ትችላለች? ቢገድሉትስ? ቢቀር ይሻላል። እንዲያዙት ብትረዳቸውና አይኖቿ ስር አንድ ነገር ቢያደርጉትስ? ገብራልዬ! ግን ደግሞ ራሳቸው ፈልገው ቢያገኙትስ? ዘንገናት። ዘንገናት ያለፈው ትገዙታ ሁሉ መጣባት።

እና ቀኝ ብላ ተመለከተችው በሩ አጠገብ ካለ ወንበር ላይ ተቀምጦ እያከታተለ በላይ በላይ ሲጋራ የሚያጨለውን ሰው። በትዝብት መልሶ ተመለከታት። ባንዳ! ያላት መሰላት ድጋሚ።

“ማርቆስ” አለችው አይኖቿ ላይ እንባዋ አቆርዝዞ! “ማርቆስ ግን ምን አደረጋችሁ? ናትናኤልኩ ምንም አያውቅም። ማርቆስ እውነቱን ነው! ምንም አያውቅም። እመነኝ አብረን ብዙ ሰርተናል። እውቅሃለሁ ታውቀኛለሁ። አልዋሽህም። ምንም አያውቅም ናትናኤል።”

“ነገርኩሽ። ምንም እንደማያውቅ እኛም ደርሰንበታል። ግን ሊደርስበት ወደማይገባ ቁልፍ እያገለገለ አየተጠጋ ነው። ሊያገኘው ይቻላል። ሰውዬሽ ቀላል ሰው አይደለም። ምሥጢሩን ካገኘ ደግሞ ዕቅዱ ሁሉ እጁ ገባ ማለት ነው። ደግሞ ለእኔና ለአንቺ ብቻ ሳይሆን ለሁላችንም ለአፍሪካ...ውድቀት ነው ብጥብጥ ነው...ሁከት ነው። ማንም ይቅርታ አያደርግ ልንም። አንድ በአንድ በየአገሩ እየታደን በየአገሩ እየተመነጠርን እንጠላጠላለን” ሲጋራውን ምጥጥ አድርጎ ከተቀመጠበት ተነሳና መተርክሻው ላይ ደፈጠጠው። “ያ ከመሆኑ በፊት እጃችን መግባት አለበት። አፍሪካ በደም ከመዘፈቁ በፊት፤ በሺህ የሚቆጠሩ ንፁህ ልጆቿ ከመታረዳቸው በፊት ናትናኤል መያዝ አለበት።”

“ይመልመል ስላችሁ ቢመለመል ይህ ሁሉ አይመጣም ነበር። ናትናኤል የአፍሪካን ቸግር ከማንኛችንም አኩል የተረዳ ሰው ነው። በራሳችሁ ጥፋት...በገዛ ራሳችሁ ዳተኝነት ዛሬ በማያውቀው ምሥጢር ታላቋዳታላችሁ። ያኔ ቢመለመል ኖር ... እንዳልኳችሁ ቢመለመል ኖር...”

“ርብቃ ንገረኝ ካልሽ እነግርሻለሁ። ናትናኤል ያልተመለመለበት ምክንያት አለው ውኔ ቢሰ ነው። ፈሪ ነው ማለቱ አይደለም። ያንን አላውቅም። ግን ስልብ ነው፤ ለስልሳል በቅቦቋል፤ በነጮች ቅራቅንቦ ላሽቋል። ርብቃ እመኝ፤ በርካታ የናትናኤል ብጤ የተማሩ አፍሪካውያን የአፍሪካን ቸግር ሳይረዱት ስለቀሩ አይምለልሽ ዋጋ ቢሰ የሚሆኑት። የራሳቸው ሚዛን ስለሌላቸው በነጮች መስፈሪያ በነጮች ሚዛን ስለታወሩ ነው...”

“ጆሞ ኪጃታ እንዳለው ከዘመናት በፊት ነጮች ክርስትናን እየሰበኩና ስለሰማያዊው መንግሥት እያወሰ የኔታን መንገድ አዘጋጁ ጥርጊያውንም አቅኑ አያሉ በግራ ወንጌል አንግበው በቀኝ ጠመንጃ ጨብጠው ገቡ። የምድሩን ተውት አሉ። ‘ዋናው የሰማይ ነው’ አሉ። ‘ቀኙን ሲያገኙት ግራውን ስጡ’ አሉ። እመኝናቸው፤ ተንጠርክክን ጭንቅላታችንን ደፋን። አልፍተውን አላሸቀውን ሲጨርሱ በተርታ አስልፈው ለባርነት ሸጡን፤ ለዘመናት እንደ ጤና ናየል ጥጃና ግመል ወይፈንና ግመል ላትና ሻኖችንን ደንደስና ፍርምባችንን እያማረጡ ሸጡን፤ ሸመቱን።”

“ዛሬ ደግሞ የተገቢጠሽ ስለዲሞክራሲና ስለሰው ልጅ መብት ሊሰብኩልን ተነሱ። ያለፈው ሁሉ ተረሳና የሰሩን ሁሉ ተዘነጋና ስለሰገውና ስለተከከለኛው መንገድ ለባኪዎቹ ዛሬም እነሱው ሆኑ። ቃል ኪዳናቸውን ሰብረው ወንጌልን በሰበኩበት አፋቸው ገበያ አውጥተው በዋጋ እንዳልተከራከሩብን ዛሬ ድጋሚ ቅዱስ መሰለው ‘ረከላችሁ’ አሉን፤ ‘የሰው መብት’ አፍሪካ ውስጥ ተረገጠ አሉ። ‘አፍሪካ ውስጥ ዲሞክራሲ ድምጥማጡ ጠፋ’ አሉ። እነ አምኔስቲ ኢንተርናሽናል የዛሬዎቹ ሚሽነሪዎች ሆኑ። በግራ ዲሞክራሲን በቀኝ ብድርና ዕርዳታ አንግበው ድጋሚ መጡ፤

‘የዲሞክራሲን መንገድ አዘጋጁ ፖለቲካውንም አቅኑ’ አሉ። ‘ኤኮኖሚውን ተውት፤ ተደጋግፎና ተረዳድቶ ስለመሰራቱ፤ ስለማይተና ስለመበልሀን አትጨነቁ’ አሉ፤ ‘ስለጎላቀርነታችሁ አትመራመሩ’ አሉ፤ ‘መጀመሪያ ዲሞክራሲ’ አሉ። ‘መጀመሪያ የሰው ልጅ መብት’፤ ‘መጀመሪያ የራሱን ዕድል በራስ መወሰን አሉ...

“የሚያሳዝነው ግን የእኛ ድጋሚ መታለል ነው።” ድጋሚ እየተንበረከከን ድጋሚ ጭንቅላታችንን እየደፋን መሆናችን ነው።

“ቴዎድሮስ ከአንድ ምዕተ ዓመት በፊት ያለውን ታስታውሻለሽ- በመጀመሪያ የሃይማኖት ሰባኪዎችን ትልካላችሁ። ቀጥሎ እነሱን የሚጠብቅ ቅንሲል። ቅንሲሉን ለመጠበቅ ደግሞ ወታደሮቻችሁን። በመጨረሻ አገራችንን ትወስዳላችሁ ነበር ያለው። ርብቃ የዛሬም ስልታቸው የተለየ አይምለልሽ። ዲሞክራሲን ይሰብኩናል። ቀጥሎ እሱን ማጠናከሪያ ብድርና ዕርዳታ ያገርፋልናል። ብድርና እርዳታውን ውጤታማ ለማድረግ ተብሎ ደግሞ በኤኮኖሚያችን ገብተው መሪ ቀያሽ፤ ደጋፊ አማካሪ፤ ፈላጭ ቀራጭ ይሆናሉ። በመጨረሻ አድቅቀውን አላቁጠውን ሲያበቁ ተረጅ ተደጋፊ ለማኝ ተመዕዋች ያደርጉናል። እምቢ ካልንና ተንኮል ሽራቸውን ቀድመን ካወቅንባቸው አርስ በርስ በዘርና በሃይማኖት እያጎናተሉና እያስታጠቁ እያራገቡ ያጨፋጭፋናል፤ ሳንወድ በግድ ያንበረክክናል፤ አንታችንን ያስደፋናል። ሃቅና ሀሰቱን አማተው አገለባብጠው እኛን አራሳችንን ያስወቅሱናል፤ ሳናውቅ ሳንጠረጥር ነጭ አምላክ ያደርጉናል። የነሱ ጨቋኝነት ወደ ጎን ተብሎ እኛን ‘ጨቋኝና ተጨቋኝ’ ብለው ይለያየናል።

“አፍሪካውያን ለሁለተኛ ጊዜ በነጮች ተበልጠናል። ለዘመኑ ሃይማኖት ለዲሞክራሲ ለዘመኑ ሚሽነሪዎች ለነጭ ጋዜጠኞች ተበልጠናል። ለዘመኑ የኤኮኖሚ ጦረኞች ለአይ.ኤም. ኤፍ.፤ ሰዓሊም ባንክና ለሌሎቹ ተንበርክክናል፤ አንታችንን ደፍተናል። ዳግማዊ ሞት ሞተናል፤ ዳግማዊ ትንሳኤ ያሻናል።

“ሬሳው - የሚሸትና የሚከረፋው ሬሳው - ያልተማረውና ያላወቀው ምስኪን አፍሪካዊ አይምለልሽ። በተማርነውና አወቅን ስለጠንን ባልነው ይብላል ‘ድርም ጥቁር...’ ‘ድርም አፍሪካ...’ ብሎ ነገር በማጀምረው አወቅሁ ባይ ስልጡን አፍሪካዊ ይብላል። ሳንጠረጥር ሳናውቅ ሳንሰማ ስልበውናል።”

“ለዚህ ነው ናትናኤል ሊመለመል አይችልም ያልኩሽ። ውኔ የለውም ስልብ ነው ያልኩሽ። አብሮን ሊሰለፍ የሚችል ለዘመኑ ሃይማኖት ያልተንበረከከ፤ አንገቱን ያልደፋ ኩሩ አፍሪካዊ ብቻ ነው። ‘መጀመሪያ አፍሪካ፤ መጀመሪያ የተባበረች አንድ አፍሪካ፤ መከፈል ያለበት ሁሉ ይከፈል ግን አንድ አፍሪካ’ የሚል መሆን አለበት። ተግባሩን” ማርቆስ ውስጡ

የመቀውን ሁሉ የተነራሰና የቀለለው ይመስል ተመቻችቶ ተቀምጦ ሲጋራ ፍለጋ ይሰራ ነበር።

“አልገባኝም...” አለች ርብቃ አናጥጣ እየተመለከተችው “ምን ላይ ነው የናትናኤል ወኔ በስነት ታዲያ? ዲሞክራሲ ምን ላይ ነው ችግር የረጠጠው? ዲሞክራሲ በአፍሪካ መስፈን ምን ላይ ነው ጉዳት የማይገኘው የዘመኑ ሃይማኖት እየልክ የምትኮንነው?”

“እየሽ አንቺም ላታውቁው መተብተብሽን? ርብቃ... ከዘመናት በፊት ነጮች ለአፍሪካውያን የሰበኩት ክርስትና አጥፊና ጎጆ ሆኖ ይመስልኛል የማታ ማታ ለባርነት የተዳረገን? አይደለም። ክርስትና ሃላትና ማወናበዳ፤ ክርስትና ማታለያ ሆኖ አልነበረም። እውነቱ ግን ነጮች ክርስትናን፤ ወንጌልን መሃረያ አድርገው፤ መስፋፋቸው አድርገው ሊያዘናጉን መቻላቸው ነው። ወንጌልን እንስበክ ብለው ጉበተው ውስጥ ገመናችንን ሊሰልሉ፤ ሊያውቁ፤ ሊያጠኑንና ሊለያዩን በመቻላቸው ነው። ቀበሮ ሲሆኑ በግ መስለው በመምጣታቸው ነበር። ርብቃ ዛሬም ዲሞክራሲ ማታለያ አጥፊና ጎጆ ሆኖ አይደለም። ምሥጢሩ ግን በዲሞክራሲ ሰበብ እርስ በርሳችን እየለያየ እየባጨቁ ማፋጀታቸው ነው። ለየይተው በታትነው አዳክመው ድጋግ ሊሸጡን ሊሸምቱን መሳሳታቸው ነው። ከዘመናት በፊት ክርስትናን እንደተጠቀሙበት ዛሬ ዲሞክራሲን ማንሳታቸው ነው።”

“እና ምን ማድረግ አለብን?”

“መጀመሪያ አፍሪካ ማለት አለብን። መጀመሪያ አንድነታችን ማለት አለብን። ያ ብቻ ነው ጥንካሬያችን። ያ ብቻ ነው ብርታታችን። ያን ጊዜ ... አፍሪካ አንድ ስትሆን እንደዛሬው የሃምሳ አገሮች ሽክሽቃ ሳይሆን የአንድ አፍሪካ ድምፅ ያስገመግማል። ያን ጊዜ ዓለም የዳምጠናል። ያን ጊዜ ብርታታችንን ይገነዘቡታል። አፍሪካችን ገና የምትለማ ነች - ይህን ገንቡ ያንን አፍሪካ ስላሉን ሳይሆን የሚበጀንን እንገነባለን የማይጠቅመንን እናፈርሳለን፤ አፍሪካችን ሰፊ ገበያ ነች - ይህን በዚህ ሽጡ ስላሉን ሳይሆን በሚያዋጣን እንሸጣለን፤ ይህን በዚያ ግዙ ስላሉን ሳይሆን በሚሰማማን እንሸምታለን። አፍሪካ ድንግል ናት፤ ጥሬ ሃብት የእኛ ነው፤ ከፋን ቢሉ እናበላልጣቸዋለን፤ አቃረን ቢሉ እናማርጣቸዋለን።

“ያን ጊዜ ዛሬ የተሳለቁብን ዛሬ የተዘበቀቁብን የገላችንን ቀለም አይተው ‘እድፍ’፤ ጎላቀርነታችንን ገላምጠው ‘ዝንጀሮ’ ያሉን ሁሉ ወዳጅነታችንን ይመችታል፤ ወንድማማችነቱን ያከብሩታል። ‘አይ’ ቢሉ ‘እሸፈረን’ ቢሉ ሊገፉትና ሊገድቡት የማይደፍሩት ጎርፍ ሊዝቁት ሊጨርሱት የማይሞክሩት የባህር እሸዋ ጥቁር ሕዝብ ከፊታቸው እንደተጋረጠ ይገነዘባሉ... ያኔ ነው ዲሞክራሲ! ያኔ ነው የሰው ልጅ መብት

... ያኔ ነው የራሱን ዕድል መወሰን... ርብቃ ያ ጊዜ መጥቶ እልሂንና ቀጭቱን እንደወጣ ነው ፈጣሪን የምለምነው ... ያ ነው ጸሎቱ።”

ታክሲው ውስጥ የሚጮኸው መብቃ ቁንቅላቱን በጠበጠው። ማታ አንትልፍ አልወሰደህ ብሎት ሲጨነት ነበር ያደረው።

“ምንድነው የሆነው? ለምን አትነግረኝም?” አለች ዘውዲቱ ከሆቱል ገዝታ ካመጣችው ምግብ እያጎረሰችው። “ምስኪን አሁንስ ሚስትህ ናፈቀችህ መሰለኝ።”

ያጎረሰችውን እየላመጠ ዝም አላት። ወሬ አላሰኘውም። ምግቡም እንዳያስከፋት ብሎ ነው እንጂ ቢቀርብት በወደደ።

እራት በልተው ተጣጥበው መብራቱን አጥፍተው አልጋ ላይ ከወጡ በኋላ ናትናኤል በጀርባው እንደተንጋለለ አይኖቹን ጣሪያው ላይ ተክሎ ቀረ።

ምን ሆኖ ይሆን? እንዴት ሁለት ቀን ሙሉ ስራ ሳትገባ ትቀራለች... በጤናዋ ባትሆን ነው እንጂ። ደግሞ ምህረት ‘እቤቷ’ ደወዶ የሚያነሳ አጣሁ ማለቷ ምን ማለቷ ነው? ቤቷን ዘግታ የት ትሄዳለች? ምናልባት አሟት ወላጆቿ ሄዳ ይሆን እንዴት? የወላጆቿን ቤት ደግሞ አያውቀውም! ጉለሌ እንደሆነ ነገራዋለች። ግን በደፈናው ጉለሌ ተብሎ አይኬድ። ቤቷ ሄዶ ይሞክር ይሆን?”

ሌሊቱን ሲጨነት አደረ። አሁን ደግሞ ታክሲው ውስጥ ያለው መብቃ አይሉት ጨኸት...

“ሲጋራ ፋብሪካ ነው ያሉኝ?” አለው ባልታክሰው።

“እ? አዎ የኔ ልጅ። ከዚህ ይበቃኛል።” ናትናኤል የታክሲውን በር ከፍቶ ወረደ።

“አባ! ገንዘብስ?” ባልታክሰው የመኪናውን ጥሩንባ ተጭኖ ጮኸ።

“ይቅርታ! ይቅርታ!” አለ ናትናኤል ከሂደባት ተመልሶ ከጋሪው ስር ከደረሰች ከሱ ገንዘብ እያወጣ “ይቅርታ የኔ ልጅ። ሃሳብ ገብቶኝ ተዘንግጥኝ ነው።” ገንዘቡን ለባልታክሰው አቀበለው።

ዘውዲቱ የገዛችለት ላስቲክ ቦት ጫማ መንገደኛ ቢያስመስለውም እላይ ከፈፋ እግሩን ከርከሮት ከፋኛ አቁስሎታል። በተራመደ ቁጥር የጫማው ከፈፋ ቁስሉን ሲነካበትና ሲፈትግበት ይለበልበዋል።

ከመንገዱ ባሻገር የአፍሪካ አንድነት ድርጅት ህንፃ ብቻውን ተገትሯል ... ሥራ ፈት። ናትናኤል ይህንን ፎቅ ሲመለከት ምንም ትርጉም አይሰጠውም ... በፎቁ ቅርፅ ውስጥ መልዕክት ካለ 'አንድ' የሚል መሆን አለበት ... ቀጥ ያለ ፎቅ ... አንድ።

ናትናኤል አይኖቹን ከፎቁ ላይ ነቅሎ ሃሳቡን አለባለበት። ለጥያቄው መፍትሄ የሚያገኝለት ካልሸርትን ሲያገኝ ብቻ እንደሆነ ከተረዳ ቆይቷል። ካልሸርትን አግኝቶ የአውሬውን ማንነት ይፋ እስካላወጣ ድረስ የተደበቀውንና የተሸሸገውን ምሥጢር እስካላዘረከው ድረስ አንድ ቀን ከአንዱ ጥግ ነው የሚደፉት። አብርሃምን እንደደፉት።

ይህ ከመሆኑ በፊት ካልሸርትን ማግኘት አለበት። ግን ካልሸርትን ለማግኘት ከየት ሆ ብሎ አንደሚደምር እንቅስቃሴ ሆነበት።

‘መረጃ... የውስጅ ጠርመራ... ሸፈር ... ቤላ መጠጥ ቤት... ሴት ... ሞሳድ ... ኤም. አይ. ስድስት... ካህንቺስ ወዳጁ ቤት... የሴት ልብስ ለብሶ ... ተሰወረ።’

ቁልፉ የገድ እዚህ ውስጥ መሆን አለበት... መፍትሄው እዚህ ውስጥ ከሌለ ካልሸርትን ሊያገኘው አይችልም። ምክንያቱም እሱ የሚያውቀው ይህን ብቻ ነው - አብርሃም የነገረውን።

ያለጥርጥር ካልሸርት እንዲሰወር የካህንቺሷ ወዳጅ ረድታዋለች። በመጨረሻ የታየው ከእሷ ቤት ሲወጣ ነው። ምናልባት የት እንደሚገኝም ታውቅ ይሆናል። በተቻለው መንገድ ሴትየዋን ማግኘት አለበት። ካልሸርትን ሲረዳው እንደሚፈልግ ሊያሳምናት ይገባል። ትጠረጥረው ይሆናል። ግን ሊያሳምናት ከቻለና ካልሸርት ያለበትን ቦታ ከነገረችው ድብብቆች አበቃ ማለት ነው። ያን ጊዜ ያለጥርጥር አውሬውን መረቡ ውስጥ ይከተዋል።

ካልሸርት የሚያውቀው ነገር እንደሌለበት ማወቅ አለበት! ምንም የማያውቅ ከሆነ ለምን ተሸሽጎ? ያውቃል። ለሕይወቱ የሚያስጋው ምሥጢር ይዟል። ያንን ምስኪር ማግኘት አለበት። ካልሸርትን ለማግኘት ደግሞ መደመሪያ የካህንቺሷን ሴት አግኝቶ ማሳመን፤ ማግባባት ማሸነፍ። እሷ ብቻ ነች ዕድሉ።

ግን አውሬው ለምን ሴትየዋን አቆያት? ያለጥርጥር ወደ ካልሸርት የምትመራ መንገድ ነች። ይህንን ደግሞ አውሬው ሳያውቀው የሚቀር አይደለም። ታዲያ ለምን አሰነባታች? ለምን አስገድዶም ቢሆን የካልሸርትን አድራሻ አላወጣጣትም? ወይም ለማንኛውም ወገን ምሥጢሩን የካልሸርትን አድራሻ እንዳትጠቁም ለምን እንደ አብርሃም አላስወገዳትም?

ምናልባት ሴትየዋ ራሷ ወጥመድ እንደሆነችስ? የካልሸርትን አድራሻ የሚያገለግል አይደለም ወደ ካህንቺስ እንዲመጣና ከወጥመድ እንዲገባ የተገጠለች የሥጋ ቁራጭ እንደሆነችስ? ካህንቺስ ከመድረሱ አንገቱን ቆርጠው ቢጥሉትስ? ናትናኤል ሰጋ። አብርሃም ያለው ትዝ አለው።

“... ሁለቱን የክትትል ሰዎች ባለማራን በሰባተኛው ቀን እንደኛው ሰዎችን በስለት ታርዶ እዛው ካህንቺስ ቱቦ ውስጥ ተጥሎ ተገኘ...”

‘ሀ! “እዛው ካህንቺስ” - ወጥመድ’

ያለጥርጥር ካህንቺስ ወጥመድ ተጠምዶለታል። ቢሆንም ምርጫ የለውም። ወደ ካልሸርት ሊቀርብ የሚችለው የካህንቺሷን ሴት ሲያገኝ ብቻ ነው። የገድ ካህንቺስ መሄድ አለበት።

ካህንቺስ። ካህንቺስ ምንጋ? ካህንቺስ ስንት አውሬ መንገዶች አሉ?... ካህንቺስ ስንት መጠጥ ቤቶች አሉ? የትኛዋ ነች የካልሸርት ወዳጅ? “የፈጣሪ ያለህ!” የካህንቺስ ስፋቱና የቀሚስ ለባሽ ብዛት ታየው።

‘ሌላ ጥያቄ! እንዴት ሊያገኛት ይችላል? ማን ሊመራው ይችላል? አብርሃም ምንድነው ያለው...?’

“...የቅብብሉሽን ሀንገሥለት መስበር ነው... ካልሸርት የሰረቀውን መረጃ...በውስጡ ጠርመሮች...በሸፈርነት ለሚያገለግል ኢትዮጵያዊ ያተብላል...ሽፈሩ ቤላ መጠጥ ቤት ላላት...”

ሽፈሩ ...ሽፈሩ ቤላ መጠጥ ቤት ያላትን ሴት ያውቃታል ማለት ነው። የካህንቺሷንስ? ሊያውቃት ይችላል? ምናልባት ካልሸርት የሚቀርበው ከሆነ ሊያውቃት ይችላል። ያለው ምርጫ ሽፈሩ ነው። ሽፈሩን አግኝቶ የካህንቺሷን ሴት እድራሻ እንዲሰጠው መጠየቅ።

“... ሽፈሩ የኛ ሰው ነው... በእሱ በኩል ነው መረጃውን የምናገኘው...” ነበር ያለው አብርሃም።

ሌላ ወጥመድ። ሾፈሩም አደገኛ ነው። “ካላንቺስ ያለችውን የካልቨርትን ወዳጅ ሆኗል አሳየኝ።” ሲለው መቼም መጠራጠሩ አይቀርም። “አሺ ና” ብሎ ገመድ በአንገቱ ቢያስገባለትስ? መሬት ለመሬት እያንሸተተና እየጎተተ ቢያስይዘውስ? እርግጥ ያለው ምርጫ ወደ ካላንቺሷ እመቤት የሚደርሰው ብቸኛ መንገድ የላይቤርያው ኤምባሲ ሾፈር ብቻ ነው። ለይቶ የሚደውቀው አድራሻ የእርሱን ብቻ ነዋ! ቢሆንም ሰውየውን በአካል መገናኘት የለበትም። እንደ ዘዴ መፍጠር አለበት። ናትናኤል ለቦርካታ ቀናቶች ሲያወጣ ሲያወርድ መልስ ሲሻለት የቀየውጥያቄ ይህ ነበር። መልሱን አግኝቷል። አቅዶ ወጥኖ ጨርሷል። ትከሻው ላይ አላርፍልህ ያለውን ጋቢ እያስተካከለ ከመንገድ ወዳለ ትንሽ ቁርስ ቤት ገባ።

“የኔ ልጅ እባክሽ ስልክ ታስደውይኝ... እከፍላለሁ። ችግር አጋጥሞኝ ነው። ልጅ ታማኝህ።” አላቸው እናቱ የሚሆኑትን የቁርስ ቤቷን ባለቤት ጠጋ ብሎ። ያቀደውን ደረጃ በደረጃ ይፈጽም ጀመር።

ሴትየዋ ስልክ ማስደወሉን ባይወዱትም ከቀስ ጋር! ከአግዚአብሔር ሰው ጋር ከፋ መነጋገሩን አልፈለጉትም። ከባልኮኒው ስር እንደ ሰማያዊ ስልክ አውጥተው ቁሱ ፊት ቀለሉትና “ያው” ብለው ፈታቸውን አዙረው ሄዱ። ደረታቸው ላይ የተቀለለው የጡት ተራራ የዘውዲቱን ጋራ ያስገቃል።

ናትናኤል ሴትየዋ ዞር እንዳለለት የስልኩን መነጋገሪያ አንስቶ በመጀመሪያ ወደ ማዘሪያ ደውሎ የላይቤርያ ኤምባሲን የስልክ ቁጥር ከጠየቀና ካገኘ በኋላ ወደ ኤምባሲው ደወለ። በላይቤርያው ኤምባሲ ውስጥ ከአንድ በላይ ሾፈር ሊኖር ይችላል። የትኛውን አቅርቦልኝ ሊል ነው? ብቻ ማናቸውም ቢሆኑ የካልቨርት ስም ሲጠራ ከትክክለኛው ሰው ጋር ያገናኙት ይሆናል። ያለው ምርጫ መሞከር ብቻ ነው። አብርሃም “ሾፈር” ነው አለው እንጂ በስም ለይቶ አልነገረውም። ‘ወይኔ! አብርሃም በኖረ ኖር አብረው ስንት ነገር በሰሩ... በላምንታት ሳይሆን በቀናት ውስጥ እጃቸው ውስጥ ባስገቡት ነበር ካልቨርትን...’

“ሃሎ... ላይቤርያ ኤምባሲ” አለ ቀጭን የሴት ድምፅ።
“ሃሎ... የእኔ እመቤት እባክሽ ከእናንተ ዘንድ መኪና የሚሾፍር ልጅ ነበረ... ዘመድ ከአገር ቤት መልዕክት አስይዞ ከአደራ ጋር ቢልክኝ ነው... ባክሽ አስጠራልኝ።”

“ማንን ነው የሚፈልጉት? ስሙ ማነው?”
“ሾፈር ... የኔ ልጅ ... ሾፈር ነው።”
“ስሙን ይገነሩኝ።” መንጨቅጨቅ አደረገችው።

“የኔ ልጅ ተዘነጋኝ ... ከአገር ቤት...”
“ስዩምን ነው?” አለች ልጅቷ በስጫት ባለ ድምፅ አቋርጣው።
“አዎ ... አዎ የኔ ልጅ እሱን ነው።” ምርጫ አልነበረውም።
“እንደ ጊዜ ይጠብቁ።”

ገንባሩ ላይ ቸፈፍ ያለውን ላቡን ጠረገና ተዘጋጀ። አሁን እንደቀስ ሳይሆን እንደ ወታደር ማውራት አለበት። ፈጣንና ቁርጥ ያለ መልካት። እንዳቀደው ለቀናት የተሰማመደውን ዲስኩር ሊያወርደው ተዘጋጀ።

“አቤት።” አለ በአፍንጫው የሚናገር የሚመስል ሰው።
“ሃሎ ... ስማኝ ስዩም። ተጠንቅቀህ እዳምጥኝ።” አለ ናትናኤል ቆፍጠን ባለ ድምፅ። “ካልቨርት ነው የላከኝ... ትሰማኛለህ?” ናትናኤል ለአንድ አፍታ ከወዲያ ያለው ሰው የሚያሰማው ድምፅ እንዳለ ተጠባበቀ።

“እየሰማሁ ነው።” አለ ሰውየው ፈጠን ብሎ።
ሽፌሩ መሆን አለበት! ሌላ ሰው ቢሆን በፍጥነት ከሁኔታው ጋር ራሱን ለማዛመድ ይቸገር ነበር። ናትናኤል ደስ አለው።

“ስዩም ... አሁንኑ ከኤምባሲው ወጥተህ ከሲጋራ ፋብሪካ በላይ ካለች ትንሽ የቁርስ ቤት ድረስ እንድትመጣ። በጫ ቀለም የተቀባች የቁርስ ቤት ነች ... ከትሆን እውልቀህ በትከሻህ ላይ እንጠልጥለው። ከአሥር ደቂቃ በላይ አልጠብቅህም።”

ናትናኤል ስልኩን ሰውየው ጆር ላይ ጠረቀመውና የቁርስ ቤቷን የስልክ ቁጥር አንብቦ በቋንቋላቱ ይዞ ወደ ባለቤቱ ባረ።

“ተባረከ የኔ ልጅ። እንደራሽ ከፍ ይበል። የአያት የቅድመ አይቶችሽን ስም የምታስጠራ ያርግሽ።” ምርቃቱን አሸናጊነቷው። ወዲያው ጋቢውን አየገለበ “ስንት ነው ሂሳብ ... የኔ ልጅ የደወልኩበት?” እያለ ይፋተለተል ጀመር።

“ግድየለም አባቱ ምርቃቱ ይበልጣል።” አሉ ሴትየዋ ከምርቃቱ እንዲጨምር የፈለጉ ይመስላል።

“ተባረከ። ቤትሽ እይንደል። ልጄሽን ጧራ ቀባሪ ያድርግሽ...” ከምርቃቱ ሳያሳንስ ጋቢውን እስተካከሎ ከቁርስ ቤቷ ወጣና በፍጥነት መንገዱን ተሸግሮ ከሌላ ቡና ቤት በራፍ ላይ ቆሞ ብሎ ይጠባበቅ ጀመር።

በዙሃም ሳይቆይ እንደ ቀጭን አጭር ሰው መንገዱን ተሻግሮ ወደ ቢጫዋ ቁርስ ቤት ሲጣደፍ ተመለከተ፡፡ኩቱን ትከሻው ላይ እንጠልጥ ሰታል፡፡ ከአፍሪካ አንድነት ድርጅት ጽህፈት ቤት ፊት ለፊት ካለው የላይ ቤርያ ሉምባሊ እስከ ቁርስ ቤቷ ለመድረስ በዙ ሳይሰከድም ወደፊት ደፋ - ደፋ የሚለው ሰው ረዥም መንገድ የተጓዘ ይመስላል፡፡ ሰውየው ከቁርስ ቤቷ እንደደረሰ ወደውስጥ ከመግባቱ በፊት ቆም ብሎ ዙሪያውን ተጎላምጦ ተመለከተ፡፡ ወዲያው ዘው ብሎ ወደ ውስጥ ገባ፡፡

ሰውየው ወደ ውስጥ ሲገባ ናትናኤል ፈጠን ብሎ ከጥግ ወዳለ የህዝብ ስልክ አመራሩ አንብቦ በጭንቀላቱ የያዘውን የቢጫዋን ቁርስ ቤት ቁጥር ደወለ፡፡

“እ...ቤት፡፡” አለ የሴት ወይዘሮ ድምፅ፡፡
ያ ከምር ጠታቸው መጥቶ ፊቱ ላይ ድቅን አለበት -ናትናኤል፡፡

“እንደምን ዋሉ...ደህና ኖት?” ሴትየዋ መልስ ከመስጠታቸው በፊት አጣደፋቸው “ገበረየሱስ ነኝ...እንደምን ኖት?” አለ እንደሚያውቃቸው ተገዢነቱ፡፡ “እባክት ከሰዩም ጋር ቀጠሮ ነበረን እርሶ ቤት ... አንዱ ያገናኘኝ...ስዩም ይበሉልኝ...እቤትዎ ውስጥ ነው ያለው...ደህና ኖት ግን እርስዎ...በሉ ስዩምን ያገናኝኝ...” በላይ በላይ አጣደፋቸው፡፡

“የማን ስዩም?” አሉ ሴትየዋ ፋታ ሲያገኙ፡፡

“እንዴ!... ረሱን እንዴ? እቤትዎ በልተን ጠጥተን? አይ የርሶ ነገር! ይበሉ ስዩም ይበሉልኝ፡፡ አይ የርሶ ነገር! ደንበኞችንም ይረሱ ጀመር?” አጣደፋቸው፡፡

“አረ ንሽቱ! የምን መርሳት አመጣህብኝ፡፡” አሉ ሴትየዋ ድፍረት አሰባስበው፡፡ “ደግ እናንተን ደንበኞቼን ልርሳ? ሄ! ሄ! ሄ! ገና ሳላረጅ ምነው ባክህ! ደህና ነህ ግን አንተ ጠፋህላ?”

ሴትየዋ ሲጣሩ “ስዩም የሚባል! ስልክ!” ሲሉ በስልኩ ውስጥ ተሰማው፡፡ ነፍሱ መለስ አሰቸለት፡፡ ስልኩን ጆሮው ላይ እንዳይጠረቅምበት ሰግቶ ነበር፡፡

“ሁሉ...” አለው ያው ነፍሱ ድምፅ፡፡
“ስዩም?” ናትናኤል ቆፍጠን ባለ ድምፅ ጠየቀ፡፡
“ነኝ...የት...?”

“ዝም” ብለህ አዳምጠኝ፡፡ቁርስ ቤቷ ውስጥ ይጠብቀኛል ብለህ አስቦህ ከሆነ ጥኝ ነህ፡፡ መልዕክቱን ብቻ አሰጥህለሁ፡፡ ትሰማማለህ?” አለ ናትናኤል ጥድሬያ በተቀላቀለው ድምፅ፡፡

“አዎ -አዎ፡፡ ቀጥል፡፡”

“ጥሩ... እንዳልኩህ ካልበርት ለአንተ የማደርስለትን መልዕክትና በርከት ያለ ገዝብ ሰጥቶኛል፡፡ መልእክቱን ከመስጠቱ በፊት ግን አንተነትህን ማረጋገጥ አለብኝ፡፡”

“ነኝ...ነኝ ግድ የለም፡፡ ስዩም ነኝ፡፡”

“ዝም” ብለህ አዳምጠኝ! ለምጠይቅህ ጥያቄ ብቻ አጫጭር መልስ ነው የምረልገው፡፡ አለ ናትናኤል ሰውየውን ይበልጥ ለማደናገር ቱግ ብሎ፡፡ “ካልበርት በየትኛው ጣቱ ላይ ነው ቀለበት የሚያደርገው?” ይዘጋጃ ትን ማስመሰያ ጥያቄ አስቀደመ፡፡ በአውራ ጣቱ ላይ ቢለውም ግድ አልነበረውም፡፡ ነገር ግን ወደ ዋናዎቹ ጥያቄዎች ከመግባቱ በፊት የሰውየውን ጭንቀት ማሟሸት አለበት፡፡

“ቀለበት አያደርግም ካልበርት፡፡” አለ ሰውየው በማያስደንቅ ፍጥነት፡፡

“ጥሩ፡፡ አሁንም ፈጣን መልስ እፈልጋለሁ፡፡ ተጠንቀቅ ብትሰላት ወይ ብትጠራጠር፡፡ ብትዘገይ ስልኩን ዘግቼ ነው የምሄደው፡፡ የምረልገው ትክክለኛውን ስዩም ነው፡፡ የያዝኩትን በርካታ ገዝብ ላልሆነ ሰው ማስታቀፍ አልፈልግም፡፡ አድምጥ፡፡ የካዛንቼሷ ሴት ስም ማነው?” ናትናኤል በጭንቀት ትንፋሹን ያዘ፡፡

“የምሥራች ይልማ!” አለ ሰውየው ሌላ ሰው እንዳይቀድመው የፈራ ይመስል በጥድሬያ፡፡

“የስልክ ቁጥሯት?” አከታትሎ ጠየቀው፡፡

“ትዝ አይለኝም፡፡?”

“እንግዳው ስዩም አይደለህም፡፡ደህና ዋል፡፡”

“ቆይ! ቆይ!” አለ ነፍሱ ድምፅ በጭንቀት ተወጥሮ፡፡ “ቆይ ስልኩን እንዳትዘጋው፡፡ ማስታወሻዬን ልይ... ቆይ... አንድ... እ...እ... እዎ...ይኸው...”

ናትናኤል ስልኩን በጆሮውና በትከሻው መሃል ይዞ ሰውየው የነገረውን የስልክ ቁጥር በወረቀት ላይ ይጽፍ ጀመር፡፡ ድንገት ከላይ ከሚክሊክ አደባባይ አትጣጫ አንድ ነጭ ፎርድ መኪና በከፍተኛ ፍጥነት መጥታ ከቢጫዋ ቁርስ ቤት በር ላይ ቆመች፡፡ ወዲያው ከውስጥ የነበሩ

ሁለት ሰዎች በርቻቸውን እየከፈቱ ወረዱ። ሁለቱም የመከናዎን በርቻ ለመቆለፍ አንዱን ሳይሞክሩ እየተጣደፉ ወደ ቁርስ ቤቱ አመሩ። ጥቂቱ ከትና ሱሪ ለብሰው የከታቸውን ቁልፎች ቆልፈዋቸዋል። ናትናኤል ፈለጠ ገባው። ተሉ ዘዴ መቀየስ እንዳለበት ተረዳ።

“ጥሩ።” አለ ድምፁን ሳይቀይር ረጋ ባለ መንገድ። “ስዩም ያለሁት ናዝሬት ነው። ነገ ከጠቀሱ ልክ በአራት ሰዓት ናዝሬት ከቱልሙኒኤሽን ሕንፃ ፊት ለፊት ግራር ሆቱል የሚል ቤት አለ እዛ እጠብቃለሁ። ነጭ ከትና ጥቂር መነጽር አደርጋለሁ። ፒታ አጨሳለሁ። አደራ ያወራውን በምሥጢር ያዘው።” ናትናኤል ስልኩን ዘግቶ እራት ብሎ ይጠባበቅ ጀመር።

ወዲያው ከቢጫዋ ቁርስ ቤት የላይቤርያው ኤምባሲ ሾፌር ሁለቱን ሰዎች አስከትሎ ብት አለ። ሦስቱም ተከታትለው ወደ መከናዎ ገቡ። መከናዎ ግን አልተንቀሳቀሰችም። ከኋላ የተቀመጠው የላይቤርያው ኤምባሲ ሾፌር እጃቸውን እያወጣጠ ሲያወራ ሁለቱ ሰዎች ራታቸውን ወደኋላ መልሰው ሲያዳምጡት ቆዩ።

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ስዩም ከመከናዎ ወርዶ ለብቻው መንገዱን ተሻግሮ ወደ ምሥራቅ ቤቱ አቅጣጫ ሲያመራ ነጭ ፎርድ ተጠምገዞ ሽቶ በመንከሰክ አደባባይ አቅጣጫ ተፈተለከች።

ፈገግ አለ ናትናኤል። “ነገ ናዝሬት እንገናኝ” አለ ከራሱ ጋር። ወዲያው ከሱ ከታት የነበረችውን ወረቀት አውጥቶ አነበባት። ካህንቺሰ... የምሥራች ይልማ... የፈለገው ይህን ነበር - ስሟንና የስልክ ቁጥሯን። የፈለገውን ሁሉ አግኝቷል።

የላይቤርያው ሾፌር ያለጥርጥር ለበላይ አለቆቹ አስታውቋል፤ ለአብርሃም አለቆች። ቢሆንም ለጊዜው አትኩሮታቸው ናዝሬት ከተማ ውስጥ ስለሚሆን አዛው ነው የሚሄዱት። የአውሬውም ጆሮ በአካባቢው ካለ የአውሬውም አይን ናዝሬት ላይ ነው የሚያፈጥ። ሁሉም ናዝሬት ነው የሚንጋጉት። አሁን ነው ጊዜው። አሁን ነው መነቃነቅ ያለበት።

“ሃሎ።” የሀዘብ ስልኩ ውስጥ ሳንቲም ጨምሮ ደወለ። “ሃሎው” መልቅቅ ያለ የሴት ድምፅ ጆሮው ውስጥ ገርረር አለበት።

“አ... የምሥራች ይልማ ሆቱል ነው... አባኩት...”

“አዎ ነው። ማንን ላቅርብሎት?” መልቅቅ አለችበት።

“እንደምንዋልሽ የኔ አመቤት። አ... ከባህር ጻር ነበር የመጣሁት። ባልንጀራዬ መስተንገዲችሁን አድንቆ እናንተጋ እንጻር። የስልክ ቁጥራችሁን ሰጥቶኝ ነበር። አ... ለባለቤተቱም ደብዳቤ ይገር ነበር። ግን ቤታችሁን ላገኘው አልቻልኩም። ባክሽ...”

“አይውሉት...” አደረጠችው። “ጥቢል ነጻጅ ማደያው አለ አይደል ካህንቺሰ?” የልጅቷ ድምፅ ሲወርድ እንደ ተልባ ነው። “ያውቁታል...? በቃ በሱጋ ተጥታ ሲሄዱ እንደዚህ በስተቀኝ ወደ ላይ ወደግራ የሚታጠፍ መንገድ አለ... አ-ዎ! እሱን ትተው በስተቀኝ ትንሽ እንደሄዱ በትልቁ የምሥራች ሆቱል የሚል ማስታወቂያ አለ። አጥሩ ሮዝ ቀለም የተቀባ...” አቅጣጫውን ከነምልክቱ ጥርት አድርጋ ነገረችው።

ናትናኤል ወዲያው ታክሲ ተሳናሮ ወደ ካህንቺሰ በረረ። እዚያ ሲደርስ ምን እንደሚያደርግ ግን ለራሱም ግልፅ አልሆነለትም። በሁለት ታክሲ አሳብሮ የምሥራች ሆቱልን ደጃፍ አለፍ። እንዳለ የታክሲውን ሂግብ ከፍሎ ወረደና ጋቢውን ትክክው ላይ ቀለሎ ዘውዱቱ የገዛችለትን አዲሱን ምርኩዙን እያሰቀደመ አሉ እየተከተለ ከመንገድ ባሻገር ያለውን ሆቱል እያጠና አለፈ። እራት ብሎ ከሄደ በኋላ ከአንድ የአውቶቡስ ፈርማታ ከላላ አድርጎ ተቀምጦ በትራፍት ለባርካታ ደቂቃዎች አካባቢውን ሲያጠና ቆየ።

መደዳውን የተለያዩ ቡና ቤቶችና ሆቱሎች ተሰልፈዋል። የተሳሳ የተቀባባና በንፅህና የተያዘው ግን የካልቨርት ወዳጅ ሆቱል ነው። ለዚህ ጥርጥር የለውም። በደንብ የተጠበቀ ግቢ እስኪሆን ድረስ ደግሞ በርቹ የማይሰበሩ መስኮቶቹ የማይፈለቁ አጥሩ የማይዘልል ማለት ነው። ሰው ሳያየው ወደ ግቢው ለመግባት አስቸጋሪ ነው። ከሆቱሉ በስተግራ አጥሩን ታክኮ ወደ ውስጥ ወደ ሠፈር የሚያስገባ ጠበብ ያለ ሌላ መንገድ አለ።

ናትናኤል በተቻለው መጠን ወደ ሆቱሉ ሳይጠጋ ዙሪያውን የሚገኝ ነውን ሁሉ በጭንቅላቱ ውስጥ ለመመዝገብ ሞክረ። ወጥመድ አዘጋጅተው በአንገቱ ሊያስገቡ ቢሞክሩ ቢያንስ ወዴት መሮጥ መብረር እንዳለበት ማወቅ አለበት። ያንን መፈጸም የማችለው ደግሞ በትድማያ አካባቢውን ሲረዳው ሲያውቀው መውጫ መግቢያው ከሰውነቱ ጋር ሲዋሀድ ብቻ ነው። ከተቀመጠበት የአውቶቡስ ፈርማታ ተነስቶ ወደ ሆቱሉ ሳይጠጋ ዙሪያውን በአይነት እያሰሰ ጉራንጉሩን ሁሉ አጠና። በመጨረሻ ታክሲ ተሳናሮ ወደ ዘውዱቱ ቤት ተመለሰ።

ማታ ሲጨልም ሰው ወደ ቤቱ ሲገባ አይጠች ከጎሬአቸው ሲወጡ ጆቦች ሲያስከኩ ይመለሳል። መጀመሪያ አረፍት፤ ወደ ቤት ወደ ዘውዱቱ ጎሬ...ምሳ መብላት፤ መተኛት፤ መተኛት፤ መተኛት... ማረፍ... ጭንቅላቱን ገፅህ ማድረግ።

ናትናኤል ከቤት ሲደርስ ዘውዱቱ አልነበረችም። ቢሆንም አልተከፋም። ልብሱን አወሳልቆ አልጋ ውስጥ ገብቶ ጥቅልል አለ። እንትልፍ እንደሚወስደው ግን እርግጠኛ አልነበረም። እርግጥ ከአሁን ወዲያ የሚያስበው የሚያሳለበለው የሚተሰትበው ነገር የለም... ድርጊት ነው መልሱ። የካልቨርትን ወዳጅ ማግኘት የካልቨርትን አድራሻ እንድትገኘው ማሳመን... ካልቨርትን ማግኘት!

ትከሻው ሲነቀነቅና አይኖቹን ሲገልጥ ነበር ሃይለኛ እንቅልፍ ወስዶት እንደነበር የተገነዘበው።

“ዛሬ እንቅልፍ ምሳ ሆነ እንዴ? በራብ ገደልከኝክ እንተን ስጠብቅ?” አለች ዘውዲቱ አጠገቡ ቆማ ቁልቁል በተጋደመበት እየተመለከተችው።

“እ...” ሳይኖቹን በመዳፋ እያሸሸ ተነስቶ አልጋው ላይ ተቀመጠና ሰዓቱን ተመለከተ። አስር ከአስር። “...ለምን አትበይም ነበር አንቺ? እኔክ ደክሞኝ...” ተነፋነፈ እንቅልፍ ባገረነው ድምፅ።

“ምን ብቻዬን እበላለሁ...አሁንም የሌለብኝን መጥፎ ፀባይ ከለው ጋር መብላት ለምጅ ብቻዬን ስሆን ስራ ይመስለኝ ጀምሯል።” አለች አየሳቀች። “በል ተነስና ፊትህን ታጠብ። ይህን ያበጠ ፊትህን ጋሽ ወጋየሁ ቢያዩ መርፌ ካልወጋሁህ ነበር የሚሉ።”

“ማናቸው ጋሽ ወጋየሁ?” አለ ከተኛበት እየተነሳ።

“የሰፈራችን ድንቅ ሃኪም ... ማነው? ... እምጣልኝ... እ... ስሙ ጠፋኝ...ብቻ ከአንድ ትልቅ ሆስፒታል ድሬስር ናቸው። እኛ ሠፈር ውስጥ ደግሞ ደቱር! የማይደኑት የበሽታ ሳይነት የለም።”

“ድራሹ፣ ነው የሚያጠፋት በይኝ።” አለ አየሳቀ ትክለው እየወረደ።

“ለዛውም በአንድ መርፌ ነዋ!” አየሳቀች። “የውሽት ሃኪም ይሉሃል እሳቸው ናቸው። ብቻ ምን አለፋሁ... ቁርጠትም ይሁን ውጋት ወለምታም ይሁን ስብራት የፈረደበት ያ ቁጥ ነው የሚጠቀጠቅ... ሂ! ሂ! ሂ! ሂ! ... ደግሞ አንዴ ቀሚስ ገልበው ከገቡ አቤት አቆያየታቸው! ሄደው ጥፍ...ት! መርፌ የሚወገህ ሳይሆን መርፌ የሚሰሩ ነው የሚመስል።”

“ታዲያ ለምን እሳቸው ጋ ትሄዳለሽ?”

“እሁ... ሲያመኝስ?”

“የውሽት ሃኪም ናቸው እያልሽ?... ቤተሰባቸው ሊጎዱሽ ይችላሉ”

“ተው ባክህ...የውሽት ያልሆነ ምን አለ? እስቲ ንገረኝ።ማነው ይህን አላውቅም! ይህ ከአትሜ በላይ ነው ብሎ ወንበሩን ለሌላ የሚለቅ? ሊጎዱሽ ይችላሉ ያልኛል። ተጎድቼ ያለቀልኝ ሽርመጣ ምኔ ይጎዳል? የሰፈር ሃኪሞች ብቻ ናቸው እንዴ ያለዕውቀታቸው! ያለችሉታቸው የሰው ቁጥ የሚዘገኙ? ተው ባክህ በባዶ ሆኖ አታናግረኝ። ይልቅ ፊትህን ታጠብና

እንበላበት።” ከሆቱል ገዝታ ያመጣችውን ምግብ ትሬ ላይ መገልበጥ ጀመረች።

ናትናኤል የቤቷን በር ከፍቶ ወጣና ደጃፍ ላይ ባለው የቧንቧ ውሃ ከወገቡ በላይ ይለቃለች ጀመር። ወደፊት እንዳንገበስ ቀዝቃዛው ውሃ ሮረር እያለ በትከሻው በማጽራቱ አድርጎ ቁንቅላቱን ሲያርሰው ሰውነቱን ቁፍፍግግ አድርጎ ይዞት የነበረው እንቅልፍ ድራሹ ጠፋ። ታጥቦ ሲጨርስ ሰውነቱን እንደ ውሻ አርገኝ። ወደቤት ገባ።

ገላውን ሊያዳርቅበት አስቦ የዘውዲቱን ቆሻሻ ፎጣ ከወንበሩ ላይ እነሳና ቢቀፈው መልሶ አስቀመጠው። በእርጥብ ገላው ላይ ሽሜዙን አያደረገ ፊቱን ወደ ዘውዲቱ መለሰ።

“ዘውዲቱ ይህ ፎጣ ቢታጠብክ ጥሩ ነበር።”

“ከዚያስ? ሲያልቅ ትገልጃለህ?”

“ምን ይጨርሰዋል?”

“ሳሙና ነዋ! እሲድ መሆኑ ቀረ እንዴ? ደሞስ ለምን ብዬ አጥበዋለሁ? ታጥቤ ፀድቼ አይደል እንዴ ሰውነቱን የማዳርቅበት?”

“ታዲያ ይሄ ቆሻሻ ከየት መጣ?” አለ ያስቀመጠውን ፎጣ አንስቶ ከፊት ለፊቱ ዘርግቶ ይዞ።

“እና ምን ላድርግህ የኛ ቀብራራ! የዘውዲቱ ቤት ቆሻሽብህ?” ድንገት ቱግ አለች።

“ዘውድዬ ...” አለ ደንገጥ ብሎ። ሂድ ከቤቱ ውጣ የምትለው መሰለው። “እንደዛ ማለቱ ሳይሆን... ላንቺ ብዬ ነው... ለጤናሽ ጥሩ አይደለም... አየሽ...”

“ባክህ በጤና ጥበቃ ቅራቅንቦ አትወጥረኝ። ትባላ እንደሆነ ቁጭ ብለህ ብላ።” አለች ትሬው ላይ ካለው እንደራ ቀረስ አድርጋ ከወጡ ላይ ጣል አያደረገች። “ከቆሻሽ ጋር መኖር ለምጃለሁ። ፎጣዬ ብቻ መሰለህ ቆሻሻ? ሀ! ሕይወቴም ቆሻሽ ነው፤ ህሊናዬም ቆሻሽ ነው። የሳሙና አረፋ የሚያፀዳኝ ይመስልሃል? ወይስ ሳሙናና ውሃ መጥላቱ ለዚህ ሕይወት ዳረገኝ? ተወኝ ባክህ። ብፀዳ ባልሀዱ... ግን ለምንድነው እየጎተጎትክ የማልፈልገውን የምታናግረኝ?” ልትጎርስ የጠቀለለችውን እንደራ ጣል አደረገችው ትሬው ላይ።

ናትናኤል ከታክሰው ሲወርድ ምሽቱ ገፍቶ ነበር። የመንገድ መብራቶች አይኖቻቸውን በግ አድርገው ከፍተው ቀልቀል እፍጥጠዋል። የመሸባቸው መንገደኞች ወደየቤተቻቸው ይጣደፋሉ። የመሸላቸው ደግሞ ከየጎራአቸው እየወጡ በየመጠጥ ቤቱ ደጃፍ የንገሩ ብባሉ። ፍጹም ተያይዟል። ከየመጠጥ ቤቱ ደጃፍ ከየጎራአቸው መዝጊያ ተኮልኩለው አላፈ አገዳሚን የሚያሸከረሙት ሌቶች ያርገበግበታል፤ እፍ...እፍ ይሉታል። ጭሱ ይግተለታል። ካዛንቼስ ትርክክ ብላለች።

የታክሰውን በር ዘጋና ለአንድ አፍታ ቆሞ ብሎ ዙሪያውን ቃች። ከንፎቿን አራገበችና ኩ... ኩሉ! አለች ካዛንቼስ... ነጋላት...

“ጋሽዬ ጫማ ልጥረግ?”

ጭንቅላቱን ነቅንቆ ወደፊት ቀጠለ። ጫማው ተጠርጓል። የቄስ ልብሱን አውልቆ፤ የዝ ራሱን ኮትና ሱሪ አድርጎ፤ ከራባቱን አስሮ የድሮው ናትናኤል ሆኗል። የተለየ ነገር ቢኖር ያጎረጸ ጸሎት የደፋው የአሰላም ነጭ ቆባና በኪሱ የያዘው አቶ አብዱልከረም የሚለው የመታወቂያ ወረቀት ነው።

በመኪና መንገድ ጥግ በእርጋታ እየተራመደ ወደሆቴሉ ተጠጋ። በራፉ ላይ ጥቂት መኪናዎች ቆመዋል። አንገቱን አቀርቅሮ በፍጥነት እየተራመደ ቆርቆሮውን የግቢ በር ገፋ አደረገና ወደ ግቢው ገባ።

ከመንገዱ ባሻገር በቆመችው ቢ.ኤም. ደብሊው ውስጥ ተቀምጠው ሲጠባበቁት የቀዩት ሁለት ሰዎች ታያዩ።

“እኔ ቀድሞውንም አውቁለሁ።” አለ አሃርን ራቱን ከጎሱ ወደተቀመጠችው የመስክ ሠራተኛው መልሰ። “እንዳልገደሉት እርግጠኛ ነበርኩ።”

“እኔ ገደለውታል ብዬ ነበር የገመትኩት” አለች ሴቲቱ። “ወር መሉ የት ገባ ትላለህ?”

“ቦብም እንደአንቺ ነበር ግምቱ። ግን አየሽ ቢገደል ኖሮ እሬሳውን አይሸሽጉትም ነበር። እንደሌሎቹ ሚቶች በየቱቦው ወይ በየመጠጥ ቤቱ ደጃፍ ነበር የሚጥሉት። አውቆ ነው የተሰወረው።”

“ለምን ለመሰወር ወሰነ?”
“ይህማ ግልጽ ነው። አብርሃምን ሲገድሉት እሱም ዓላማ ውስጥ እንደሚገባ ጠርጥሮ መሆን አለበት።”

“ታዲያ አሁን ለምን መጣ... አራሱንከ ለጥቃት እየመቻቸ ነው።”
“አዎ። ግን እስከመቼ ሊደበቅ ይችላል? ዋናው ተፈላጊ ካልሸርት ቢያዝም ባይያዝም ይህኛው ሚቶ መሆኑን ተገንዝቦታል። ያለው አማራጭ እርሱ እራሱ ካልሸርትን እጁ ማስገባት ነው። ያን ጊዜ ብቻ ነው መደራደር የሚችለው።”

“ወር መሉ ግራ አጋብቶን በመጨረሻ!” አለች ሴቲቱ።
“እኔ የፈራሁት እኛ ጭራውን ከመያዛችን በፊት ብቻውን የካልሸርትን አድራሻ ያገኛል ብዬ ነበር።”

“ልክ ነህ። ግን እዚህ ድረስ የመጣው የካልሸርትን አድራሻ ባያገኝ ነው።”

“ከዚህ በኋላ በተቻለን ከአይኖችን መሰወር የለበትም። ከኋላ እስከተከተልነው ድረስ ወደ ካልሸርት እንደሚያደርሱን እርግጠኛ ነኝ።”

“ግን እንዴት ሊደርስባት ቻለ?” አለች ከጎሱ የተቀመጠችው ሴት።

“ዛሬ ቀን ደውሎ ነበር። ድምፁን ቀይሮ ከመንገድ እንደገባ መንገደኛ መሰሉ ነው የሆቴሉን አድራሻ የጠየቀውና የተረዳው። አየሽ ሮበርት ምናልባት ካልሸርት በስልክ ከሴትየዋ ጋር ሊገናኝ ይችላል ብሎ ስለጠረጠረ የሆቴሉ ገና የቤቷን ስልኮች በወኪሉ አስጠልፎ እየገዳገዱን ጥሪ በጥንቃቄ ይመረምራል። እሱ ድምጹን በማጎርጎን ብቻ ሊያሳስት የሚችል መሰሉት ነበር። እርግጥ የሰው ጆርን ማታለል ትችያለሽ። የዘመኑን ኤሌክትሮኒክስ ግን በፍጹም። የድምፁን ቅጅ አግኝቶ ምርመራ እንደሚመረ ነው ሮበርት ድምፁ የእርሱ መሆኑን ካለፉ ቅጂዎች ጋር አመሳክሮ የደረሰበት።”

“ገባኝ። ግን እየጠየቅሁህ የነበረው ሴትየዋ ከካልሸርት ጋር ግንኙነት እንዳላት እንዴት እንዳወቀ ነበር።”

“እሱን አላውትም። ግን የኢትዮጵያ ፀረ ስለላ ሰዎች ደርሰውበት ስለነበር ያ ሚቶ ጓደኛው ከመገደሉ በፊት ነግሮት ሊሆን ይችላል። ያም ሆነ ይህ በትክክለኛው መስመር ላይ እየተጓዘ ነው።”

“ነው። ግን እንዴ ሆቴሉ ውስጥ ከገባላቸው በኋላ ምን እንደሚያደርጉት ታውቃለህ። ካርት ያሃች ጥንቸል ነው የሆነው። ዘው ብሎ ጆንያቸው ውስጥ መግባቱን አላውቅም።”

“በተቻለኝ መጠን ልትሸናኝው ሞክራ። መሞት የለበትም። ካልሸርትን የሚያገኝ ሰው ካለ ይህ ሰው ነው።” አለ ሰውየው አይኖቹን አጥብቦ።

“ምን ማድረግ እንዳለብሽ ታውቂያለሽ አይደለም? ማለቱ... ሴትየዋን...” አላት ቀጠለና።

“አንድ በአንድ።” አለች ሴቱቱ ከመኪናዋ ኪስ ውስጥ ትንሽ ሽጉጥ አውጥታ በሰፊ ቀሚሷ የገን ኪስ ውስጥ እየሸገጠችው። “አንድ በአንድ።”

“ምናልባት ክወራት በላይ ላንከራተተን ጥያቄ መልስ ታገኛለት ይሆናል።” አለ ሰውየው ላት ብሎ። “መልሱን ካገኘሽ ምን እንደሚሆን ታውቂያለሽ?”

ሴቱቱ በጥያቄ መልክ ተመለከተችው

“በሚቀጥለው አጭርጥላን ወደ ቱልአቪቭ።” አለ ፈገግታውን አመቀ።

“ደቦች! አንድ አታላችሁኛል። አይበቃም?” አለች የመኪናውን በር ከፍታ እየወረደች።

-21-

ናትናኤል የቀርቀርውን የአጥር በር ገፋ አድርጎ ሲገባ ያጋጠመው ሰፊ ገቢ ነበር። በግራና በቀኝ አያሌ መኪናች ተደርድረዋል። ከሆቴሉ ህንፃ ውስጥ ገብተው መስተናገድ ያልፈለጉ ደንበኞች ያማራቸውን እዚያው ከየመኪናዎቻቸው ውስጥ እዘው ይጋበዛሉ። ፍጥነቱን ሳይቀንስ ወደፊት በሆቴሉ ዋና በር እቅጣጫ ገሰገሰ።

ገቢው በጨለማ ቢዋጥም ከፊት ለፊት የሆቴሉ አዳራሽ ብርሃን እውጭ በረንዳው ላይ የምሽቱን እየር እየተነፈሱ የሚጋበዙ እንግዶችን ያሳያል።

በዋናው በር መገባት አደገኛ ነው። ያለጥርጥር እሱን የሚጠብቅ ድንገት የሚወነጨፍ ወጥመድ ሊኖር ይችላል።

ወደቀኝ አጥፍ ብሎ በሆቴል ቤቱ በስተቀኝ ወደጓሮ ዞረ።

ጭስ። እዚያና እዚህ ተፍ ተፍ የሚሉ የወጥ ቤት ሴቶች። ማናቸውም ቀኖ ብለው አላዩትም። በጨለማው ውስጥ ዘና ብሎ ከጎልፍው በር ደጃፍ ወጣ ብላ ወደቀመች ሴት ጠጋ አለ።

“ታዲያስ!” አላት እንደቤተኛ ተዝናንቶ።

“አለን!” አለች በጨለማው ውስጥ ፊቱን ለማየት እየሞከረች።

“የምሥራቅን ምን ነክት ዛሬ?” አለ ጎንበስ ብሎ የእግር ሽራቡን ሳብ ሳብ እያደረገ ፊቱን እንዳታየው። ጨለማው ፊቱን እንደሚከልልለት ቢረዳም መንፈሱ አልረጋጋልህ አለው።

“እንዴት ምን ሆነ?” አለች ሴትየዋ የእመቤቷ ስም ሲነሳ።

“አላየኳትም።” አለ ፊቱን ወደ ማዕድ ማዘጋጀው ቤት መልሶ።

“እረ አለ። ከዋናው ቤት ናቸውኩ።”

“ከዋናው አዳራሽ?” አለ ለጥቂት ሴኮንዶች ፊቱን መለስ አድርጎ አይቷት ወዲያው ዘር ብሎ እየተንጠራራ። ሴትየዋ የምታውቀው ሰው የዘነጋችው ደንበኛ ይሆናል ብላ እንድትጠራጠር አለቅጥ እየተዘናናባት። “ዋናው አዳራሽማ ገብቼ ነበር። የለችም። ክፍል ጨርሳችኋል እንዴ?” አላት አከታትሎ።

“አልጨረስንም። ልያዝሎት?” አለችው።

“አዎ።” ከኪሉ ገንዘብ አውጥቶ ሰጣት።

ሴትየዋ ወደ ውስጥ ስትገባ እያፈጠረ እየተንገራደደ ጠበቃት። ከወዲያ ወዲህ የሚራራጡትን ብቅ ጥልቅ እያሉ እንግዶቻቸውን የሚያስተናግዱትን ሴቶች እየተመለከተ ቆየ።

“አዛላ! ሁለት ጥብስ አንድ ክትፎ ሶስት ፍርፍር ቶሎ በይ!” አለች አንድ ሴት ከጀርባው ካለ መስኮት ብቅ ብላ። “ዓለም! ዓለምንሽ! ሰሦስት ቁጥር ሰዎች አምቦ ውሃ ውሰጂላቸው እንጂ!” ወደ ውስጥ የገባችው ሴት መልሳ በዛው መስኮት ብቅ ብላ ተጣራች።

“መጣሁ - መጣሁ! እዚህምኮ ሰራ ነው። ጭትጭት!” ዓለምንሽ እያልንመገመች ከማዕድ ቤቱ ወጥታ የአምቦ ውሃ ጨብጣ ወደ ዋናው ቤት ሮጠች።

“ይኸው... ሰባት ቁጥርን ያዝኩላት።” አለችው ቁልፉንና መልስ ገንዘብ የያዘችበትን እጇን ወደፊት ዘርግታ።

ቁልፉን ብቻ ተቀብሎ “ተይው” አላት መልሱን ልትሰጠው ስትከጀል።

“እግዜር ይስጥልኝ።” አለች በጨለማው ውስጥ ፈገግታ ደርባ።

“ምስር ከአዲስ ደንበኞች ጋር ነች መሰለች? እኛን ረሳችንላ!” አለ የተከራየውን ክፍል ቁልፍ ለባጣቱ ላይ እያሸከረከረ።

“አይ...ከነጋሼ ኪዳኔ ጋር ናቸው...ጓዳ።”

“ኪዳኔ የኛ?” አላት በጭፍን።

“አዎ።” አለችው። ቤተኛ ነው ብላ እንደመደመች ግልጽ ሆነለት።

“አይ እነሱስ ከሆነች ግር የለም። አንዱ ሰው ይፈልግሻል በያት። ክፍሉ ውስጥ ነች።” ለመመለስ ጊዜ ሳይሰጣት ፊቱን መልሶ መደዳ ወደተሰሩት የመኝታ ቤቶች አመራ...4...5...6...7 ቁልፍን ከቶ በሩን ከፈተና ወደ ውስጥ ገባ። በሩን ከዘጋው በኋላ መብራቱን አበራው።

የክፍሉን አብዛኛ ቦታ የያዘው ቀይ ጨርቅ የለበሰ አንድ ሰፊ አልጋ በሁለት ከመዲናዎችና ቁምሳጥን ታጅቦ መሃል ላይ ተንጋሏል። አነስተኛ የፊት መታጠቢያ ሳህን ከነፊት መስታወቱ በስተቀኝ ይታያል። ከክፍሉ ጀርባ ከአልጋው ራስኔ አንድ የተዘጋ የእንጨት መስኮት አለ። ናትናኤል ክፍሉን ከጠና በኋላ ወደፊት ራመድ አለና በኮርኒሉ መሃል የተንጠለጠለችውን አምፖል አላላት። ጨለማ።

አልጋው ላይ ተቀምጦ መጠባበቅ ይዘ። ልቡ እየተነሳ ሲፈርጥ ደረቱን ሲነርተው እራሱን አሳፈረው። ለሳምንታት አንድ በአንድ ሲያስኬደው የቆየው ዕቅድ ቀላል ሆኖ እንዳልታየው ሁሉ ሰዓቱ ሲደርስ በላብ ይዘፈቅ ጀመር። ...ምንድነው የሚላት? ካልሸርት ያላትን ነው መድገም ያለበት። የካልሸርት ቢጤ ምስክን ተባራሪ ነው መሆን ያለበት። ያኔ ነው ካልሸርትን ባየችበት አይኗ ልታየው የምትችለው። ባታምነውስ? ብትሮክስ? አ! አ! ብትልስ? ወይ አባብላ የተስማማች መሰላ ብትስይዘውስ? አንዱ ክፍሉ ውስጥ ከገባች በኋላ መውጣት የለባትም። መጀመሪያ መውጣት ያለበት እሱ ነው። ግን ብትሮህ ምን ያደርጋታል? አፋን አፋኖ ይዞ ማስፈራራት? አጥፍቷል። ጨቤ ቢይዝ ጥሩ ነበር። ቀደም ብሎ ያሳሰበው ያልጠረጠፈው ሁኔታ ሲከሰትለት ደንገጥ አለ። ለጥቂት ደቂቃዎች እሳሳለላና ድንገት አፈፍ ብሎ ተነስቶ በሩን ክፍቱ ወደ ማዕድ ቤት ሮጥ ብሎ ሄደ።

“አዛሉ! ዓለምንሽ! ማናችሁ... ምነው ዛሬ ችላ አላችሁን!” ጭንቅላቱን በማዕድ ቤቱ ጠባብ መስኮት ገባ አድርጎ ተጣራ። ከውስጥ የክፍሉ ብርሃን ሴቶችን ቁልጭ አድርጎ ቢያሳየውም ከውጭ የቆመው የእርሱ ፊት ግን በጨለማው ውስጥ እንደተዋጠ ነበር።

“አቤት...ምንድነው?” አለች አዛለች ትሁን ዓለምንሽ ያልለያት ሴት በግራዋ መጥበሻ በቀኛ ሳህን እንደያዘች ፊቷን ወደ እርሱ መልሳ።

“ስንቱ ነው የምንልከባችሁ? ቢላ! ቢላ! ቢላ! በይ አሁን አንድ ሰጪኝ!” አለ አጁን ዘርግቶ እያራገበ።

ዞር ብላ ከጠረጴዛው ላይ የተቀመጠ የገበታ ቢላ አንስታ አቀበለችው። ቢላውን ከተቀበላት በኋላ ፊቱን መልሶ እየተጣደፈ ወደ ተከራየው ክፍል ሲመለስ ከጀርባው ድምጽ ተሰማው። የክፍሉን በር ክፍቱ እንደያዘ ዞር ብሎ ተመለከተ።

“ማን ነው? ብለዋል አትፎ...ማን ልበላቸው ስሞትን?” አለች የላካት ልጅ ስሙን ባልማስታውሷ እያፈረች።

“ይሻላል? ሀ! ሀ! ሀ! ሀ!” ልጅቷ ላይ አንባረቀባት። “ብላ ብላ ደግሞ ማነው ትለኝ ጀመር? እንደምትያት ... 'መታወቂያ' ወረቀቱን ብልክ አይሻልም ወይ? 'ብላል በያት' ጊዜ ሳይሰጣት ወደ ክፍሉ ገባ። “ማንሽ...ደሞ ሻማና ከብራት ይዘሽልኝ ተመለሽ። አምፖላችሁ ተቃጥሏል። እንደው ነውት እዚህ የምንመጣ። የኖንቲ አስተናጋጅነት ድሮ ቀረ።” በሩን ዘጋው።

አለችጥ መዝናናቱ ልጅቷን ግራ እንደሚያጋባትና እመቤቷ በትርብ የሚያውቁት ሰው ነው ብላ እንድታሰብ እንደሚያደርጋት ገብቶታል። ክፍሉ ውስጥ ከገባ በኋላ ቢላ የጨበጠ ቀኝ እጁን ኪሱ ውስጥ ከትቶ አልጋው ላይ ተቀመጠና ጨለማው ላይ አፈጠጠ።

ቢላውን የጨበጠበት እጁ በላብ ሲጠመቅ አውጥቶ ሰራው ላይ ሞዝቀው። መፍራት የለበትም በፍውም! አሳዳጆቹ ፍርሀት የሚገባቸው! ርሀራሄ የሚውጣቸው አይደለም። አንገቱን እርደው ቱቦ ውስጥ ሊጥሱት የተዘጋጁ ናቸው። ፍርሀት አይበጀውም። ፍርሀት አያዋጣውም።

ምንድነው የሚላት? ሊያስፈራራት አይገባም። እሱም እንደ ካልሸርት ተባራሪ መሆኑን ነው ሊያሳምናት የሚገባው። ያን ጊዜ ነው የምታምነው! ካልሸርትን ባየችበት አይኗ የምታየው። እንቢ ካለች ግን በራሷ ቢላዋ ያባብላታል።

ያለበት ክፍል በር ወደ ውስጥ ተከፈተ።

“አንዱ! ምነው ጨለማ ውስጥ?!” ለሴት ጎርጎን ያለ ድምፅ።

“አምፖልሽ ተቃጥሏል ምስርቤ። ሻማ በያት ልጅቷን።” አለ ናትናኤል በጭለማ ውስጥ እንደተቀመጠ ተዝናንቶ። ልቡ ትቼህ ልብረር-ልብረር አለው።

“ማነህ?” አለ ያው ጎርጎን ያለ የሴት ድምፅ ጥርጣሬ የገባው በሚመስል ቃና።

“እስቲ ሻማው ይምጣና እንተያለን።” ቢላውን ጨምቆ ይዘው።
ክፍሉ ውስጥ ከመግባቱ በፊት ሻማውን መለኮስ የለባትም! ማን መሆኑን
መለየት የለባትም! አትለየውማ! አታውቀውማ!

“ማነሽ ... ብርክቲ ... እስቲ ከአንደኛው ክፍል አንድ አምሥት
አምጪ።” ከበር የቀመችው ሴት የካልቨርት ወዳጅ ያለበትን ክፍል መዝጊያ
ከፊት አድርጋ እንደቀመች ስትናገር ተሰማው።

“ይኸው ሻማ አምጥቻለሁ።” አለ የሌላ ሴት ድምፅ።

“በይ አምጪው ሻማውን። ሂጂና ከአንዱ ባዶ ክፍል ደህና
አምሥት አውልቀሽ አምጪ።” አለች ከበር የቀመችው ሴት።

“ይሁን - ይሁን! ሻማ ካለ ይበቃል።” አለ ናትናኤል ጮክ ብሎ።

ከበር የነበረችው ሴት የደዘችውን በር ገፋ አድርጋ ወደ ውስጥ
ገባችና የክብሪቱን ሳጥን ክፍታ ክብረት ማውጣት ጀመረች።

“ከበሩ ዞር በይ! ንፋሱ ያጠፋብኛል።” አለና ድንገት ብድግ ብሎ
ከጀርባዋ ያለውን መዝጊያ ዘጋው። ቆለፈው። “አምጪው” ብሎ ሻማውንና
ክብሪቱን ከእጇ ቀማት።

“እንዴ! ቆይ ልለኩሰው እንጂ!” ሴትየዋ በጨለማው ውስጥ ግራ
ተጋብታ ቀመች።

ናትናኤል ተንጠራርቶ እጇን አወናጨፈና በክፍሉ መሃል
የተንጠለጠለችውን ሲገባ ያላላትን አምሥት ሲያገኝ መልሶ አጠበቃት።

ክፍሉ በብርሃን ተሞላ።

ድንገት በብርሃን በተጥለቀለቀው ክፍል ውስጥ ለሌኮንዶች
አይኖቻቸውን እያጨናበሱ ተፋጠጡ። ከጠበቃት በላይ ወጣት ነች። ከሰላላ
አትብልጥም። ለሴት በጣም ረጅም ነች። ከታች እስከላይ ሙልት ብሎ
የወጣው ቀይ ገላዋ ደህና እንደተያዘ ጮኽ ይናገራል።

“ማነሽ?” አፈጠጠች።

“አታውቁኝም አላውቅሽም። የምረዳሽ የምትረጃኝ ነገር ስላለ ብቻ
ነው እንደጋ የመጣሁት።” አለ ጀርባውን ለበሩ ሰጥቶ እንደቆመ ፊት ለፊት
እየተመለከታት።

“ምንድነው የምረዳህ?” አንድ እርምጃ ወደ ጋላ አፈገፈገች።

“አትፍራ! እንደን የሚያሰጋሽ ነገር የለም። ስማኝ...” ካልቨርት
ያላትን ነው መድገም ያለበት... ካልቨርት ያላትን! “ስማኝ...” አለ ድጋሚ
ምራቁን ውጦ። “ለገድለኝ የሚያገርፍኝ ሰዎች አሉ። መሸሽግ አለብኝ!
ከጎላዬ እንደ አብድ ውሽ የሚያረፍጠኝ ሰዎች አሉ። መደበኛ አለብኝ!
መሸሽ አለብኝ። ግን ደግሞ መሸሽ ብቻ በቂ አይደለም። አንድ ቀን
እያንዳንዳችንን ከያለንበት ከየተደበቅንበት ፈልፋሪው ያወጡናል። እያረዱ
በየስርቸው ይጥሉናል።” ለአንድ አፍታ ትክ ብሎ ተመለከታት። “ይህ
ከመሆኑ በፊት ልናቆማቸው ይገባል። ልንገታቸው ይገባል። ልንገታቸው
የምንችለው ደግሞ እኛ ተባራሪዎቹ በአንድነት ስንጋፈጣቸው ብቻ ነው።
በየአቅጣጫው ተበታተንን በመደበኛ አይደለም።” ንግግሩን አቋርጦ በዝምታ
ተመለከታት። ፍርሃት ፊቷን አስምጦታል። በሆንም የተናገረው ሁሉ
እንቅጥልሽ እንዳልሆነባት ግልፅ ነበር። ፊቷ ላይ የሚያንገርብበው ፍርሃት
እንጂ መደናገር አልነበረም።

“እና... እኔ ምንድነው የምረዳህ?”

“ከካልቨርት ጋር ሆኜ እነዚህን አውሬዎች ልጋፈጣቸው ነው
የምረዳለው። ከካልቨርት ጋር ብታገኘኝ...”

“ካልቨርት የት እንዳለ አላውቅም።” አቋረጠችው። ሮጣ ከክፍሉ
ልትወጣ እንዳሰበች ሁሉ ከጀርባው ያለውን በር አሻግራ ተመለከተች።

“ትክክል ነሽ። መደበኛ ትክክል ነው። ምክንያቱም የሚያሳድዱን
አውሬዎች እኛን እጃቸው ለማስገባት የማይፈጥሩት በዴ የማይሞክሩት
መታዘድ የለም። ግን አመኝኝ። እኔም እንደ ካልቨርት ተባራሪ ነኝ። እኔም
እንደ ካልቨርት ታዳኝ ነኝ። እርጂኝ። ራሴንም ካልቨርትም ልረዳ
እችላለሁ። ልናቆማቸው እንችላለን፤ ልንገታቸው እንችላለን። ግን ካልቨርትን
ማግኘት አለብኝ። ብቻዬን ወደጨለማው መውጣት አልችልም። ረዳት
እፈልጋለሁ። ካልቨርትን እፈልጋለሁ።”

“ነገርኩህ። ስለካልቨርት የማውቀው ነገር የለም።”

ያሉበት ክፍል በር ድንገት ተገቧለች።

“ማነሽ?” አለ ናትናኤል ፊቱን ወደ መዝጊያው መልሶ።

መልሱ የለም። በሩ ድጋሚ ተገቧለች። ናትናኤል ደንገጠ። በገባ እጇ
እንደ አይጥ ሮጦ ወጥመዳቸው ውስጥ እንደገባላቸው ተረዳ። ዞር ብሎ
የካልቨርትን ወዳጅ ተመለከታት።

"እዚህም አሉ?" አላት በደረሰው። ምን ለማለት እንደረሰ ግን ለራሱም ግልፅ አልነበረም።

ለአንድ አፍታ ካትማማች በኋላ በአምነታ ጭንቅላቷን ነፋነታችላት።

ሰውነቱ ሲገል ተሰማው። ልቡ ያንን ደረቱን ይነርተው ጀመር። አፋ ክው ብሎ ደረቀ። ወደ በሩ ተጠጋ።

"ማነው?" አለ ድጋሚ ፍርሃቱን ከድምፁ ላይ ለመደምሰስ እየጣረ።

"አምፖሉን አምጥቻለሁ" አለ የሴት ድምፅ።

ሰውነቱ ሲረጋጋ ውሃ እንደረሰበት ሁሉ ከላይ እስከታች ሰውነቱን ቀዘቀዘው።

"ተደው... ላልቶ ነበር አምፖሉ፤ አጥብቂዋለሁ።" አላት ወደ በሩ ጠጋ ብሎ።

ፊቱን መልሶ ቆመ። ግንባሩ ላይ ችፍፍ፣ ያለውን ቀዝቃዛ ላብ በክንዱ ሞገቱቀው። ትክ ብላ የምትመለከተውን የካልቨርትን ወዳጅ አይኖች ሲያይ ፍርሃቱን ከፊቱ ላይ እንዳይበባት ተረዳ። ምናልባት በካልቨርት ፊት ላይ ያነበበችው ፍርሃት ታውሷት ይሆናል። ብሎ አሰበ።

"ለምንድነው የሚያባርሩህ?" አላችው። እርጋታዋ አስደነቀው።

"ካልቨርት አልነገረኸም?" አላት አልፏት ሄዶ አልጋው ጫፍ ላይ እየተቀመጠ።

"አልነገረኝም። ሊነገረኝ የሚችለው ነገር እንዳልሆነ ስላስረዳኝ አስጨነቁ አልያዝኩትም።"

"ትክክል ነው ያደረገው። ቢነገርኸም ዋጋ አይኖረውም።" አለ ምሥጢሩን እንደሚያውቅ ሁሉ አይኖቹን በባዶው ግድግዳ ላይ ተክሎ።

"ለምንድነው ለፖሊስ የማይታሰቡት?" ለመጀመሪያ ጊዜ ድምጹ ውስጥ ጭንቀት አቃጨለ። "እስከመቼ ተደብቃችሁ ትኖራላችሁ?"

"ከፖሊስ በላይ ናችው።"

"ነገርኛል። ይህንን ሌላም ነገርኛል የሰፍ። ግን ቢሆንም ሕይወታችሁን ሁሉ በድብብቆሽ ሊታሰብ ሊችላል።"

"ትክክል ነሽ። እኔም የምለው ይሄን ነው። ተበራረዎች እኔና ካልቨርት ብቻ አይደለንም። ሌሎችም አሉ። ግን እስከመቼ ተደብቀን

እንዘልቃለን? ለዚህ ነው የሚመጣውን ሁሉ ተጋፍጠን መቆም አለብን የምለው። ምናልባት ጥቂቶቻችን ሕይወታችንን እናጣ ይሆናል። ግን ይህ ምንም አይደለም። የተቀሩት ንፁህ አየር ተንፋሰው ይኖራሉ።"

"ታዲያ ለምን...?"

"ለዚህ ነው።" አቋረጣት። "ለዚህ ነው ካልቨርትን የምረልገው፤ ሌሎችንም እየዘርኩ የምረልገው። ጥቂቶቹን አግኝቻቸዋለሁ አብዮቶቹ ግን አብረውኝ ሊቆሙ ፈቃደኛ አይደሉም። እንደ ተሃን መሸጠን እንደ አይጥ መሸለኩኩ ነው የመረጠት።" ለጥቂት ሴኮንዶች ዝም አለ።

ዓይኖቿን ሳትሰብር ትክ ብላ ተመለከተችው። ለአንድ አፍታ ፊቷ ላይ ሃዘኔታ ያነበበ መሰለው።

"ካልቨርት የቲ ነው ያለው? እርጅኝ።" ድምፁን ለሰለሰ አድርጎ ጠየቃት።

ድንገት ከየት መጣ ሳይለው ጥርጣሬ ፊቷን ሸራነው።

"አላውቅም።"

ተስፋ፣ እንደቀረጠ ሁሉ ትንፋሹን በረጅሙ ለቅቆ ወደ ወለሉ አቀረቀረ።

"አየው።" መጥታ አጠገቡ አልጋው ላይ ተቀመጠች። "ምናልባት አውነትህን ሊሆን ይችላል። ግን የሴፍ ለረዱት የሚረልጉ ወገኖች እንደሌሉና አድራሻውን ለማንም መናገር እንደሌለብኝ አስጠንቅቆኛል።"

"እውነቱን ነው። ማንም ለረዳው የሚረልግ ሰው የለም። እኔም እራሴ ካልቨርትን ለመርዳት ስል አይደለም ከሞቀ ቤቱ በሌሊት የጠፋሁት። ትሰማኛለሽ? ለነፍሴ ለገዛ ሕይወቴ ፈርቼ ነው። ግን የኒ፤ የካልቨርትና የሌሎቹም ሕይወት የሚተርፈው ከተደበቅንበት ወጥተን አሳዳጆቻችንን ስንገታቸው ብቻ ነው። እንደ ሰንገር ጭንቅላታችንን አሸዋ ውስጥ ቀብረን ስለቆምን አይደለም። እመኚኝ ያገኘናል። እመኚኝ። እንደ በአንድ እያረዱ ይጥሉናል። ካልቨርት የት ነው ያለው?"

"ጥሩ ... ጊዜ ሲጠኝ... በመጀመሪያ እሱ ምን እንደሚል መልሰኩት ልክ ማወቅ አለብኝ። ስምህ ማነው? ማን ልባለው?" አላች ክንዱን ያዘ አድርጋ ትክ ብላ እየተመለከተችው።

"ጊዜ የለኝም! ጊዜ የለኝም! ከኋላዬ እያለከለከ የሚረጠት ተኩላ ዎች የሚረልጉት ነፍሴን ነው! ጉርርዬን ነው ይገባኛል? አንቺ ከካልቨርት

ጋር እስከተመሳሰረ ልጠብቅ አልችልም!” በንዴት ተንቀጠቀጠ።

“ይቅርታ! ምንም ላደርገልህ አልችልም።” ከተቀመጠችበት ተነሳች።

“ይቅርታ አትጠይቀኝ። የእኔን ነፍስ ብቻ አይደለም ስጋት ላይ የባለሽው፤ የካልሸርትም ነው። አመኝኝ የገኘታል። የጊዜ ጉዳይ ነው፤ የገኘታል። ሃይንሽ ፊት አርደው ይጥሉታል። ይህ ከመሆኑ በፊት አርጄው! የት ነው ያለው ካልሸርት?” ከተቀመጠበት ተነሳ። በላው! በላው! ልምምጥ ካልገባት የራሷ በላዋ ጠልቋት ይገባል። በላውን ከክሉ ውስጥ አውጥቶ ይዘው።

አይኖቿ በላው ላይ ሲያርፉ ለመጀመሪያ ጊዜ ፊቷ ገረጣ።

“ምን ልታደርግ ነው?”

“ምን የማደርግ ይመስልሃል? ጓደኛዬ እንዴት እንደተገደለ ልተርክልሽ? ከሞቀ ቤቱ ወቅቹ እንደቀረሁ ላዋይሽ? የገዛ ፊቱን እንደ እስከት እየተያየርኩ እንዳበደ ውሻ እንዴት እንደምሮጥና እንደምከለፈለፍ ላውጋሽ?” በላውን እንደያዘ ተጠጋች።

“አትገነኝም!” አለች የማይታይ ከላ እንዳላት ሁሉ ከቆመችበት ላትንቀሳቀስ። “ጫፊን ብትገነኝ የሴፍ ምን እንደሚያደርግ ታውቃላችሁ”

“ካልሸርት እንደ እኔ ተባራሪ ሚዳቆ ነው። ምን ሊያደርግ ይችላል?” በላውን ወደፊት ገፋ አድርጎ ተጠጋች።

“ያወጣዋል!” ጮኸችበት። “ምስጢራችሁን ሁሉ ያወጣዋል። ደግሞ ነግሯችኋል። አትገነኝም!” ፍርሃትና ጥርጣሬ ድምጹን ይነካዘው፤ እንደ በገና ከር ያርገዝገዝው ጀመር።

“እኔ ምን የምፈልግ ይመስልሃል ታዲያ? ያንን ነውከ የምፈልገው፤ ምስጢሩ መውጣቱን ነውከ የምፈልገው! ገባሽ?” አምባረቀባት። “ካልሸርት የጠፋው የተሸሸው የኔን ምስጢር ይዞ አይደለም። ምስጢሩን በያወጣው በሀላም እቤቱ አመለሳለሁ።” በላውን እንደያዘ ቀረባት። ሊይዛት ገራ እጁን ሲለድ በድንጋጤ ወደኋላ ስታፈገፍግ ቀይ የአልጋ ልብስ በለበሰው አልጋ ላይ ወደቀች። ለአንድ አናታ ጮኸች።

በፋ ተገዢ።

ናትናኤል ፊቱን መለስ አድርጎ አዳመጠ። ድጋሚ ተገዢ። ናትናኤል ገራ እጇን ለቀም አድርጎ ድምፅ እንዳታለማ በላውን አገነታ። ስር ሸገሉ በምልክት አስፈራራት።

“ማነው?” በይ። አላት ወደ ጆርግ ተጠግቶ።

“ማነው?” አለች የምስጢራች በሚንቀጠቀጥ ድምጹ።

መልስ የለም። በፋ ተገዢ።

“ማነው?” አለች የምስጢራች ጮኸ ብላ። ድምጹ ፍርሃቷንና ጭንቀቷን በከፍሎ ውስጥ አስተጋብረው።

መልስ የለም። በፋ ተገዢ።

ናትናኤል ወደ ጆርግ ተጠግቶ ሸክ አላት።

“ቆይ መጣሁ... እንዴ ጠብቂኝ!” አለች የምስጢራች ጮኸ ብላ።

ናትናኤል ዘሎ አልጋው ላይ ወጣና ከራሷ ያለውን መስኮት በቀስታ ከፈተው። ጨለማ። አሁንም ገፋ አድርጎ ጭንቀታቱን ብቅ አደረገና ተመለከተ። ጭር ያለ ዝር። ዞር አለና የምስጢራችን ክንድ ለፊፍ አድርጎ “ዘለይ” አላት በሽክሽካታ።

“የት ነው የምዘለው?” በፍርሃት የረዘመ ፊቷን ቀና አድርጎ አፈጠጠችበት።

“ሾማድረግ የማልፈልገውን ነገር እንዳደርግ አታስገድጁኝ።” አለ የያዘውን ቢላ ጫፍ ወደ እምብርቷ አስጠግቶ። “ጥያቄ አልፈልገም፤ ዘለይ።”

እሷ በመጀመሪያ እሱ ተከትሏት በመስኮቱ ዘለው ወጡ።

“የት ነው የምትወስደኝ?” በገራው ክንድ ይዞ እየጎተተ በቀኙ በያዘው ቢላ ወገቧን እየነካነ እየገፋት፤ ሲያዋክባት እራ በይ - እራ በይ አላት። ነገር ገን አፋን ብትከፍት በቀኙ የያዘውን ረጅም ቢላ ሽንጣ ላይ እንደሚሰካው ሲሰማት ዝም ማለቱን መረጠች።

“ዝም ብለሽ ነይ፤ በአጥሩ ላይ እንዘላለኝ።” አላት በቢላው ጫፍ ወገቧን እየነካነ ወደ ያሮው የቀርቀር አጥር እየገፋት።

“አልችልም!” አለች ድንገት መጋኛ እንደመታት ድርቅ ብላ ቆማ።

“ጥሩ... እኔ ከመዝለጌ በፊት ቢላሽን ሆድሽ ውስጥ አጨምርልሃለሁ።” ፊቱን ወደፊቷ አስጠግቶ በጥርሶቹ መሃል ተናገራት።

“አልችልም ነውኮ የምልህ! እንዴት ነው በአጥሩ የምዘለው?” አለች በፍርሃት እየተንቀጠቀጠች በልመና ድምፅ። “የስርቆሽ በር አለ! በዚያ አስወጣሃለሁ። እኔን ተወኝ። አልናገርም።”

“የታለ የስርቆሽ በር?” ናትናኤል አብርሃም የነገረው ትዝ አለው “...ካዛንቺስ ከወዳጁ ቤት የሴት ልብስ ለብሶ ድረፆ ተከናንቦ በስርቆሽ በር ሊወጣ አየው...” “የታል” አላት ደግሞ።

ሳትናገር ወደ ገራ እጥፍ ብላ ዙሪያውን በቆርቆሮ ከታጠረው ገቢ በአንደኛው መዓዘን ከገር ወዳለች ትንሽ በር ወሰደችው።

“ልቀቀኝ!” ይዟት ከገቢው ሊወጣ ሲል ከንዲን ለማስለቀቅ እየታገለች ሮሽች።

የቢላውን ጫፍ ትከሻዋ ላይ ተከለና የለበሰችውን ቀሚስ በጡቶቿ መሃል ቁልቁል ቀረደደው። በድንጋጤ በድን ሆነች።

“ድጋሚ ድምፅሽን አሰሚና ይህን ቢላ ዓይንሽ ውስጥ አጨምረዋለሁ። ተጠንቀቁ። እርቁ ከመሄዴ በፊት አልለቅሽም። ካሁን በኋላ እንዳትታገይኝ!” በጭሰማው ውስጥ አፈጠጠባት።

ድንገት ከጀርባቸው የለው ዱካ ተሰማቸው።

ከንዲን እንደያዘ በስርቆሽ በሩ ወጣና እየጎተታት ቀን ባጠናት ከዋናው መንገድ ተገንጥላ ወደ ሠፈር ውስጥ በምትገባው ቁልቁለት ተንደረደረ።

መንገዱ ጭር ብሏል። በገራና በቀኝ የተደረደሩት ትናንሽ መሽታ ቤቶች በርቻቸውን ገርቦብ ገርቦብ እንዳደረጉ ደንበኞቻቸውን ያስተናግዳሉ። ከንዲን እንደያዛት ሮጡ።

ከጀርባቸው የቆርቆሮ ኳኳታ ተሰማ።

“ቁም!”

ወደ ገራ እጥፍ ብሎ በኮረኮንች መንገድ ወደ ውስጥ ገባ። ያደረገ ችው ረጅም ጫማ ቢያስቸግራትም እየተወሰከከፈች አብራው ሮጠች። ከገቢው ከወጡ በኋላ ለራሱም ግልፅ ባልሆነለት ሁኔታ የተለየ ስጋት የያዛት ይመስል! አሏም እንደሰው ተባራሪ እንደሆነች ሁሉ አብራው ተጣደፈች።

ከሩቅ የቆሻሻ ማጠራቀሚያ በርሚሎች ሲመለከት ከንዲን ይዞ ወደቢያው ጎተታት። እነዚህ በራሱ ባለበሰው የቆሻሻ ከምር ላይ ተሻግረው ከበርሚሎቹ ጀርባ በረው ሽብረክ ሽብረክ አሉ። በስተግራ ራቅ ብሎ መደዳውን ከተከለከለት የመሸታ ቤቶች የሚወጣው ደብዛብ በርሃን አቅባቢውን በደቅደቁ ጨለማ ከመዋጥ አድናታል። ወዲያ ማዶ እንደ የጭንት መኪና ሽራውን ተከናንቦ ጥግ ይዞ ቆሚል። በስተቀኝ የውሸች ጥል በጨለማው ውስጥ አስተጋቢ። ድምፃቸውን እጥናተው ተጠባበቁ።

ናትናኤል ቀኝ ሲል በጨለማው ውስጥ አንድ ነገር ውልብ ሲል ተመለከተ። ዓይኖቹን በሰፊው ከፍቶ በጨለማው ላይ አፈጠጠ። ድምፅ ተሰማው... እየቀረበች ስትመጣ ሲለያት በእጩይታ ትንፋሽን ለቀቁ። ሀሳራም ሴት ነበረች። እንደመንገዳዊ ትልና ወደፊት ትራመዳለች። ትንሽ ታንጎራንርና ደግሞ ወደፊት ትራመዳለች። ጡም ሳይቆይ ከሰካራሚ ጀርባ የሌሎች ሰዎች ሩጫ ተሰማ። ናትናኤል ከበርሚሎቹ ጀርባ ሳይወጣ ጭንቅላቱን ብቻ አቅንቶ ተመለከተ።

ሦስት ሰዎች እየተረገገው በኮረኮንቹ መንገድ መጡ። በኮረኮንቹ መንገድ ላይ እየተወሰከከፉ ሲሮጡ ናትናኤል አዳኖቹ እንደሆኑ ሞጠ። ሰካራሚ ሴትጋ እንደደረሰ ከሦስቱ አንደኛው የያዘውን ባትሪ መለስ አድርጎ ፊቷ ላይ በግ አደረገባት።

“ትዝታ እ... እባላለሁ።” አለች ሰካራሚ አዳኖቿን ከባትሪው ብርሃን በከንዲ ከልላ “ሀ! ሀ! ሀ! ከፈለግህ ደሞ እቤት እንሃድና።”

ባትሪውን ያበራባት ሰው ትቷት ከንደኞቹ ጋር ወደፊት ተጠለ። ሦስቱ ሰዎች ወደ ቆሻሻ ማጠራቀሚያዎቹ ሲደርሱ ትንሽ ሲቀረቸው ቆሞ አሉና ተነጋገሩ። ወዲያው ሁለቱ በስተቀኝ ታጥፈው በጨለማው ውስጥ ሲለወፍ ባትሪ የያዘው ሰው በበርሚሎቹ አቅጣጫ አመራ።

ናትናኤል አብራው የተደበቀችውን የካልሽርትን ወዳጅ ጠረጠራት። ብትሮህስ? ብትጣራና ብታሲዘውስ? እዚሁ ቆሻሻ መጣያ በርሚሎ ስር ደፍተውት ሊሄዱ አይደል? ፈጠን ብሎ ቀኝ እጁን በትከሻዋ አሳልፎ አፋን አፈናትና በግራ እጁ የያዘውን የቢላ ጫፍ አንገቷ ስር ሸገጠው።

“ትንፍሽ እንዳትይ... ፊቱን ከማዞሩ በፊት ይሄ ቢላ ማጀራትሽ ነው የማደርሰው።” አላት ዓይኖቿን በበርሚሎቹ አቅጣጫ በርጠው ሰው ላይ ተከሉ።

ሳትነቃነቅ አይኖቿን ብቻ አቅንታ በጭንቀት ተመለከተችው። እንገቷ ስር የተሸገጠው የቢላ ስለት ለሰላሳ ቆዳዋን እንደ ምላጭ ሲሰነጥቀው ተሰማት።

ሰውየው ወደ በርሜሎች እየተጠጋ በመጣ ቁጥር በደመነፍስ ያወቀና የተረዳ ይመስል ፍጥነቱን ቀንሶ የባትሪውን ብርሃን እንደ ነብር ድራት ከወዲያ ወዲያ እየላጋ ዙሪያውን እየፈተሽ በዝግታ ይራመድ ጀመር። እየቀረባቸው ሲመጣ ናትናኤል በበርሜሎች እናት ላይ ተመለከተው። በግራው ባትሪውን እንደጨበጠ በስተቀኝ የኮት ኪሶ ውስጥ የጨመረውን እጁን ሲመለከት ሰውየው መሃሪያ እንደያዘ ናትናኤል ተረዳ። በየምሥራች እፍ ላይ የጫነውን የቀኝ እጁን ጠበቅ አደረገና በግራው የያዘውን ቢላ ከእንገታ ስር አውጥቶ ይዞ ተዘጋጀ። ተጠባበቀ። ከበርሜሎች ዙሪያ የፈለሰው ቀሻሻ ላይ ሲረግጥ የአዳኙ ኩቱ ኮሽታ ተሰማው። ሊጠጋውና ሲቀርበው ሲደርስበት ተወርውሮ ቢላውን ሊሰነበት ተዘጋጀ። ሰውየው ድንገት ቆም አለ። ያመነታ መሰለ... ባትሪውን ዞር አድርጎ በበርሜሎች ላይ አበራ። የባትሪውን ብርሃን በዙሪያው አወናጩ። ወዲያው ፊቱን መልሶ በኮሪኮንቹ መንገድ ወደፊት ቀጠለ።

ሰውየው ከራቀ ወዲያ ነበር ናትናኤል ለመተንፈስ የደፈረው። የምሥራችን አፍ ለቀቀና ቋና አደረጋት።

“አይዘኝ አትፍሪ፤ ልጃሽ አልፈልግም። እመኝኝ። ከዚህ በላይ ምን ማረጋገጫ ነው የምትፈልገው?” አለ ትከሻዋን በሁለት እጆቹ ይዞ እየነቀነቀ። “በይ ተነሺ... ሳንቻኮል በእርጋታ እየተራመድን ወደ ዋናው መንገድ እንወጣለን። ለመሮጥ ወይ ለመጮህ ብትሞክራ ግን ምርጫ አይኖረኝም።”

“አልሮጥም።” አለች ፊቷን መልሳ በፍርሃት እየተመለከተችው።

ናትናኤል የምሥራችን ክንድ እንደያዘ ቁጢጥ ካለበት ብድግ ሲል እንቅስቃሴ ጋየው። ተመልሶ ሽብረክ አለና እንዳንነበሰ አሻግሮ ተመለከተ። እየተንገዳገደች ቀም ራመድ እንደገና ቀም አያለች በኮሪኮንቹ መንገድ ተመልሳ ትመጣለች- ሰነራሚ።

“ተነሺ...” አለ ናትናኤል የምሥራችን ክንድ እየጎተተ። “ሰነራሚ ነች።”

ከተደበቁበት የቀሻሻ ማጠራቀሚያ በርሜሎች ስር ወጥተው ፈጠን ብለው በዋናው መንገድ አቅጣጫ አመሩ።

“ታዲያስ!” አለቻቸው ከፊት ለፊታቸው እየተወለከረች፤ እየተንገዳ ገደች የምትመጣው ሰነራም። “እስቲ ወንድም ብር ግፋ።” አለችው ናትናኤልን ስትመለከት እጇን ወደፊት ዘርግታ።

“ዞር በይ!” አለ ናትናኤል አልፏት ለመሄድ እየሞከረ። ድንገት በዘረጋችው መዳፋ ውስጥ የጨበጠችውን ሲመለከት ግን መላ እነሐቱን ደነዘዘው። የምሥራች ከፊቷ የተደቀነውን ስታይ እንዳትጮህ የፈራች ይመስል የገዛ አፋን በገዛ መዳፋ ግጥም አድርጋ ዘጋችው።

“የማይሆን ነገር አትሞክር።” አለች ሰነራሚ የያዘችውን ሽጉጥ ወደ ሆዱ ገፋ አድርጋ። “ተነቃነቅ... እዘረግፍሃለሁ።” ድንገት ፊቷን ወደ የምሥራች መለሰችው። “አንድ ዕድል አሰጥሻለሁ፤ ካልቨርት የት ነው?” የሽጉጧን አፈመገ መለስ አድርጋ የምሥራች ላይ ደቀነችው። “ንገረኝ ጊዜ አትውሰጁ!”

“እኔ አላውቅም።” በእጁ የጨበጠው የምሥራች ክንድ ሲንቀጠቀጥ ተሰማው። “ተኩሼ ሳልቀረድድሽ ንገረኝ። ካልቨርት የት ነው?” ሴትየዋ አፋን ሳትከፍት በጥርሶቿ መሃል ተናገረች።

“አላውቅምኩ።” የምሥራች ድምፅ እንደወፍ ትንፋሽ ሳላ።ፍርሃት ያንቀጠቅጣት ጀመር።

ሴትየዋ አላመነታችም። ወደኋላ ጥቂት እርምጃዎች አፈገፈገች። ናትናኤል ያልጠበቀው ድምፅ ‘ቡፍ!’ አለ። የምሥራች እጁ ላይ ተልፈሰፈሰችበት... ለቀቃት... ዝልፍልፍ ብላ በስተቀኙ ተዘረጋች። ከፊት ለፊቱ ሽጉጧን ደግፍበት ከቆመችው ሴት ጋር ተፋጠጠ። ትንፋሹን ይዞ ጠበቃት። እስምሮው እርስበርሱ ተጣለበት። ለፈነዳ ያሰበ ይመስል ማድራቱ ሲወጠር ተሰማው። ዘሉ ይነቃት? ወይስ መጨረሻውን በቆመበት ይቀበል? ድንገት ፈገግ ያለች መሰለው... ፈገግ አለች ሴትየዋ። ከኋላው የሩጫ ድምፅ ተሰማው። ከፊት ለፊቱ ቆማ የነበረችው ሴት በፍጥነት የሽጉጧን አፈመገዝ ወደ መሬት መለሰችና ከትከሻው ላይ አሻግራ በጨለማው ላይ አፈጠጠች-

“ሩጥ!” አለችው በሽክሽክታ ወደጎን ትታው የሩጫው ድምፅ ወደመጣበት እየተራመደች። “ተዋትና ሩጥ!” አለችው ድጋሚ ፊቷን መልሳ። የምሥራችን እየጎተተ ወደጥግ ሲሸሸግ ስታየው። “እሷን ተውና ሩጥ!”

ናትናኤል ሳይመልስላት የምሥራችን በቁቶቿ ውስጥ ገብቶ እየጎተታት ወደ ጥግ ሸሸገ አለ። መሬቱ ላይ ተንብርክኮ የምሥራችን ጭንቅላት ቀና አደረገና ትንፋሷን እዳመጠ። አለች። “የምሥራች... የምሥራች...” ድምፁን ቀንሶ ተጣራ።

አይኖቿን በትግል ገልጣ ተመለከተችው... እየሞተች ነው... እየቀዘቀዘች ነው... እያበቃች ነው... ለያድናት እንደማይችል ተረዳ።

“የምስራች... ንገሪኝ... ካልሸርት የት ነው ... ንገሪኝ! ሁላችንን ሳይጨርሱን በፊት ንገሪኝ!”

“ካል...ሸርት ...የ...ሴፍ...” ከጉሮሮዋ የሚወጣው ድምፅ ሻከረበት።

“አዎ የሴፍ... የሴፍ ካልሸርት የት ነው ያለው?”

ከወዲያ የሚሰማው የሩጫ ድምፅ እየቀረበው መጣ... አንድ ሴት ስታንገራገር ይሰማል... በጨለማው ውስጥ...

“የ...ሴፍ...” የምስራች ድምፅ በጭንቀት እየተበጣጠሰ ተንጠባጠበ።

“አዎ ...አዎ የት ነው?”

የሩጫው ድምፅ ቀረበ። ናትናኤል ጭንቅላቱን መልሶ ከጀርባው ተመለከተ። ሰካራሟ መሀል ኮረኮንቹ ላይ እየተንገዳገደች ወደፊት ራመድ ትልና እንደገና ቆም ብላ ታንገራገራለች...

“ንገሪኝ የምስራች... ካልሸርት የት ነው?”

“የሴፍ... እ... አማዬጋ” አየር ለመሳብ ስትታገል ደረቷ ሽቅብ ተሰቀለ።

“የት ... የት?”

“እ...አማዬጋ ...ድሬ...ዳዋ...” የጀመረችውን ከመጨረሷ በፊት ሰውነቷ ተዝልናል። ከንዱ ላይ ወደቀች። ናትናኤል ቀና ሊያደርጋት ሞክረ። አብቅታለች። ሰውነቱ ከቁጥጥሩ ውጭ ሆነበት። ከተንበረከከበት ብድግ ብሎ ለመሮዋ ተዘጋጀ። ከወዲያ አየርጠ የሚመጣው ሰው ሰካራሟ ሲደርስ በጨለማው ውስጥ ታየው። አዳኙ ወደ ሴትየዋ እንደደረሰ በግራው የያዘውን ባትራ ፊቷ ላይ ቦግ አደረገውና ወዲያው ወደጎን ገፍተር አድርጓት አለፈ... ከመቅፅበት ባትራውን ወደጎን መለስ አድርጎ ናትናኤል ላይ ሲተክለው ናትናኤል ቁጢጥ ካለበት መነሳት ተሳነው።

አዳኙ ቀኝ እጁን ከክሉ መንጭቆ አውጥቶ ሽጉጡን ደግኖ ይዞ ተጠጋው።

“አገኘህህ!” አለ ወደ ውጭ ተንፋሶ። ወዲያው ከናትናኤል ጎን የተዘረጋውን የምስራችን ሰውነት ሲመለከት አይኖቹ ከየጉድጓዶቻቸው ወጡ። “ገደልካት?” አለ የሚያየውን ማመን አቅቶት አፋን በድንጋጤ ከፍቶ።

“እኔ አይደለሁም! እኔ አይደለሁም!” አለ ናትናኤል ጭንቅላቱን በጭንቀት እየርገፈገፈ።

ሰውየው በጥላቻ ቁልቁል ተመለከተው። “ከሃዲ! ያንተ ዓይነቶቹ ውሾች ናቸው ለባርነት የዳረጉኝ ዝርክርክ!” ሽጉጡን እንሱቶ አነጣጠረበት።

ናትናኤል ጉሮሮው እንደኮረት ሲወጠርበት ልሳኑ ሲከዳው... ሁለት እጆቹን ወደፊት ዘርግቶ አውሰበለባቸው። ‘እርፈህ በሰላም’ ኑር...እንደ እሳት አራት ወደ ፍጹ... ተጠንቀቅ...የሽጉጡን አፈመዝ ተመሰክተው... እንደ አጋንንት ከፊቱ ተደቅኖ ሊያየው ሰውነቱ ፈሰሰ... አይኖቹን ጨፈናቸው... ርብቃ! ...ቡፍ! ለተከሰ ተሰማው። የትጋ እንደተመታ አልታወቀውም። እላዩ ላይ ወደቀበት። ዓይኖቹን ገልጦ ገራ ተጋባ። አዳኙ እላዩ ላይ ተዘርግፎበታል። ዓይኖቹ ከየገራክቸው ወጥተው ተጎልጉለዋል። በጭንቅ የገጠመው ጥርሱና ከጉሮሮው የሚወጣው ሲር ሲር የሚለው ድምፅ... ባንድ ወገን ከአፋ ቡልቅ ብሎ የወጣ ደም ደረቱ ላይ ሲረጭ... ናትናኤል ሰውየውን ከላዩ ገፍትሮ አገለለው። ቁጢጥ ባለበት ጥይት የበሰውን ገላውን አዳመጠ። የለም። ከተቀመጠበት ተነሳ።

ራቅ ብላ በቀኛ ያንጠለጠለችውን የሽጉጥ አፈመዝ ወደ መሬቱ መልሳ ቆማለች። ፈገግ አለችለት። ጀርባውን ለግድግዳው እንደሰጠ ተመለከታት።

“ሩጥ።” አለችው ፈገግ ብላ።

ርጠ።

ርጠ ናትናኤል። በኮረኮንቹ አድርጎ ቁልቁል በመጣበት ቀጭን መንገድ ሸቅብ በረረ። ከጊላው የተከተለው አጋንንት እንዳለ ሁሉ በጨለማው ውስጥ እጆቹን ወደፊት ዘርግቶ በነነ። በአካባቢው ድምፅ አልነበረም። ጠባቢን የኮረኮንቹ መንገድ ጨርሶ ከመውጣቱ በፊት ብቻ ከጀርባው ላቅ አጀበው። የሴት ሳቅ-የሰካራም ላቅ።

“ሃ! ሃ! ሃ! ...ሃ!ሃ!ሃ! ሃ!”

በጥፈ ጆሮ ግንዲን አናጋው።

ለጥቂት ደቂቃዎች ያለችበት ጠፋት። ዘራያዋ ጨለማ ለበሰ። እዛው አፓርተመንት ክፍሏ ውስጥ እጆቿንና እግሮቿን ከአልጋዋ ጋር በአንሳሳ ጨርቅ ጥፍር አድርገው አስረው እንዳትጮህ አፏ ውስጥ ጨርቅ ጎስጉሰው ለጉመው አጋድመዋታል።

“ንገሪኝ!” አለ ድጋሚ ሲያጣፋት እየተንጠራራ “የት ነው ያለው? ትንገሪኛለሽ አትነግራኝም?”